

Алис Клеймън



КАТО ОРГАЗЪМ

Секси война зад стената



АЛИС КЛЕЙТЪН О КАТО ОРГАЗЪМ

Превод: Лили Христова

chitanka.info

Алис Клейтън забърква най-веселия сексуален коктейл, който сте вкусвали!

Карълайн Рейнолдс има нов апартамент в Сан Франциско, кухненски робот — но не и О (и тук не говорим за Опра). Кариерата ѝ на дизайнер процъфтява, от офиса ѝ се разкрива прекрасна панорама към залива, прави убийствен хляб с тиквички — но от О няма и следа. Нейният Клайв е най-великият котарак, тя има прекрасни приятелки — но не и О. Комбинацията е непоносима: без О и със съсед — сексуален дракон, тя е подложена на звуков терор — стонове, плесници и дори мяукане.

Още първата нощ тътенът от сексуалната битка зад стената обсебва Каролайн. С нейното монашество е свършено. Незадоволена и раздразнена, К. ще се опита да разбере що за птица е този Саймън, когото постоянно чува, но никога не е виждала.

1.

— О, господи!

Туп.

— О, господи!

Туп, туп.

Какво, по дяволите...

— О, господи, толкова е хубаво!

С усилие изплувах от съня и объркана заоглеждах непознатата стая. Кашони по пода. Подпрени на стената картини.

Новата ми спалня в моя нов апартамент, припомних си и отпуснах и двете си ръце върху юргана, след което се увих с разкошната тъкана завивка. Дори и полузаспала, чувствах колко ми е уютно.

— Ммм... Да, миличък. Точно там. Точно така... Не спирай, не спирай!

Велики боже...

Седнах, разтърках очи и се извърнах, за да погледна стената зад себе си, и започнах да осъзнавам какво ме е събудило. Дланите ми продължаваха разсеяно да галят юргана и привлякоха вниманието на Клайв, моя чудесен котарак. Клайв бутна глава под дланта ми, настойчив да го погала. Помилвах го, докато се оглеждах и ориентирах в новото си жилище.

Бях се нанесла по-рано същия ден. Апартаментът бе прекрасен: просторни стаи, дървени подове и сводести врати — имаше дори камина! Всъщност и понятие няха как да запалят огън, но това нямаше значение. Копнеех да подредя украшенията си над нея. Като интериорен дизайнер, имах навика наум да поставям предмети почти навсякъде, без значение дали са мои, или не. Понякога леко подлудявах приятелите си, като постоянно пренареждах джунджуриите им.

Прекарах целия ден в нанасяне и след като киснах в невероятно дълбоката вана с крака като на хищна птица, докато кожата ми не се сбръчка като сушена слива, се мушнах в леглото и с наслада се

заслушах в леките шумове на новия си дом: оредялото улично движение отвън, някаква тиха музика и успокояващото потропване от ноктите на Клайв, който проучваше къщата. Потропването идваше от ноктите му, нали разбирате...

Моят нов дом, мислех си доволно, докато потъвах в блажен сън, ето защо бях толкова изненадана, че ме будят... да видим... в два и трийсет и седем през нощта.

Установих, че глупаво се взирам в тавана, в опит да си възвърна блаженството, но се стреснах, когато таблата зад главата ми се помести — по-скоро се отблъсна от стената.

Някой шегува ли се с мен? След това чух съвсем отчетливо:

— О, Саймън, толкова е приятно! Мммм...

Божичко.

Примигнах, напълно събудена и леко смаяна от онова, което очевидно ставаше у съседите. Погледнах Клайв, той отвърна на погледа ми и ако не бях толкова уморена, можех да се закълна, че ми намигна. Май някой се е уредил.

От известно време бях на сухо. И то доста дълго. Несполучлив, припрян секс след несполучлива забивка за една нощ ми открадна оргазма. От шест месеца беше във ваканция. Шест дълги месеца.

Свих пръсти и посегнах към заветното тунелче, като едновременно отчаяно се опитвах да се спра. Но от О явно нямаше и следа. И нямам предвид Опра.

Прогоних мислите за липсващия ми О и се търколих на една страна. За момента всичко беше стихнало и започнах да се унасям в сън, а до мен Клайв доволно замърка. И тогава се отприщи целият ад.

— Да! Да! О, боже... О, господи!

Една картина, която бях подпряла на рафта над главата ми, падна и здравата ме фрасна. Това ще ме научи, че щом живея в Сан Франсиско, всичко трябва да е стабилно закрепено. Задната дъска на леглото ми буквално блъскаше главата ми, докато патърдията откъм съседите не стихваше.

— Мммм... да, скъпи, да, да, да! — нареждаше гръмогласницата... и свърши със сладострастна въздишка.

След това, кълна се във всичко свято, чух пляскане. Не можеш да сгрешеш звука на качествените плесници, а някой у съседите ми ги получаваше.

— О, господи, Саймън. Да. Бях лошо момиче. Да, да!

Невъобразимо... Още плесници, последвани от непогрешимия звук на мъжки глас, стенещ и въздишащ.

Станах, изместих леглото на няколко сантиметра от стената и отново се мушнах под юргана, като през цялото време гледах кръвнишки към нея.

Заспах тази нощ, след като се зарекох, че като Империята ще отвърна на удара, ако чуя още чуруликане. Или стонове. Или плесници.

Добре дошла в квартала.

2.

Следващата сутрин, официалната първа сутрин в новия ми дом, посрещнах с пиене на кафе и предъвкване на поничка, изостанала от снощния гуляй по случай нанасянето.

Не бях толкова бодра, колкото беше редно, за да се впусна в подвига по разопаковането, затова безгласно изпусвах снощните маймунджилъци. Момичето го шпориха, пляскаха, тя свърши и заспа. Както и Саймън. Приех, че името му е Саймън, понеже любителката на шамарчетата постоянно го наричаше така. И наистина, ако трябваше да си измисля, имаше много по-секси варианти от Саймън, които да крещи помежду тласъците.

Тласъците... Боже, липсват ми тласъците.

— Все още нищо, а, О? — Въздъгнах и погледнах надолу. През четвъртия месец от отсъствието на О бях започнала да му говоря, сякаш е живо същество. Чувствах го истински, когато разлюляваше света ми, но откакто О ме изостави, не бях сигурна, че ще го разпозная, ако ме навести. Тъжен е денят, когато едно момиче не може да разпознае собствения си оргазъм, помислих, загледана тъжно в небосклона на Сан Франсиско.

Изпънах крака и зашляпах по пода, за да изплакна чашата от кафе. Оставих я на мивката да се изсуши, събрах светлорусата си коса в хлабава конска опашка и заизследвах хаоса, който ме заобикаляше. Без значение колко добре бях планирала, все едно колко грижливо бях надписала кашоните, независимо колко често напомнях на онзи малоумен носач, че ако пише КУХНЯ, мястото на кашона не е в БАНЯТА, бъркотията беше пълна.

— Какво ще ме посъветваш, Клайв? От кухнята ли да започнем, или от всекидневната?

Котаракът се бе свил на кълбо върху един от широките прозоречни первази. Естествено, когато оглеждам ново място за живеене, отделям специално внимание на первазите на прозорците.

Клайв обичаше да гледа света, а и на мен ми беше приятно да го виждам, когато се прибирам.

Точно сега той ме изгледа и после като че ми кимна по посока на всекидневната.

— Добре, нека бъде всекидневната — отвърнах, осъзнавайки, че откакто съм се събудила тази сутрин, съм проговорила само три пъти и всяка произнесена дума бе отправена към котката. Да му се не види...

Около двайсет минути по-късно Клайв се зъбеше на някакъв гълъб, а аз подреждах дискове, когато дочух гласове откъм коридора. Моите шумни съседи! Изтичах към входа, като едва не се препънах в един кашон, и залепих око на шпионката, за да видя отсрещната врата. Каква съм перверзница, нека си призная. Но не се отказах да надничам.

Не виждах съвсем ясно, но дочувах разговора им: гласът на мъжа бе нисък и ласкав, последван от несъмнено въздишките на партньорката му.

— Ммм, Саймън, снощи беше фантастично.

— Според мен и тази сутрин бе приказна — отговори той и й лепна, както, отгатнах по звука, шумна целувка.

Брей. Сигурно са били в друга стая тази сутрин. Не съм чула и звук. Отново притиснах око към шпионката. Мръсна безнравственица.

— Имаш пълно право, така си беше. Ще ми се обадиш ли скоро? — попита тя, поднасяйки устни за нова целувка.

— Разбира се. Ще те потърся, щом се върна в града — обеща той и я плесна по дупето, а тя пак се засмя и му обърна гръб.

Изглежда, не си падаше по дългите сбогувания. Тъгълът бе неподходящ, за да видя този Саймън, и той хлътна в апартамента си, преди да успее да го зърна. Интересно. Значи момичето не живее с него.

Не чух да си казват „обичам те“, когато тя си тръгна, но категорично се чувстваха доста уютно един с друг. Разсеяно задъвках връхчето на конската си опашка. И очевидно така беше, с всичкото пляскане и останалото.

Изтиках мислите за пляскането и Саймън от съзнанието си, и се върнах към дисковете си. Пляскащия Саймън. Какво чудесно име за

рок група... Започнах да подреждам филмите си.

Час по-късно тъкмо поставях „Магьосникът от Оз“ след „Шоколадената фабрика на Уили Уонка“, когато някой почука на вратата. Чу се тътрене на крака по площадката, аз се приближих до входа и едва потиснах усмивката си.

— Не го изпускай, малоумнице — обади се зноен глас.

— Я млъкни и престани да ме командваш — сопна се втори.

Извъртях очи и отворих вратата, зад която стояха най-добрите ми приятелки София и Мими, понесли огромна кутия.

— Не се карайте, дами. И двете сте красиви. — Засмях се и повдигнах вежди към тях.

— Ха-ха, много смешно — отвърна Мими и важно прекрачи прага.

— Какво, по дяволите, е това? Не мога да повярвам, че сте го мъкнали четири етажа! — Моите дружки не си цапаха ръцете с работа, ако имаше кой друг да я свърши.

— Повярвай, чакахме в таксито доста време да мине някой, но къде този късмет. Затова го качихме сами. Честит нов дом! — поздрави ме София. След влизането тя се изтегна на фотьойла до камината.

— Ами да, престани постоянно да се местиш. Омръзна ни да ти купуваме подаръци. — Мими се засмя, легна на канапето и драматично покри лицето си с ръце.

Побутнах кутията с палеца на крака си и попитах:

— Какво е това? И никога не съм твърдяла, че сте длъжни да ми купувате каквото и да е. Честно, сокоизстисквачката миналата година не бе нужна.

— Не ставай неблагодарна. Просто го отвори — заръча София и посочи към кутията със средния си пръст, който след това насочи нагоре и най-общо казано, към мен.

Въздъгнах и седнах на пода до подаръка. Знаех, че е от „Уилямс Сонома“ заради издайническата панделка с миниатюрен ананас, привързан към нея. Каквото и да съдържаше, кутията тежеше.

— О, не. Какво сте направили вие двете? — попитах, забелязвайки, че Мими смига на София. Издърпах панделката, за да

вдигна капака, и бях невероятно доволна от видяното. — Момичета, това е прекалено!

— Знаехме колко ти липсва старият — захили се Мими.

Преди години една моя пралеля, преди да почине, ми подари кухненски робот. Той бе на повече от петдесет години, но все още работеше безупречно. Тези машинки се създадени да траят, слава богу, но след като допреди няколко месеца работеше вярно и предано, ми каза сбогом с гръм и трясък. Един следобед запуши и заподскача, докато разбивах тесто за хляб с тиквички, и колкото и да ми бе криво, го изхвърлих.

Сега бях приковала поглед към кутията и лъскавия нов кухненски робот, който на свой ред се блещеше насреща ми, а във въображението ми затанцуваха видения на бисквитки и пайове.

— Момичета, прекрасен е — ахнах, взряна с възхищение в новия си любим. Вдигнах го нежно, за да му се възхитя. Плъзгах длани по него, докосвах го с пръсти, за да почувствам чистите му линии, и се наслаждавах на студения метал под кожата си. Въздъхнах леко и даже го прегърнах.

— Искате ли да ви оставим двамата? — попита София.

— Не, няма нужда. Искам да сте тук, за да станете свидетели на любовта ни. Нещо повече, това е единственият механичен инструмент, който навярно ще ми достави удоволствие в близко бъдеще. Благодаря, приятелки. Наистина е скъп, но високо го ценя — казах аз.

Клайв се приближи, подуши робота и чевръсто скочи в празната кутия.

— Обещай да ни приготвяш вкусни глезотийки и ще си струва, миличка. — Мими се изправи и ме погледна в очакване.

— Какво? — попитах предпазливо.

— Карълайн, вече може ли да започна с чекмеджетата ти? — попита тя и пристъпи неуверено към спалнята ми.

— За кои чекмеджета говориш? — поисках да зная и попристегнах колана на халата си.

— За онези в кухнята! Нямам търпение да започна и да подреда всичко на мястото му! — изписка тя, подскачайки на един крак.

— Да, по дяволите! Давай! Коледата е подранила — провикнах се, докато Мими победоносно препускаше към другата стая.

Мими бе роден организатор. Подлудяваше ни, докато бяхме заедно в „Бъркли“, със склонността си към обесивно-компулсивно разстройство^[1] и маниакалната си бдителност към детайла. Един ден София ѝ предложи да стане професионален организатор и след като се дипломира, тя се захвана точно с това. Сега вилнее из целия пристанищен район и помага на семействата да си наместят вещите. Дизайнерската фирма, за която работя, понякога я взема за консултант и тя дори се появи в няколко телевизионни програми, посветени на града. Заниманието ѝ подхожда идеално.

Затова оставих Мими да се отдава на своята природа, убедена, че нещата ми ще бъдат така перфектно подредени, та ще бъде изумена. София и аз продължихме да се мотаем из всекидневната и да се смеем на филми, които сме гледали през годините.

По-късно същата вечер, след като приятелките ми вече си тръгнаха, се настаних на канапето заедно с Клайв, за да гледам повторението на „Босоногата графиня“^[2]. Докато мечтаех за деликатесите, които щях да сътворя с новия си миксер — и как един ден ми се иска да имам кухня като на Айна Гартен^[3] — дочух стъпки на площадката пред вратата си и два гласа. Присвих очи към Клайв. Плесни дупе сигурно се връщаше.

Скокнах от канапето и още веднъж долепих око до шпионката в опит да зърна съседа си. И отново го изпуснах. Видях само гърба му, докато влизаше в апартамента си по петите на много висока жена с дълга кестенява коса.

Интересно. Две различни жени в същия брой дни. Мъжка проститутка.

Видях как вратата със замах се затвори, почувствах как Клайв се гали в краката ми и го чух да мърка.

— Не може да излизаш, глупачето ми — нежно му казах, наведох се и го взех в прегръдките си. Потърках копирената му козина в бузата си и се усмихнах, когато той легна по гръб в обятията ми. Клайв бе единствената проститутка наоколо. Беше готов да легне на всеки, склонен да погали коремчето му.

Върнах се на канапето и загледах „Босоногата графиня“, която ни наставляваше как да блеснем като домакини на вечер в Хамптън с

небрежна елегантност — и сметка в банката с големината на окръга.

Няколко часа по-късно, с ясен отпечатък от възглавницата на канапето върху челото си, тръгнах да си лягам. Мими бе подредила така безупречно гардероба ми, че единствено ми оставаше да окача няколко картини и да наглася някои дреболии. Съвсем преднамерено магнах платната от рафта над леглото. Тази нощ нямах намерение да рискувам. Стоях по средата на стаята и се вслушвах в звуците от съседите. На фронта всичко бе спокойно. Дотук добре. Може би миналата нощ бе рядкост.

Докато се приготвях за спане, погледнах снимките в рамки на семейството и приятелите ми: ето ме с родителите ми на ски край езерото Тахо, а тук съм с приятелките ми край кулата Койт. След всичко фалическо, втората любов на София бе да снима. Тя свиреше на виолончело в градския оркестър на Сан Франсиско и въпреки че цял живот бедрата ѝ обгръщаха инструмента, не я сдържаше да не подхвърли някоя шега, видеше ли флейта. Патологичен случай.

В момента и трите нямахме гаджета, което се случваше доста рядко. Обикновено поне една от нас ходеше с някого, но откакто преди няколко месеца София скъса с последния си приятел, и трите бяхме на сухо. За късмет на приятелките ми тяхната Сахара не бе така безводна като моята. Доколкото знаех, те още бяха в добри отношения с техните О.

Замислих се с потръпване за онази нощ, когато пътищата ни с О се разделиха. Имах поредица от несполучливи първи срещи и бях толкова сексуално неудовлетворена, че си позволих да отида в апартамента на мъж, когото възнамерявах никога да не срещам отново. Не че съм противница на свалките за една нощ. Много сутрини съм извървявала пътеката на срама. Къде обаче ми беше умът тогава? Кори Уейнстейн и тъй нататък, и тъй нататък. Семейството му притежаваше верига пицарии по целия Западен бряг. На хартия е чудесно, нали? Само че на хартия. Беше доста мил, но скучен. Но пък отдавна не бях лягала с мъж и след няколко мартинита и оживен разговор по пътя в колата, омекнах и позволих на Кори „да се възползва от мен“.

Е, до този момент в живота си споделях старата теория, че сексът е като пица. Дори когато не струва, пак си го бива. Сега мразех пицата. По няколко причини.

Този бе най-лошият секс. Като картечница: тряс, тряс, тряс. Трийсет секунди по циците, шейсет секунди поне два сантиметра над мястото, където би трябвало да бъде, и най-сетне вътре. Навън. И вътре. И навън. И вътре. И навън.

Но поне свърши бързо. Или? По дяволите, не. Този ужас продължи с месеци. Е, не. Но почти трийсет минути. Отново вътре. И пак навън. Горката ми катеричка все едно бе изстъргана с шкурка.

Докато свърши и извика: „Колко е хубаво!“, преди да се строполи отгоре ми, бях пренаредила наум всичките си подправки и почистващите препарати под мивката. Облякох се, което не ми отне дълго време, защото бях почти с всичките си дрехи, и си тръгнах.

На следващата нощ, след като оставих малката Карълайн да дойде на себе си, реших да я почерпя с дълга, приятна поредица от сесии на самозадоволяване, като акцентирах на любовника във фантазиите на всяка жена Джордж Клуни, разбирайте доктор Рос. Но за огромно мое съжаление О напусна сградата. Реших да го преживея, казвайки си, че му е нужна една нощ навън и все още страда от леко обесивно-компулсивно разстройство заради Кори Пицата.

А следващата нощ? Никакъв О. Никаква следа от него през онази седмица, нито през следващата. И когато седмиците прераснаха в месеци, а месеците се заредиха един след друг, развих дълбока, сатанинска омраза към Кори Уейнстейн. Картечаря...

Тръснах глава, за да пропъдя мислите си за О, и се мушнах в леглото. Клайв почака, докато се настаня, преди да се свие до сгънатите ми колене. Измърка за последно и аз загасих лампата.

— Лека нощ, господин Клайв — прошепнах и веднага заспах.

Туп.

— О, господи!

Туп, туп.

— О, господи!

Невероятно.

Този път се събудих по-бързо, защото съзнавах какво чувам. Седнах в леглото и погледнах кръвнишки зад себе си. Предпазливо бях издърпала леглото по-далеч от стената, затова не долавях никакво движение, но бях дяволски сигурна, че отгатък нещо мърда.

След което чух... съскане?

Погледнах надолу към Клайв, чиято опашка бе настръхнала като четка. Беше се изгърбил и крачеше напред-назад в долната част на кревата ми.

— Спокойно, приятелю. Няма страшно. Просто имаме шумни съседни, това е всичко — зауспокоявах го аз и протегнах ръка, за да го погала. И тогава чух.

— Мяу.

Завъртях глава настрани като петел и се заслушах още по-съсредоточено. Изгледах Клайв, който отвърна на погледа ми, сякаш казваше: „Не бях аз“.

— Мяу! О, боже. Мяу!

Момичето от съседния апартамент мяукаше. Какво, да му се не знае, ѝ причиняваше съседът ми, за да я провокира?

В същия момент Клайв напълно се побърка и се метна към стената. Буквално се изкатери по нея в опит да стигне до мястото, откъдето идваха звуците, като се включи към дуета със собственото си мяукане.

— О, да, точно така, Саймън... Мммм... мяу, мяу, мяу!

Велики боже, тази вечер и от двете страни на стената имаше разбеснели се космати животни. Жената имаше акцент, въпреки че не можех да определя какъв точно е. Със сигурност източноевропейски. Чешки? Полски? Действително ли бях будна, я да видим, в един и шестнайсет след полунощ, мъчейки се да уточня националността на жена, която шпореха у съседите?

Опитах се да сграбча Клайв и да го успокоя. Къде ти. Бяха го кастрирали, но все пак си бе момченце и искаше онова, което стенеше отвъд стената. Продължаваше да се дере, мяуканията му се смесваха с нейните и едва не ми потекоха сълзи от смях заради комизма на момента. Животът ми се бе превърнал в театър на абсурда с фон от котешки хор.

Успях да се овладея, защото чух Саймън да издава стонове. Гласът му бе нисък и плътен и когато жената и Клайв преставаха за миг да се зоват един друг, слушах само него. Той пъшкаше и блъскането по стената започна. Старата песен на нов глас.

Жената мяукаше все по-силно и навярно приближаваше своя оргазъм. Мяукането ѝ се изроди във френетичен вопъл и накрая

изкрещя:

— Да! Да! Да!

Аха. Беше рускиня. Да живее Санкт Петербург. Последен тласък, финален стон и заключително измяукване. След което настъпи благословена тишина. Но не и за Клайв. Той не престана да копнее за своята любов до четири, боже опази, сутринта.

Студената война се завръщаше...

[1] При него страдащият чувства, че трябва да извършва безсмислени, отнемащи времето действия, за да се пребори с неоснователните си тревоги. — Б.пр. ↑

[2] Филм от 1954 г. с участието на Хъмфри Богарт и Ава Гарднър. — Б.пр. ↑

[3] Американска писателка и бивш ядрен аналитик на Белия дом. — Б.пр. ↑

3.

Когато най-после Клайв се успокои и престана да врещи, аз бях напълно изтощена, но по-будна отвсякога. И без това след един час трябваше да ставам, затова реших, че колкото съм спала, толкова. Може би по-добре да се изправя и да си приготвя закуска.

— Глупава мацка — промърморих, обръщайки се към стената зад себе си, и зашляпах към всекидневната. След като пузнах телевизора, включих кафемашината и се вгледах в първите проблясъци на зората, процеждащи се през прозорците ми. Клайв се отърка в глезените ми и аз извърнах очи към него.

— А, сега искаш ласки? След като снощи ме изостави заради оная разгонена котка? Какъв предател си, Клайв — промълвих, протегнах крак и го погалих с петата си.

Той се търкулна на пода и се нагласи. Знаеше, че не мога да устоя, когато се подлага за милувки. Позасмях се и коленичих до него.

— Да, да, зная. Сега ме обичаш, понеже знаеш, че аз съм твоята благодетелка — въздъхнах и го потърках по коремчето.

Отново тръгнах към кухнята с Клайв по петите ми и напълних купичката му с храна. След като получи каквото искаше, набързо ме забрави. Докато вървах към душа, дочух движение откъм стълбищната площадка. Като любопитна сврака, в каквато стремглаво се превръщах, залепих око към шпионката, за да видя какво става със Саймън и Котараната.

Той стоеше в антрето си — достатъчно навътре, та да не мога да видя лицето му. Котарана се бе изправила на площадката и виждах ръката му, която галеше дългата ѝ коса. Почти я чувах как мърка през проклетата врата.

— Ммм, Саймън, снощи беше... ммм — мъркаше тя и се отъркваше в дланта му, която сега докосваше бузата ѝ.

— Съгласен съм. Великолепен начин да се опише и вечерта, и тази сутрин — отвърна тихо той и двамата се засмяха.

Прекрасно. Още един двоен подвиг.

— Обади ми се, когато се върнеш в града — помоли го тя, докато той отметна косата от лицето ѝ. Нейното току-що гримирано лице. Защо и моето не бе такава.

— Бъди сигурна — отговори той и след това я притегли обратно в антрето за, както предположих, убийствена целувка. Кракът ѝ се вирна нагоре, сякаш позираше. Понечих да извъртя очи, но ме заболя. Дясното беше прекалено плътно прилепено към шпионката.

— Досвидания — прошепна тя със своя екзотичен акцент. Сега звучеше много по-приятно, когато не вресеше като разгонена котка.

— До скоро — засмя се той, след което тя грациозно се отдалечи.

Напрегнах се да го зърна, преди да потъне в апартамента си, но къде ти. Отново го изпуснах. Трябва да си призная, че след плесниците и мяукането умирах да го видя. В съседния апартамент пламтеше някаква нечувана сексуална мъжественост. Отдръпнах се от вратата и тръгнах към душа. Под струите се замислих какво ли е нужно, за да накараш една жена да мяука.

Когато наближи седем и половина, метнах се на трамвая и се замислих за предстоящия ден. Щях да се срещна с нов клиент, да изпирам някои подробности по проекта, който тъкмо завършвах, и да обядвам с шефката си. При мисълта за Джилиан се усмихнах.

Джилиан Синклер оглавяваше собствена фирма за дизайн, където през последната си година в „Бъркли“ имах щастието да стажувам. Гонеше четирийсетте, но не изглеждаше на повече от трийсет и рано в своята кариера си бе създала име в модните среди. Пренебрегваше условностите и бе една от първите, заличили от картата „шаби шик“^[1] и утвърдили завръщането на успокояващите неутрални и геометрични мотиви на модерната външност, по която сега всички лудееха. След като стажът ми приключи, тя ме нае и ми преподаде най-ценния опит, за който един млад дизайнер може да мечтае. Бе провокираща, проникновена, притежаваше невероятна интуиция и още по-остър усет за детайлите. А най-хубавото да работиш с нея? Беше забавна.

Щом скочих от трамвая, съзрях моя „офис“. Дизайнерската фирма на Джилиан бе на Ръшан Хил, една красива част от града: приказни имения, тихи улици и живописни гледки от високите

хълмове. Някои от по-просторните стари домове бяха превърнати в бизнес сгради, а нашата бе от най-изящните.

Въздъгнах, когато влязох в студиото си. Джилиан настояваше всеки дизайнер да подреди своето по собствен вкус. По този начин евентуалните клиенти разбираха какво могат да очакват и затова вложих много въображение в работното си място. Тъмносивите стени акцентираха плюшени завеси в цвят пепел от рози. Бюрото ми бе черно като абанос, а столът — тапициран с коприна в златно и цвят на шампанско. Стаята бе ненаатрапчиво изискана — с ексцентрични детайли от колекцията ми от реклами за консервирана супа от трийсетте и четирийсетте. Открих повечето от тях на гаражна разпродажба, всичките изрязани от стари издания на списание „Лайф“. Поръчах да ги поставят в рамки, окачих ги и все още се смея всеки път, щом ги погледна.

Отне ми няколко минути да изхвърля цветята от миналата седмица и да сложа във ваза новите. Всеки понеделник се отбивах в местния магазин и избирах цветя за през седмицата. Те продължаваха да цъфтят, но цветовете им се променяха. Най-силно ми допадаха тъмнооранжевият, розовият и златистият. Днес избрах прекрасни чаени рози с цвят на корал с обагрени в мораво връхчета.

Потиснах една прозявка и седнах на писалището си, за да се подготвя за деня. Съгледах Джилиан, докато минаваше пред вратата ми, и й помахах. Тя се върна и надникна. Неизменно във форма, висока, стройна и красива. Днес от глава до пети облечена в черно, с изключение на моравите обувки на високи токове, тя бе зашеметяваща, беше шик.

— Здравей, миличка! Допада ли ти апартаментът? — попита ме и седна на стола от другата страна на бюрото.

— Фантастичен е. Признателна съм ти отново от сърце! Никога няма да успея да ти се отблагодаря. Невероятна си — развълнувах се аз.

Джалиан ми даде под наем апартамента си, който притежаваше, откакто преди години се бе преместила в града. Сега довършваше ремонта на една къща в Сосалито. Наемът беше като в центъра, така че бе по-изгодно. Заради контрола върху наемите те ставаха неприлично ниски. Готвех се да се впусна в още излияния, но тя с жест ме спря.

— Тихо, нищо работа. Знаеш, че трябваше да се отърва от него, но беше първият ми дом на зряла жена в града и ми се късаше сърцето при мисълта да го продам. Приятно ми е някой отново да живее в него. Кварталът е чудесен.

Тя се усмихна, а аз потиснах поредната прозявка. Но не остана скрита от острия ѝ поглед.

— Карълайн, понеделник сутринта е. Как е възможно вече да се прозяваш? — сгълча ме тя.

Засмях се.

— Кога за последен път спа там, Джилиан? — Погледнах я над ръба на чашата си с кафе. Беше ми третата за деня. Скоро щях да експлодирам.

— Как да ти отговоря, доста отдавна. Може би преди година? Бенджамин отсъстваше от града, а аз още имах там легло. Понякога, когато работех до късно, нощувах в града. Но защо питаш?

Бенджамин бе нейният годеник. Сам бе спечелил милионите си, бе капиталист-авантюрист и поразителен красавец. С приятелките ми бяхме влюбени в него до уши.

— Чувала ли си нещо откъм съседите? — попитах.

— Не, не. Не мисля. Какво например?

— Ами, просто шумове. Среднощни шумове.

— Не и когато преспивах там. Сега не зная кой живее в съседство, но май миналата година някой се нанесе. Или беше поминалата? Така и не съм го срещала. Защо? Ти какво чу?

Изчервих се като домати и отпих от кафето.

— Чакай малко. Среднощни шумове? Карълайн? Сериозно ли? Да не си чула необуздан секс? — подтикна ме тя.

Чукнах глава в бюрото. О, господи! Спомени. Никакво чуване вече. Погледнах я крадешком. Тя бе отметнала глава назад и се смееше.

— За бога, Карълайн. И през ум не ми е минавало! Последния съсед, когото си спомням, беше над осемдесет и единствените шумове, долитащи от неговата спалня, бяха повторенията на стари каубойски сериали. Но като се замисля, чувах телевизора удивително силно... — добави тя.

— Е, сега през онази стена не звучат уестърни. През нея прониква страстен секс. И то не някакъв сладникав и скучен. Всъщност доста занимателен. — Аз се усмихнах.

— Какво чу? — попита тя, а очите ѝ блеснаха.

Без значение колко си годишен или от какво семейство произхождаш, има две всемирни истини. Винаги се смеем... когато някой пръдне, особено в неподходящ момент, и всякога любопитстваме какво става в хорските спални.

— Джилиан, сериозно. В живота си не съм чувала подобно нещо! През първата нощ блъскаха стената с такава сила, че една картина падна и ме удари по главата!

Очите ѝ се ококориха и тя се наведе над писалището ми.

— Занемей!

— Няма! След това чух... Боже, чух да я пляска. — Обсъждах пляскането с моята шефка. Разбирате ли защо обичам живота си?

— Неее — изпъшка тя и се закикотихме като ученички.

— Дааа. И той накара леглото ми да се движи, Джилиан. Помести го! Видях Плесни дупе на следващата сутрин, когато си тръгваше.

— Нарекла си я Плесни дупе?

— Можеш да се обзаложиш! А после снощи...

— Две нощи поред! Плесни дупе отново ли изяде шамарите?

— О, не, снощи бях угостена с една приумица на природата, която кръстих Котарана — продължих.

— Котарана ли? Не схващам. — Тя се намръщи.

— Рускинята, която снощи той накара да мяука.

Тя отново се разсмя.

— Какво кудкудякате? — попита от вратата секретарят ѝ.

— Нищо — отговорихме в един глас и отново избухнахме в смях.

— Две жени за две нощи, удивително — въздъхна тя.

— Стига де, удивително ли? Не. Той е жиголо. Да.

— Брей, знаеш ли му името?

— Всъщност, да. Казва се Саймън. Известно ми е, защото и Плесни дупе, и Котарана не преставаха да го крещат. Дочувах го през ударите по стената. Тъп сперминатор — промърморих.

За миг тя замлъкна, после се усмихна.

— Саймън Сперминатора — харесва ми!

— Харесва ти, ами. Не твоят котарак се мъчеше да се сноши с Котарана снощи през стената. — Засмях се безрадостно, отпуснах

глава на бюрото и продължихме да се кикотим.

— Добре, да се захващаме за работа — каза накрая Джилиан, бършейки сълзи от очите си. — Днес трябва да се срещнеш с новите ни клиенти. Кога ще дойдат?

— А, господин и госпожа Никълсън ще бъдат тук в един. Плановете и презентацията са готови. Определено ще им хареса как преустроих спалнята им. Ще можем да им предложим всекидневна в съседство и напълно обновена баня.

— Вярвам ти. Ще споделиш ли идеите си с мен на обяд?

— С удоволствие — отговорих и тя се запъти към вратата.

— Знаеш ли, Карълайн, ако изпълниш майсторски тази задача, фирмата ще спечели много — отбеляза тя и ме погледна над кокалените рамки на очилата си.

— Само чакай да видиш какво съм измислила за новия им домашен театър.

— Те нямат домашен театър.

— Не и засега — отвърнах и повдигнах дяволито вежди.

— Хубаво — похвали ме тя и излезе, за да започне собствения си ден.

Семейство Никълсън бе определено двойката, която исках — всеки би ги искал. Мими беше свършила чудесна работа за Натали Никълсън, аристократка, въшлива с пари, когато преустрои кабинета ѝ миналата година. Препоръча ме, когато дойде ред на вътрешното оформление, и аз веднага започнах да обмислям планове как да преобразя спалнята им.

Сперминатор. Майната му.

— Фантастично, Карълайн. Просто фантастично — ахкаше екзалтирано Натали, докато изпрацах нея и съпруга ѝ до вратата. Прекарахме два часа в обсъждане на плановете и въпреки че направих компромис за някои ключови моменти, очертаваше се вълнуващ проект.

— Значи, мислиш, че си подходящият дизайнер за нас? — попита Сам, а дълбоките му кафяви очи заблестяха, когато прегърна съпругата си през кръста и се заигра с конската ѝ опашка.

— Ти ми отговори — пошегувах се в отговор и се усмихнах на двамата.

— Убедена съм, че с удоволствие ще работим с теб по този проект — увери ме Натали и си стиснахме ръцете.

Вътрешно ликувах, но запазих сдържано изражение.

— Отлично. Ще ви се обадя съвсем скоро и можем да започнем по план — отговорих и отворих вратата.

Застанах на прага и им помахвах, после оставих вратата да се затвори зад мен. Хвърлих поглед към Ашли, нашата администраторка. Тя повдигна вежди и аз повдигнах своите в отговор.

— Е? — попита тя.

— О, да. Мои са. — Въздъгнах и двете изпискахме.

Джалиан слезе по стълбите, докато ние танцувахме, и застина на място.

— Какво, по дяволите, става тук? — учуди се тя и се усмихна.

— Никълсън наеха Карълайн! — отново изписка Ашли.

— Чудесно. — Джалиан топло ме прегърна. — Гордея се с теб, хлапе — прошепна ми и аз засиях. Истински ликувах.

Понесох се с танцова стъпка към офиса си, като се поклясах и кълчех, докато заобикалях бюрото си. Седнах, завъртях стола си и погледнах навън към залива.

Майсторски изиграно, Карълайн. Майсторски изиграно.

Същата вечер, когато излязох да отпразнувам успеха си с Мими и София, май изгълтах повече от обичайните за мен маргарити. Продължих с шотове текила и все още ближех вече несъществуващата сол от китката си, когато те ме поведоха нагоре по стълбите към апартамента ми.

— София, толкова си хубава. Знаеш го, нали? — гуках, облегната на нея, докато пълзяхме по стъпалата.

— Да, Карълайн, чудесна съм. Схванала си очевидното — отвърна тя. Висока над метър и осемдесет и с огненочервена коса, София ясно съзнаваше чара си.

Мими се засмя и аз се обърнах към нея.

— А ти, Мими, си най-добрата ми приятелка. Толкова си мъничка! Обзалагам се, че мога да те пъкна в джоба си — засмях се

глуповато, докато се опитвах да напипам джоба си. Мими бе дребничка филипинка с кожа като карамел и черна като нощта коса.

— Трябваше да я спрем, след като гуакамолето изчезна от масата — промърмори Мими. — Не бива да ѝ позволяваме да пие на гладно сърце. — Тя ме помъкна по последните няколко стъпала.

— Не говорете за мен все едно ме няма — недоволствах аз, докато си събличах сакото и започнах да свалям и ризата си.

— Добре де, не се разголвай на площадката — скара ми се София и извади ключовете от чантата ми, за да отвори. Понечих да я целуна по бузата, но тя ме избута.

— Миришеш на текила и сексуално въздържание, Карълайн. Махни се от мен. — Тя се засмя и отвори вратата. Докато пътешествахме към спалнята ми, зърнах Клайв на перваза на прозореца.

— Здравсти, Клайв. Как е голямото ми момче? — пропях аз.

Той ме изгледа кръвнишки и важно тръгна към всекидневната. Не одобряваше да пия алкохол. Оплезих му се. Проснах се на кревата и загледах приятелките ми, застанали на прага. Те ми се усмихнаха, сякаш казваха: „Натряскала си се, но ние не те порицаваме“.

— Не се дръжте толкова високомерно, госпожички. Често съм ви виждала и много по-пияни — отбелязах, а панталоните последваха блузата ми. Питайте ме защо останах с обувки, но никога няма да успея да ви отговоря.

Двете издърпаха юргана, аз пропълзях отдолу и ги изгледах мрачно. Така грижливо ме завиха, че се показваха само очите, носът и рошавата ми коса.

— Защо стаята се върти? Какво сте направили с апартамента на Джилиан, момичета? Ще ме убие, ако не уважавам нормирания ѝ наем — простенах гласовито, докато наблюдавах как стаята се движи.

— Нищо не се върти. Кротувай — засмя се Мими, седна до мен и ме потупа по рамото.

— А това тупкане, какво, по дяволите, е това тупкане? — прошепнах изпод мишницата ѝ, която после подуших и я поздравих за избора ѝ на дезодорант.

— Карълайн, няма никакво тупкане. Божичко, сигурно си изпила повече, отколкото предполагаме! — възкликна София и се настани в долния край на леглото.

— Не, София, и аз го чувам. Не го ли долавяш? — попита Мими шепнешком.

София замълча и трите се ослушахме. Чу се отчетливо блъскане, а след това ясно различимо стенание.

— Спокойно, котенца. Ей сега ще ви изчукат през стената — важно заявих.

Очите на София и Мими се ококориха, но продължиха да пазят тишина.

Дали не беше Плесни дупе? Или Котарана? В нетърпеливо очакване на втората Клайв влезе в стаята и се метна на кревата. Загледа се в стената със задълбочено внимание.

Четиримата седяхме и чакахме. Едва мога да опиша на какво бяхме подложени този път.

— О, господи!

Туп.

— О, боже!

Туп, туп.

Мими и София погледнаха Клайв и мен. Ние просто поклатихме глави — наистина и двамата. Лицето на София се разтегна в бавна усмивка. Съсредоточих се в гласа, идещ през стената. Беше различен... Тембърът бе нисък и не можех да разбера какво точно казваше. Не беше нито Плесни дупе, нито Котарана...

— Ммм, Саймън... хи-хи-хи... точно... хи-хи-хи... там... хи-хи-хи.

Моля?

— Да, да — подсмрък, — да! Чукай ме, чукай ме... хи-хи-хо... чукай ме, да!

Тя се кикотеше. Беше една мръсна, мръсна Смехорана.

И трите сподавено се засмяхме, докато тя с хихикане и подсмърчане пътуваше към, както по всичко личеше, божествена кулминация. Клайв, осъзнавайки, че неговата любима няма да се появи, би отбой и отпрати към кухнята.

— Какво, по дяволите, е това? — прошепна Мими с очи, големи колкото чинии.

— Сексуалният аудитороз, на който съм подложена през последните две нощи. Представа си нямаш — гърлено проточих, усещайки последиците от текилата.

— Все по същия ли начин Смехораната го раздава през последните две нощи? — изписка София и притисна устата си с длан, когато нови стонове и смях долетяха през стената.

— Не, по дяволите. Тази вечер за първи път имам удоволствието да я слушам. Първата нощ бе Плесни дупе. Тя бе лошо, непослушно момиче, което си просеше наказанието. Снощи Клайв откри любовта на живота си, когато Котарана направи своя дебют...

— Защо я наричаш Котарана? — прекъсна ме София.

— Защото мяукаше, преди да свърши — отвърнах, скрита под завивките. Алкохолът започваше да ме пуска, но ме налягаше осезателната липса на сън, мъчеща ме, откакто се нанесох в тази бърлога на разврата.

София и Мими издърпаха завивката от лицето ми точно когато мацката изкрещя:

— О, господи, толкова... толкова... ха-ха-ха... е приятно!

— Съседът ти умее да накара една жена да мяука? — повдигайки вежди, попита София.

— Очевидно — изкикотих се и почувствах първия повик за повръщане.

— Защо се смее? Защо една жена ще се смее, когато я работят така? — удиви се Мими.

— Нямам представа, но е приятно да чуя, че се весели — каза София, размивайки се от цяло сърце.

Смей се ти, щом си нямаш работа, помислих си.

— Видя ли го вече този пич? — запита Мими, все още вторачена в стената.

— Не. Но шпионката на вратата ми ще добие мазоли.

— Хубаво е да чуеш, че някоя дупка наоколо ще се протърка — промърмори София.

Изгледах я кръвнишки.

— Очарователно, София. Видях тила му и толкоз — отговорих и седнах.

— Брей, три момичета за три нощи. Каква енергия — възкликна Мими, все още взряна с удивление в стената.

— Отвратително е и това е. Нощем дори не мога да спя! Горката ми стена! — заоплаквах се, докато чувах дълбоките стенания, идващи от него.

— Стената ти, какво общо има стената ти — започна София, но аз я възпях с вдигната ръка.

— Чакай и ще разбереш — прекъснах я.

Той се ентусиазира още повече.

Стената се разтrese от ритмични тласъци, а кикотът на жената ставаше все по-гръмогласен. София и Мими се пулеха удивени, а аз просто поклатих глава.

Чух Саймън да стене и разбрах, че е близко до финала. Но стоновеите му бързо бяха заглушени от тазвечерната му приятелка.

— О... хи-хи-хи... страхотно... ха-ха-ха... не спирай... хи-хи-хи... не спирай... ха-ха-ха... о — подсмрък, — господи... хи-хи-хи — подсмрък, подсмрък, — не спирай... ха-ха-ха.

Моля те. Умолявам те. Моля те, спри.

Нов кикот и сумтене.

И с последно кискане и стон над земята се възцари тишина. Приятелките ми се спогледаха, а София изпъшка.

— Велики боже — додаде Мими.

— Господи — възкликнаха двете в един глас.

— Ето защо не мога да спя — въздъгнах аз.

А докато трите си отдъхвахме от Смехораната, Клайв се заигра в ъгъла с едно кълбо.

Смехорано, май от всички си ми най-омразна...

[1] Така нареченият „дрипав“ шик, наложен през осемдесетте от дизайнерката Рейчъл Ашуел, основаващ се на реставрирани мебели от гаражни разпродажби и старомодни килими и завеси. — Б.пр. ↑

4.

Следващите няколко нощи бяха блажено тихи. Никакво думкане, никакви плесници, никакво мяукане или кикот. Несъмнено Клайв се чувстваше леко пренебрегнат, но всичко останало в апартамента бе чудесно. Запознах се с неколцина от съседите си, включително с Юън и Антонио, които живееха под мен. След нощта със Смахораната от Саймън ни вест, ни кост и въпреки че се наслаждавах нощем на дълбок сън, бях любопитна къде е изчезнал. Юън и Антонио с охота ме осведомиха.

— Скъпа, почакай да видиш любимия ни Саймън. Какъв екземпляр! — възкликна Юън. Антонио ме беше спипал в коридора, докато се прибирах, и след секунди в ръката си държах коктейл.

— Абсолютно съм съгласен. Изискан тип! Само да бях с няколко години по-млад — пропя ентусиазирано Антонио, докато Юън го фиксираше над своето блъди мери.

— И да беше, какво? Моля, моля. Никога не си бил от класата на Саймън. Той е крехко агне, докато ние с теб сме жилави овни.

— Щеше да видиш — засмя се Антонио и многозначително засмука стръка си целина.

— Господа, моля ви. Разкажете ми за този пич. Признавам си, че след представлението, което изнесе миналата седмица, съм леко заинтригувана от съседа, опитващ се да ми срути стената.

Не се съдържах и им разказах за среднощните лудории на Саймън, тъй като осъзнах, че ако не разнеса клюката, те няма да отвърнат подобаващо. Те поглъщаха всяка моя дума като топъл хляб. Описах им дамите, на чиято любов се наслаждаваше, а те запълниха някои празнини.

Саймън бил фотограф на свободна практика и пътувал по целия свят. Предполагаха, че в момента изпълнява задача, което обясняваше спокойния ми сън. Саймън работел по проекти на канала „Дисквъъри“, клуба „Кусто“ и „Нешънъл Джиографик“ — все големи имена. За работата си получил награди и дори преди няколко години за кратко

отразявал войната в Ирак. Докато пътувал, винаги оставял колата си: стар очукан, черен рейнджроувър „Дисквъри“, каквато ще срещнеш в африканските шубраци. Каквато се караше, преди юпитата да превземат света.

След онова, което Юън и Антонио ми разказаха за колата, професията и дома с многонационални оргазми отвъд стената, започвах да си изграждам образа на мъжа, когото все още предстоеше да срещна. И щях да излъжа, ако твърдях, че с всеки изминал ден не ме интригуваше все повече и повече.

Късно един следобед, след като оставих няколко мостри на плочки у семейство Никълсън, реших да се прибера пеша. Мъглата се бе вдигнала и вечерта бе прекрасна за разходка. След като свих зад ъгъла към моя апартамент, забелязах, че рейнджроувъра го няма на обичайното му място зад сградата. Което значеше, че е в движение.

Саймън се беше върнал в Сан Франсиско.

Въпреки че бях подготвена за нова канонада от удари по стената, следващите няколко дни преминаха спокойно. Работех, разхождах се, обръщах внимание на Клайв. Излизах с приятелките си, опекох апетитен хляб с тиквички, замесен в новия ми безценен кухненски робот, и направих обстойно проучване за бъдещата си ваканция.

Всяка година си вземах една седмица отпуска и заминавах на почивка напълно сама. Някъде сред вълнуваща природа, като никога не ходех на едно и също място два пъти. Една година отидох на екскурзия в Йосемайт. Друга отседнах в усамотена, скрита под балдахина на джунглата хижа в Коста Рика. Трета се гмурках цяла седмица край бреговете на Белиз. А тази година... не бях сигурна къде ми се ходи. В сегашната икономическа ситуация пътуването до Европа бе станало отчайващо скъпо, затова я изключих. Обмислях Перу, понеже открай време исках да видя Мачу Пикчу. Разполагах с достатъчно време, но често половината удоволствие бе във вземането на решение къде да прекарам ваканцията си.

Освен това спорадично се залепях за шпионката. Да, наистина. Чуех ли да се траква врата, буквално хуквах натам. Клайв ме гледаше с насмешка. Знаеше точно какво съм намислила. Защо ме съдеше обаче,

така и не разбирах, понеже ушите му щръкнаха, щом доловеше шумове откъм стълбището. Още чезнеше по своята Котарана.

До момента не бях виждала Саймън. Един ден стигнах до шпионката навреме да го мерна как влиза в апартамента си, но зърнах единствено черна фланелка и рошава тъмна коса. Дали не бе тъмноруса — трудно бе да преценя на приглушената светлина в коридора. За детективските ми начинания имах нужда от по-ярка.

Друг път видях рейнджроувъра да се откъсва от бордюра, докато завивах зад ъгъла, когато се връщах от работа. Щеше да мине покрай мен! Точно когато се готвех за първи път да го зърна, действително да видя мъжа зад легендата, се спънах в една количка с ябълки и тупнах по дупе на тротоара. За щастие Юън ме видя и избави и нараненото ми самолюбие, и натъртения задник, вдигна ме от бетона, намаза ме с риванол и ме успокои с глътка уиски.

Но нощем цареше тишина. Знаех, че Саймън си е вкъщи, от време на време дори го чувах: тътрене на стол по пода, тих смях в нечия компания. Но никакъв харем и следователно, никакво блъскане по стената.

И все пак повечето нощи все едно спяхме заедно. Той пускаше Дюк Елингтън и Глен Милър от своята страна на стената, а аз лежах от моята и безсрамно ги слушах. Едно време дядо ми пускаше плочите си нощем, а пукането на игличката ме успокояваше, докато заспя с Клайв, свит до мен на кравай. Длъжна съм да му призная на Саймън: имаше вкус към музиката.

Но тишината и спокойствието бяха прекалено хубави, за да продължат, и няколко нощи по-късно се изсипа целият ад.

Първо ме ощастливиха с още един рунд с Плесни дупе. Тя отново бе едно извънредно лошо момиче и категорично си заслужи шамарчетата, които получи — пляскането продължи почти половин час и завърши с „Точно така! Точно там. Боже, да, точно там!“, преди стените да се разтресат. Лежах същата нощ, въртях очи и се чувствах все по-незадоволена.

На следващата сутрин, дежурна пред шпионката, видях Плесни дупе да излиза и за първи път успях добре да я огледам. С порозовяло лице и сияеща, тя се оказа закръглена миньонка със заоблени бедра и доста баласт по средата. Беше ниска — наистина ниска — и пълничка. Наложих ѝ се да застане на пръсти, за да целуне Саймън за сбогом, но

отново пропуснах да го видя, понеже я наблюдавах как се отдалечава. Удивявах се на вкуса му към жените. Тя бе пълна противоположност на Котарана, която изглеждаше като модел.

В нетърпеливо очакване Котарана да поеме поста, следващата вечер нагостих Клайв с цяло пликче котешки бисквити и купичка с риба тон. Лакомствата доведоха до противоположен резултат. Юнакът ми бе готов за купон, когато първите стонове на Котарана оглушително долетяха през стената в един и петнайсет през нощта.

Ако Клайв беше в състояние да си облече миниатюрен смокинг, щеше да го направи.

Той zakрачи напред-назад покрай стената, като се преструваше на хладнокръвен. Когато Котарана започна да мяука обаче, не успя да се сдържи. Още веднъж се хвърли към преградата помежду им. Скокна от нощното шкафче върху скрина, оттам на рафта, събаряйки възглавници и дори една лампа, за да се доближи до своята възлюбена. Когато осъзна, че няма как да издълбае гипса, й запя серенада, а воплите му не отстъпваха по гръмкост на нейните.

Когато стената се разтресе, а Саймън съвсем се вдъхнови, бях изумена, че успявах да се съсредоточат върху каквото там правеха сред врявата, която се вдигаше. Ясно, че щом аз ги чувах, и те чуваха всичките изстъпления на котарака. Дори и да ме набиеха вместо на кол на невероятния чеп на Сперминатора, разграничавах тях от Клайв.

Засега обаче не бях набита на нищо и лека-полека се ядосвах. Бях уморена, възбудена, без изгледи да бъда задоволена, а от устата на котката ми стърчеше клечка за зъби, застрашително наподобяваща миниатюрна цигара.

След недостатъчния нощен сън на следната сутрин се завлякох до шпионката за поредния сеанс шпиониране на харема. Бях възнаградена с кратка гледка към профила на Саймън, докато се навеждаше да целуне Котарана на сбогуване. Бе мълниеносна, но достатъчна да зърна челюстта му: силна, решителна и красива. Тя бе най-хубавото в целия ден. Останалото бе гадно.

Първо, имаше мъчнотии с главния предприемач на къщата на семейство Никълсън. Изглежда, че не само си вземаше непоносимо

дълги обедни почивки, но и всеки ден пушеше на тавана им като комин. Целият трети етаж вонеше като пъкъла.

След това цял кашон теракота за пода на банята пристигна с изпочупени и нащърбени плочки. Времето, необходимо за поръчка на нови и доставката им, щеше да върне назад проекта поне с две седмици без никаква възможност да приключи навреме. Всеки път, когато изпълнявах значителен проект, крайната му дата се изчисляваше предварително. Никога не надхвърлях окончателния срок, но сега това можеше да се случи, което ме разгорещи (не в добрия смисъл) и ми стана ясно, че няма как да ускоря събитията, дори и да отлетя и да донеса проклетите плочки сама.

След бърз обяд, по време на който разлях цяло шише газирана вода по пода и се изложих донемайкъде, тръгнах към работата си и се отбих в един магазин за туристически обувки. Планирах този уикенд да се разходя по Марин.

Докато разглеждах колекцията им, усетих топъл дъх покрай ухото си и инстинктивно потръпнах.

— Здравей — чух и замръзнах в ужас. В съзнанието ми се занизаха спомени и пред очите ми затанцуваха петна. Едновременно усетих и жегата, и мраз, и най-ужасяващото в живота ми преживяване изпъкна в паметта ми. Обърнах се и видях...

Кори Уейнстейн. Картечаря, отнел ми О.

— Карълайн, изглеждат прекрасно — пропя той, изваждайки на показ скрития в него Том Джоунс.

Преглътнах напиратата жлъчка и се напънах да запазя самообладание.

— Радвам се да те видя, Кори. Как си? — успях да продумам.

— Не се оплаквам. Със стария обикаляме ресторантите. Ти как я караш? Как се отнася към теб декораторският бизнес?

— Всъщност е вътрешна архитектура и, да, добре. Тъкмо се връщах на работа, така че, ако ме извиниш... — избъбрих и понечих да го подмина.

— Не бързай, хубавице. Обядвала ли си? Мога да ти уредя намаление в една пицария само на няколко пресечки. Как ти се струват пет процента? — предложи той. Ако изобщо е възможно глас да се перчи, неговият успяваше.

— Брей, пет процента. Ако те ще подсладят горчилката, аз съм пас — засмях се.

— Е, Карълайн, кога ще те видя отново? Онази нощ... по дяволите. Доста си я биваше, а? — Той ми намигна, а кожата ми ме умоляваше да я одера от тялото си и да я захвърля в лицето му.

— Не. Не, Кори. Мътните го взели, не — избъбрих и отново ми загорча от жлъчка. Образи: навътре, навън, навътре, навън и безкрай навътре, навън. Катеричката ми пици и моли за пощада. Въпреки че двете не бяхме в прекрасни отношения, знаех колко я е страх от картечницата. Но нямаше да допусна подобно нещо пак.

— Стига, миличка. Нека сътворим някое вълшебство — изгука той.

Доближи се към мен и надуших, че скоро е ял салам.

— Кори, предупреждавам те, че ще повърна на обувките ти, затова на твоє място бих се отдръпнала.

Той пребледня и отстъпи.

— И съвсем официално, предпочитам да си забода главата на стената с габърчета, отколкото отново да правя магия с теб. Ти, аз и отстъпката ти от пет процента? Не става. А сега чао — завърших през стиснати зъби и гордо излязох от магазина.

Врълетях в офиса гневна и сама. Без италиански плочки, без туристически обувки, без мъж и без О.

Пренощувах в страх на канапето. Не вдигах телефона. Не си приготвих вечеря. Изядох остатъците от една кутия с тайландско и изръмжах на Клайв, когато опита да си отмъкне една скарида. Той скочи на пода и се втрени в мен кръвнишки изпод един стол.

Изгледах „Босоногата графиня“, която обикновено ме весели. Тази вечер тя приготви френска лучена супа и я занесе на плажа, за да обядват със съпруга ѝ Джефри. Когато гледам тях двамата, отвътре ми става топличко. Толкова са сладки. Тази вечер обаче ми се доповръща. Аз искам да седя на плажа в Саут Хамптън, увита с одеяло, и да ям супа с Джефри. Е, не непременно с Джефри, но с неговия еквивалент. С моя собствен Джефри.

Шибания Джефри. Шибаната босонога графиня. Шибаната ми самотна вечеря.

Когато стана достатъчно късно и си намерих оправдание да си легна и да загърбя този отвратителен ден, завлякох пълното си с тегиби същество към спалнята. Понечих да си облека пижамата, но се сетих, че не съм пускала пералнята. По дяволите. Разрових чекмеджето си за долни дрехи, търсейки неин заместител, какъвто и да е той. Притежавах изобилие от оскъдно секси бельо от времето, когато О и аз си бяхме дружки.

Сумтях и пусках пара, докато най-сетне не открих една розова нощничка. Беше с къдрички и сладка и въпреки че по едно време обичах да спя с красиво бельо, сега я мразех. Бе болезнено напомняне за липсващия ми О. Дълго време се опитвах да се свържа с него. Може би нощес щеше да се завърне. Бях определено напрегната. Надали някой повече от мен жадуваше за облекчение.

Избутах Клайв навън и затворих вратата. Нямах нужда от зрители.

Включих Инексес, защото тази нощ се нуждаех от всичката помощ, която можех да получа. Майкъл Хътчинс винаги ме довеждаше до ръба. Покатерих се на леглото, наредих възглавниците зад себе си и се мушнах между чаршафите. Под късата нощничка голите ми крака се плъзнаха по хладния памук. Нищо не може да се сравни с допира на току-що избръснати крака и грубо тъкани чаршафи. В края на краищата може би идеята щеше да излезе удачна. Затворих очи и се опитах да забавя дишането си. Последните няколко пъти, когато се опитвах да постигна О, оставах толкова разочарована, че накрая бях готова да избухна в сълзи.

Тази нощ пристъпих към обичайната си фантастична обиколка. Започнах с малкия Каталано и оставих ръцете му да се пъхнат под нощницата ми и да погалят гърдите ми. Докато си представях как Джордан Каталано в ролята на Джаред Лето целува Анджела Чейс^[1] в мазето на училището, си въобразявах, че аз съм на нейно място. Чувствах горещите му и страстни целувки по устните си и все едно неговите длани се плъзгаха към зърната на гърдите ми. Докато моите уж на Джордан пръсти започнаха да ме масажират, почувствах познатия трепет в слабините и ме заля топлина.

С все още затворени очи, образът се преобрази в Джейсън Борн/Мат Деймън, атакуващ кожата ми. Докато бяхме от правителството, единствено физическата ни връзка ни държеше живи. Моите/пръстите

на Джейсън се плъзгаха леко надолу по корема ми, избутвайки настрани гащичките. Чувствах, че има резултат. Докосването караше нещо в мен да се раздвижи. Задъхах се, когато почувствах колко съм готова за Джейсън и Джордан.

Боже. Мисълта за двамата заедно, трудещи се да върнат О, действително ме накара да потръпна. Изстенах и вкарах тежката артилерия.

Представих си Клуни. Откъслечни кадри проблясваха пред очите ми, докато пръстите ми ме галеха, обикаляха в кръг, въртяха се и ме възбуждаха. Дани Оушън... Джордж от „Фактите от живота“...

След това стана още по-хубаво.

Доктор Рос. Трети сезон на „Спешно отделение“, след като прическата му на римски император бе коригирана. Мммм! Аз пъшках и стенех. Получаваше се. Действително се възбуждах. От месеци за първи път мозъкът ми и останалото ми тяло бяха на една вълна. Претърколих се на една страна с ръка между бедрата и видях доктор Рос на колене пред мен. Той облиза устни и ме попита кога за последен път някой ме е карал да закрепця.

„Нямам представа. Накарай ме да викам, доктор Рос.“

Изад затворените си очи го видях да се навежда към мен, а устните му все повече се приближаваха. Той с нежност широко раздалечи коленете ми и обсипа с целувки вътрешната част на бедрата ми. Чувствах дъха му, от който ме побиха тръпки.

Отвори уста и съвършеният език на Клуни потрепна, за да ме вкуси.

Туп.

— О, боже!

Туп, туп.

— О, господи!

Не. Не. Не!

— Саймън... ммм... хи-хи-хи.

Не можех да повярвам. Дори доктор Рос се сконфузи.

— Чуването... хи-хи-хи... е толкова приятно... ха-ха-ха.

Простенах, когато почувствах, че доктор Рос ме изоставя. Бях влажна, незадоволена, а на всичкото отгоре Клуни си въобразяваше, че някой му се присмива. Понечи да се отдалечи...

„Не ме изоставяй, доктор Рос. Поне не и ти!“

— Точно така! Точно така! Ох... ох... ха-ха-ха-ха-ха!

Стените се затресоха и блъскането по леглото ми започна.

Браво. Кикоти се сега, кучко...

Изпълзях на крака, а Каталано, Борн и вечно любимият Клуни избледнях в тънък, наситен с тестостерон дим. Отметнах завивките, с едно движение отворих вратата и решително излязох от спалнята. Клайв протегна лапа, сякаш да ме спре, но когато видя изражението ми, благоразумно ме остави да мина.

Закрачих към входната врата, а токчетата ми чаткаха по дървения под. Слабо казано, бях бясна. Бях разярена. Бях толкова близо. Отворих вратата със силата на хиляда вбесени О-та, на които от векове им е отказвано да ги пуснат на свобода. Заблъсках по вратата му. Бъхтих силно и дълго, сякаш Клуни бе наблизил, за да лашка мен. Удрях отново и отново, безмилостно и без да се отказвам. Чух някой да шляпа към вратата, но все още не можех да се спра. Неудовлетворението от деня, седмицата и месеците без О отприщи тирада, каквато никой никога не бе чувал.

До ушите ми стигна тракане на резета и дрънчене на верига, но продължавах да блъскам. Развиках се:

— Отвори тази врата, негоднико, или ще вляза през стената!

— Успокойте се. И престанете да удряте — чух гласа на Саймън.

След това вратата рязко се отвори и аз зяпнах. Ето го. Саймън.

Със силует, очертан в контражур от меката светлина зад гърба му, Саймън стоеше, хванал вратата с едната си ръка, а с другата стискаше бял чаршаф около бедрата си. Изгледах го от глава до пети, с ръка, все още вдигната във въздуха, свита в юмрук. Пулсираше, бях блъскала прекалено силно.

Имаше гарвановочерна коса, щръкнала нагоре, навярно от пръстите на Смехораната, които се бяха заравяли в нея, докато я бе шпорел. Очите му бяха искрящо сини, а скулите му също така силно подчертани като челюстта му. Да завърша ли картинката? Подпухнали от целувки устни и, както изглеждаше, тридневна брада.

Божичко, той има брада. Как съм го пропуснала тази сутрин?

Втрених се в стройното му, гъвкаво тяло. Имаше тен, но не изкуствен — тен от часове, прекарани на открито, обветрен, мъжки тен. Гърдите му се надигаха и спадаха, докато дишаше тежко, а кожата му проблясваше потна от секса. Когато очите ми продължиха пътя си

още по-надолу, забелязах ниско по тялото му намек за тъмно окосмяване, което завършваше под чаршафа. Под коремните му плочки. Онзи триъгълник, който някои мъже имат, и той не изглежда неестествен или перверзен.

Беше разкошен. Разбира се, че бе зашеметяващ. Но защо трябваше да има и брада?

Спонтанно ахнах, когато погледът ми се спусна по-ниско, отколкото имах намерение. Но очите ми бяха привлечени като с магнит все по-ниско и по-ниско. Под чаршафа — който вече се свличаше по бедрата му, по-ниско, отколкото бе допустимо...

Той...

Все още...

Беше...

Надървен.

[1] Герои от сериал от деветдесетте „Така нареченият мой живот“ — тийнейджърска драма с много секс. — Б.пр. ↑

5.

— О, боже.

Туп.

— О, господи.

Туп, туп.

Търкалях се нагоре по леглото си от инерцията на тласъците му. Той ме изтикваше с необикновена сила, после ме пращаше почти отвъд ръба. Взираше се властно в мен, а на устните му припламваше многозначителна усмивка. Затворих очи, позволявайки си да почувствам колко дълбоко бе проникнал в мен.

Ама истински дълбоко... Той сграбчи ръцете ми, вдигна ги над главата ми и ги притисна към таблата на леглото.

— Дръж се здраво — прошепна и праметна единия ми крак над рамото си. Едновременно ритъмът на бедрата му се ускори.

— Саймън! — извиках, усетила как тялото ми започва да пулсира. Очите му, тези сатанински сини очи се впиха в моите, а аз тръпнех под него.

— Божичко, Саймън! — простенах отново. И се събудих напълно — с ръце над главата и длани, здраво стиснали таблата на кревата.

За миг затворих очи и заповядах на пръстите ми да се отворят. Когато ги погледнах, видях вдлъбнатини в дланите си от отчаяното стискане.

С усилие седнах. Бях се запъхтяла и плувах в пот. Дишах тежко. Открих, че чаршафите ми са на топка при краката, а от Клайв, заровен под тях, надничаше само носът.

— Клайв, криеш ли се?

— Мяу — долетя ядосаният му отговор и мъничката му муцунка последва котешкия нос.

— Можеш да излезеш, глупчо. Мама няма повече да пици. Поне така се надявам. — Засмях се и пригладих мократа си коса.

Здравата се бях изпотила, затова станах и заставах до вентилатора, поохладих се и лека-полека започнах да се успокоявам.

— Беше близко, нали, О? — Направих гримаса, притиснах краката си един към друг и изпитах приятна болка между бедрата си.

От нощта, в която със Саймън се „срещнахме“ в коридора, не преставах да го сънувам. Не исках, категорично не исках, но подсъзнанието ми бе взело превес и бе обсебено от него. Нощем. По този въпрос тялото и умът ми бяха разделени: мозъкът ми разсъждаваше трезво, но малката Карълайн не се подчиняваше...

Клайв профуча покрай мен и се шмугна в кухнята, за да изиграе краткия си танц до купичката за храна.

— Да, да, спокойно — промърморих аз, докато той се търкаше в глезените ми. Сервирах му голяма лъжица котешка храна и нападнах кафемашината. Настаних се до барплота и се помъчих да си събера мислите. Все още дишах учестено.

Този сън беше, ами, доста чувствен. Отново си представих тялото му, затиснало моето, и капчицата пот, търкаляща се по носа му и падаща върху гърдите ми. Той се наведе и прокара език нагоре по корема ми, към гърдите ми и тогава...

Дзън! Дзън!

Преданата ми кафемашина ме изтръгна от циничните мисли и аз ѝ бях благодарна. Чувствах, че отново се възбуждам.

Налях си чаша кафе, обелих един банан и погледнах през прозореца. Потиснах импулса да масажирам банана и го тикнах в устата си. О, велики боже, какви тласъци! Това ме отвеждаше бързо на юг. А под юг подразбирах...

Плеснах се през лицето и се усилих да мисля за друго, а не за мъжкаря, от когото ме делеше само една стена. Простодушни и безобидни мисли.

Малки кученца... кучешката.

Фунийка сладолед... ближа сладоледа му и гълтам разтопеното.

Детски игри... по дяволите, исках ли да изпълня онова, което Саймън заповядва... Добре, стига!

Докато вземах душ, изпях „Знаме, обсипано със звезди“^[1] отново и отново, за да попреча на ръцете си да правят друго, освен да ме къпят. Наложих си да си припомня какъв мръсник беше, а не как изглеждаше увит само с чаршаф и с усмивка на лице. Затворих очи и се отпуснах под струите, припомняйки си отново онази нощ. Когато

престанах да се вирам, ами, под чаршафа му, отворих уста, за да заговоря:

— Слушайте сега, господинчо, имате ли представа колко сте шумен? Нужен ми е сън! Ако трябва да ви слушам още една нощ, още една минута, как вие и вашият харем ми блъскате по стената, ще полудея!

Крещях, за да освободя напрежението, което би било редно, можеше, трябваше да се уталожим най-вече благодарение на фантазиите ми с Клуни.

— Успокойте се. Надали е толкова зле. Тези стени са доста дебели. — Той се ухили, тупна с юмрук по касата на вратата в опит да си придаде известно очарование. Очевидно беше свикнал да получава каквото иска. С коремни мускули като неговите беше ясно защо.

Поклатих глава, за да си придам авторитет.

— Да не сте полудели? Дори главата ви е по-дебела от стените. Всичко чувам! Всеки напън, всяко мяукане, всеки кикот и вече ми омръзна! Тази гадост приключва сега! — изпищях, чувствайки, че лицето ми гори от гняв.

Докато говорех за харема му, очарованието му премина в гняв.

— Престанете! — изстреля в упор. — Каквото правя в къщата си, е моя работа. Съжалявам, ако съм ви обезпокоил, но не можете да пристигате посред нощ и да ми нареждате какво да правя! Нали аз не идвам да чукам на вратата ви.

— Не, само блъскате по проклетата ми стена, която между спалните ни е обща. Вдигате шум точно когато се опитвам да спя. Нека проявим взаимна вежливост.

— Хубаво де, как вие чувате мен, а аз вас — не? Я чакайте, май никой не блъска от вашата страна?

Той се ухили, а аз усетих как лицето ми пребледнява. Решително скръстих ръце и като погледнах надолу, се сетих с какво съм облечена.

Розова нощничка. Колко достойно.

Докато беснеех, очите му се плъзнаха по тялото ми, невъзмутимо оглеждаха розовия цвят и дантелките, и как бедрото ми потръпва, докато ядосано тропам с крак.

Накрая синият му поглед се вдигна и решително срещна моя. След което най-дръзко ми намигна.

Падна ми пердето.

— Мамка му! — извиках, втурнах се в апартамента си и затръшнах вратата.

Унижена, оставих водата да отмие чувството ми на безсилие. Не го бях виждала оттогава, а и да бях, какво от това? Ударих глава в плочките на стената.

Когато четирийсет и пет минути по-късно отворих входната врата, помахах през рамо за довиждане на Клайв и мълчешком се помолих да няма ханъми по стълбището. Слава богу, беше чисто.

Сложих си слънчевите очила и излязох от сградата, зървайки с едно око рейнджроувъра върху тротоара. И съвсем случайно, ама наистина случайно си представих как ме надупва върху стола във всекидневната и...

Карълайн!

Май имаме проблем.

По-късно същия следобед Джилиан надникна в кабинета ми.

— Чук-чук — пропя с усмивка тя.

— Хей, какво става? — отвърнах и се облегнах на стола си.

— Попитай ме за къщата в Сосалито.

— Хей, Джилиан, какво става с къщата в Сосалито? — попитах и подбелих очи.

— Готова е — прошепна тя и разпери ръце.

— Стига бе! — прошепнах в отговор.

— Напълно, докрай и без остатък! — изписка тя и седна срещу мен.

Ударихме юмруци над бюрото.

— Ето това е прекрасна новина. Трябва да я отпразнуваме. — Посегнах към чекмеджето.

— Карълайн, ако извадиш бутилка скоч, ще те наклеветя на човешки ресурси — предупреди ме тя, но усмивката ѝ не угасваше.

— Първо на първо, ти отговаряш за персонала. И второ на второ, не държа шише с уиски в офиса си. Всъщност е едно плоско шишенце, неразделно прилепено до бедрото ми. — Засмях се и ѝ подадох предпочитания от мен коктейл.

— Прекрасно. И то с пъпеш. Любимият ми — възкликна тя, отворихме го и засмукахме.

— Я разкажи сега — подтикнах я аз.

Бях дала някои дребни съвети на Джилиан за последните детайли по къщата, която ремонтираха с Бенджамин, и знаех, че точно това е домът, за който от години мечтаех. Също като Джилиан, той щеше да е приветлив, привлекателен, елегантен и изпълнен със светлина.

Поговорихме и след това тя ме остави да си продължа работата.

— Между другото, освещаването е следващия уикенд. Чувствай се поканена — осведоми ме тя на път към вратата.

— Ще събереш ли бандата? — попитах.

— Бъди сигурна. Ще дойдеш ли?

— Звучи ми прекрасно. Да донеса ли нещо и може ли да зяпам годеника ти?

— Не смей, но всичко останало е позволено — изстреля в отговор тя.

Усмяхнах се и се върнах към работата си. Купон в Сосалито? По-прекрасно, здраве му кажи.

— Да не би да си падаш по него? Искам да кажа, колко пъти си го сънувала? — попита Мими, докато смучеше през сламката си.

— Да си падам ли? Не, той е задник! От къде на къде...

— Естествено, че не. Кой знае къде си е пъхал пишката? Карълайн никога не би... — отвърна вместо мен София и отметна коса, с което подлуди тъпа група бизнесмени на съседната маса, които, откакто бяхме влезли, не откъсваха погледи от нея. Бяхме се срещнали за обяд в любимото ни малко бистро на Северния плаж.

Мими се облегна на стола си, изкикоти се и ме ритна под масата.

— Разкарай се, пискало — изгледах я мрачно, докато отчаяно се червах.

— Да, разкарай се, пискало! Карълайн знае какви ги върши... — засмя се София и после млъкна, най-после свали слънчевите си очила и втренчи поглед в мен.

Челистката и пискалото ме наблюдаваха как притеснено се въртя на едно място. Първата се засмя, а втората изруга.

— За бога, Карълайн, да не ни казваш, че си падаш по онзи тип? Ами да, точно така е, нали? — София изсумтя, докато келнерът ни

сервираше бутилка минерална вода „Пелегрино“. Той се загледа в нея, когато тя прокара пръсти през косата си и му махна да си върви с грижливо обмислено намигване. Известно ѝ беше как я гледат мъжете и се забавляваше да ги наблюдава да се гърчат.

Мими бе различна. Бе толкова дребничка и сладка, че първоначално мъжете бяха привлечени от естествения ѝ чар. После я оглеждаха по-внимателно и установяваха, че е прекрасна. Нещо в нея ги караше да искат да се грижат за нея и да я закрилят — докато я вкарат в спалнята. Или така ми твърдеше тя. Щур град...

Мен ме уверяваха, че съм хубава и в определени моменти го вярвах. Не бях знойна като София, нито уравновесена като Мими, но горе-долу се справях. Знаех, че когато трите излизаме заедно, се допълваме една друга и доскоро се възползвахме от този факт.

Всяка от нас бе съвсем различен тип, което беше хубаво. Рядко се хвърляхме на един и същи мъж.

София харесваше мъже с издължени крайници, слаби и красиви. Предпочиташе да не са прекалено високи, но все пак по-високи от нея. Държеше да са учтиви и остроумни, и за предпочитане русокоси. Това бе основната ѝ слабост. Особено се разтапяше от южняшки акцент. Сериозно, ако някой пич я наречеше „захарче“, тя се подмокряше. Зная това-онова по въпроса, защото я бях развеселила една вечер, когато тя бе скапана, използвайки неподправения си оклахомски акцент. Наложил се да я отбивам цяла вечер. Тя твърдеше, че страстта ѝ датира от колежа и искаше да експериментираме.

Мими, от друга страна, също имаше свой си вкус, но не конкретни изисквания. Гледаше общата картина. Държеше мъжете да са едри, грамадни, високи и силни. Обичаше да я повдигат, за да я целунат. Харесваше ѝ да са леко саркастични и ненавиждаше снизходителността. Понеже бе дребничка, имаше склонност да привлича типове, които се стремяха да я „закрилят“. Но момичето още от дете вземаше уроци по карате, та не се нуждаеше от ничия защита. Беше истинска торпила със старомодната си пола.

Мен трудно ме сваляха, но вдигах бяло знаме, видех ли мой тип мъж. Истината е, че ме привличат мъже, обичащи да прекарват времето си на открито — плажни спасители, леководолази и алпинисти. Харесваше ми да са спретнати, но и някак небрежни, джентълмени със скрито в тях лошо момче и достатъчно пари, за да не

ми се налага да играя ролята на мамчето. Прекарах едно лято със зноен като екватора сърфист, който дори не можеше да си купи сандвич с фъстъчено масло. И денонощните оргазми, които ми осигуряваше, не успяха да го спасят, когато установих, че използва кредитната ми карта, за да плаща за кола маска на интимните си части. И за сметката си за телефона. И за пътешествието си до Фиджи, на което дори не бях поканена.

Що не ти свия юздите, сърфистче. Е, свих му ги.

Навярно съм му се наслаждавала прекалено дълго, преди да го напъдя. Ах, дните, преди О да си отиде. Денонощни оргазми. Боже!

— Чакай за минутка, виждала ли си го, откакто се срещнахте на стълбището? — попита София, след като ни сервираха, а аз се отнесох в спомени за сърфиста.

— Не — простенах в отговор.

Мими утешително ме потупа по рамото.

— Сладък е, нали?

— Дявол да го вземе — да! Дори прекалено. Абсолютен задник! — Ударих с длан по масата така силно, че приборите подскочиха. София и Мими се спогледаха, а аз им показах среден пръст.

— А днес сутринта беше на стълбището с Котарана и я целуваше! Сякаш там съществува цял покварен и извратен град, пълен с оргазми, но аз не искам да ставам част от него! — продължих, ожесточено дъвчейки марулята си, след като им бях разказала историята за трети път.

— Не мога да повярвам, че Джилиан не те е предупредила за този тип — размишляваше София, докато побутваше крутоните в чинията си. Отново бе на диета без хляб, ужасена от двата килограма и половина, с които твърдеше, че е напълняла. Излишно се навиваше, но не се излизаше на глава с нея, наумеше ли си нещо.

— Увери ме, че не познава този мъж — осведомих ги аз. — Сигурно се е нанесъл след последния път, когато е ходила там. Мисълта ми е, че тя почти не е отсядала в апартамента. Държали са го колкото къде да имат да спят, когато са в града. Според съседите той живее в сградата не повече от година. Освен това пътува през цялото време. — Докато говорех, осъзнах, че съм събрала подробни данни за този тип.

— Значи е блъскал по стената през цялата седмица? — попита София.

— Относително по-тихо всъщност. Или наистина ме е послушал и се държи като добър съсед, или пишката му се е прекършила в някоя от мацките му — отговорих малко по-високо от необходимото.

Бизнесмените от съседната маса слушаха доста съсредоточено, защото всичките се задавиха и се размърдаха на столовете си, вероятно кръстосвайки крака с несъзнателно съчувствие. Ние се изкикотихме и продължихме обяда си.

— Като говорим за Джилиан, и двете сте поканени на осветяването на къщата в Сосалито следващия уикенд — осведомих ги аз.

Те тутакси се ентузиазираха. Всичките одобрявахме Бенджамин. Винаги когато налеехме Джилиан с достатъчно алкохол, ѝ признавахме слабостта си и я карахме да ни разказва истории за него. Ако извадехме късмет и успеехме да я натъпчем с още картини... ами да го кажем така: приятно е да научиш, че сексът продължава да си струва и след като мъжът ти е прескочил четирийсетте. Тя бе жена с късмет.

— Ще бъде страхотно. Защо не се съберем, за да се приготвим у вас, както в старите дни? — изписка Мими, а София и аз запушихме уши.

— Да, да, чудесно, но никакво цвилене повече, иначе ти ще се нагърбиш със сметката — смъмри я София.

— Бодеш ме.

— Нищо подобно.

— Сериозно, какво, по дяволите, имаш в джоба си? Да не си взела целия си арсенал? — възкликна София, докато Мими навиваше косата ѝ с маша.

Усмихнах се от мястото си на леглото, където си закопчавах сандалите. Бях си вдигнала косата, преди момичетата да дойдат, така че ми беше спестена пълната програма. Мими се изживяваше като недипломирана фризьорка и ако имаше как да отвори салон в собствената си спалня, сериозно щеше да се замисли.

Подгряхахме се за купона, също както правехме в „Бъркли“, без да пропускаме ледените дайкири. Въпреки че се бяхме развеселили от

качествения алкохол и прясно изцедения лайм, все още бяхме леко напрегнати.

— Хайде, хайде — не знаеш с кого може да запознаеш довечера! Нали не искаш да срещнеш принца от приказките с провиснали коси? — разсъждаваше Мими.

— Никъде не съм провиснала. Ако се наредя до останалите момичета, принцът от приказките дори няма да забележи, че имам коса — промърмори София, което предизвика нова буря от смях. Тогава през кикота ни чух гласове пред съседната врата. Този път освен гласа на Саймън до ушите ми достигнаха два други, определено мъжки. Не можех да доловя какво казват, но изведнъж през стената прогърмяха „Гънс енд Роузес“ достатъчно силно, та София и Мими да останат като вкаменени по местата си.

— Какво, по дяволите, става? — нададе вик София и бясно се заозърта из стаята.

— Предполагам, че Саймън е фен на групата. — Свих рамене, тайничко радвайки се, че джунглата ме приветства. Надянах една лента ниско над челото си и изкарах рачешкия танц на Аксел — напред-назад, за голямо удоволствие на Мими, но си спечелих презрението на София.

— Не, не, не! Не е така, глупаче — сгълча ме тя, и грабна друга лента за глава. Мими пискливо се разсмя, докато със София се надпреварвахме коя по-сполучливо да имитира Аксел. Докато, разбира се, София започна да си разваля косата. Тогава Мими се втурна в атака. София скочи на леглото, за да избяга от нея, и аз я последвах. Подскачахме нагоре-надолу, пеехме гръмогласно и танцувахме като побъркани. Мими най-после се предаде и трите заскачахме като полудели. Под нас леглото оживя и радостно се заблъска в стената — стената на Саймън.

— Така ти се пада! И още! И още малко! Никой не удрял по стените ми, а? Ха-ха-ха-ха-ха! — виках необуздано.

Музиката внезапно спря и аз се строполих като простреляна. Мими и София притиснаха устата си с ръце, а аз лежах по гръб и хапех собствените си кокалчета, за да сподавя смеха си.

Дум, дум, дум.

Стига бе. Да не би да думка на мен?

Дум, дум, дум.

Думка точно на мен...

Дум, дум, дум! В отговор дадох всичко от себе си. Не можех да повярвам, че има наглостта да ме кара да престана. Чух мъжки смях.

Дум, дум, дум — долетя още веднъж и аз побеснях.

О, той наистина беше задник...

Дум, дум, дум — заблъскахме и ние, порой от удари по гипса.

Дум, дум, дум долетя в отговор — много, много по-гръмко този път. Момчетата със сигурност се бяха включили в играта.

— Откажи се, господинчо! Никакъв секс за теб! — изкрещях към стената, а приятелките ми закудкудякаха като побъркани кокошки.

— Секс като море за мен, сестро! Никакъв — за теб! — чу се ясно викът му през стената.

Вдигнах юмруци да ударя още веднъж. Дум, дум, дум — откъм моята страна.

Дум, дум бе отговорът на един-едничък юмрук, после се възцари тишина.

— Оооооо! — креснах и чух как Саймън и приятелите му се смеят.

Мими, София и аз се изгледахме с широко ококорени очи, когато чухме зад гърба си тиха въздишка.

Обърнахме се и видяхме Клайв, седнал върху скрина. Той ни изглежда, отново въздъхна и продължи да си ближе дупето.

— Каква наглост, каква безочливост! Има нахалството да блъска по стената ми, по моята стена! Господи, какъв...

— Знаем, задник — обадиха се Мими и София в един глас.

— Да, задник! — не преставах да нареждам, все още разгорещена.

Пътувахме към купона на Джилиан. Таксито беше пристигнало точно в осем и трийсет и скоро щяхме да прекосим моста.

Докато гледах блещукащите светлини на Сосалито, започнах да се поуспокоявам. Нямаше да се оставя онзи тип да ме разстройва. Бях с двете си най-добри приятелки, готова да участвам в най-фантастичното осветяване, а домакинята бе най-чудесната шефка на света. Ако извадехме късмет, годеникът й щеше да ни позволи да разгледаме снимките му, когато е бил състезател по плуване в колежа,

още от времето, когато плувците са носели оскъдни бански „Спидо“. Щяхме да въздишаме и безкрайно да ги съзерцаваме, докато Джилиан не го накара да ги прибере. А след това щеше и да отведе Бенджамин — за през нощта.

Когато спряхме пред къщата, навсякъде по криволичещата улица бяха паркирани коли, а от всички страни на имота се редяха японски фенери и светилници. Подобно на повечето къщи, разположени сред хълмист пейзаж, и тази оставаше скрита отвън. Докато минавахме през портала, аз се усмихнах, когато момичетата се втренчиха в измишльотината пред нас. Бях гледала плановете ѝ, но друго си беше да я видя с очите си.

— Що за шибана рикша е това? — избъбри София, а аз прихнах да се смея. Джилиан и Бенджамин бяха инсталирали нещо като асансьор надолу по хълма. Много практично, като се има предвид броят на стъпалата, по които да слезеш, за да стигнеш до къщата. Предният им двор бе изпъстрен с терасирани градини, пейки и всевъзможни градински сцени, всички изкусно подредени, осветени от факли, със застлани с плочи пътеки. Но за доставки и други делови посещения устройството осигуряваше значително по-лесен достъп.

— Ще използвате ли асансьора, дами, или ще слезете по пътеката? — попита ни един прислужник.

— Да не искате да се возим с това чудо? — изписка Мими.

— Разбира се, за това е построено. Заповядайте — окуражих приятелките си аз и влязох през вратичката отстрани. Приличаше на ски лифт, само че се спускаше по хълма вместо да се изкачва.

— Добре, да го пробваме — съгласи се София и се настани на седалката. Мими сви рамене и я последва.

Докато се возехме надолу по хълма, къщата се възправи, сякаш да ни приветства. Джилиан бе създала истински вълшебен свят. Навсякъде бяха разположени огромни прозорци, през които можехме да надзърнем на купона, докато все още се спускахме.

— Брей, колко хора — възкликна Мими, ококорила очи. Откъм един от многобройните вътрешни дворове долетяха ритмичните звуци на джазов оркестър.

Стомахът ми се поприсви, когато асансьорът рязко спря и друг слуга се приближи, за да отвори вратата. Когато излязохме и токчетата

ни зачаткаха по плочите, чух гласа на Джилиан откъм къщата и начаса се усмигнах.

— Момичета! Най-после пристигнахте! — провикна се тя.

Огледах салона и останах изумена. Къщата имаше почти триъгълна форма и бе разположена сред хълмовете. Под нас се простираха тъмни махагонови подове, красиво контрастиращи със светлите стени. Джилиан имаше подчертан вкус към модерното и цветовете вътре отразяваха нюансите на околните склонове: топло тревнозелено, богато като земята кафяво, нежна сметана с акценти в тъмно морскосиньо.

Почти целият гръб на двуетажната къща бе от стъкло и разкриваше живописна гледка. Лунната светлина танцуваше по водата в залива, а в далечината искряха светлините на Сан Франсиско.

Като гледах дома, създаден от нея и Бенджамин, очите ми се напълниха със сълзи, а когато отново се обърнах към нея, видях и нейния възторг.

— Уникален е — прошепнах, а тя топло ме прегърна.

София и Мими изливаха възторга си пред Джилиан, докато сервитьор поднасяше шампанско. Когато домакинята ни остави, за да се смеси с гостите, трите се отправихме към една от многото тераси, за да огледаме множеството. Сервитьори разносяха подноси, а ние дъвчехме печени скариди и отпивахме от кипящото вино, като същевременно търсехме с очи познати лица сред гостите. Щяха да присъстват и много от клиентите на Джилиан и знаех, че тази вечер ще съчетая развлечението с работата, но засега бях доволна да хапвам от вкусните морски дарове, да слушам София и Мими и да оглеждам мъжете.

— Открих го! Намерих рицаря ти за тази нощ, Мими! — възбудено прошепна София.

— Къде, къде? — пошушна заинтригувано дребничката ни приятелка и пхна в устата си една скарида. Аз извъртях очи и грабнах нова чаша с шампанско от преминаващия сервитьор.

— Вътре — не виждате ли? Точно там, до кухненския остров, носи черен пуловер и панталони цвят каки. Боже, висок е като върлина... И косата му е прекрасна — размечта се София, присвивайки очи.

— С къдравата кестенява коса? Да, бих се потрудила над този — заяви Мими. — Вижте колко е снажен. А коя е тази сладурана, с която разговаря? Само ако тази бамбина се отдръпне от полезрението ми...

Аз също погледнах и когато момичето отмина, успяхме да видим двама разговарящи мъже. Високият мъж бе, ами... висок. Снажен и широкоплещест — с рамене като на лайнбекър^[2]. Здравата бе изпънал пуловера си, а когато се смееше, лицето му грейваше. Да, беше точно по вкуса на Мими.

Другият господин бе къдрокос блондин, който постоянно запретваше косата си зад ушите. Носеше очила с диоптър, но му отиваха. Беше дълъг, слаб и изпънат като струна, с почти класическа красота. Този тип притежаваше интелектуален чар и когато го видя, София тихо ахна.

След миг към тях се приближи трети събеседник и трите се усмигнахме. Бенджамин.

Веднага поехме към кухнята, за да поздравим най-любимия ни мъж на планетата.

Бенджамин забеляза, че се приближаваме, и се усмихна. Мъжете разкъсаха кръга си, за да ни пуснат сред тях, а нашият домакин обгърна и трите ни в широките си обятия.

— Моите три любими момичета! Питам се кога ли ще се появите. Изискано късно, както винаги — пошегува се той и всички се закикотихме. Бенджамин умееше да ни превръща в глуповати ученички.

На него наистина възрастта му отиваше: вълниста кестенява коса, едва сребрееща по слепоочията, джинси, тъмносиня риза и чифт стари каубойски ботуши. Все едно бе слязъл от подиума на Ралф Лорен.

— Позволете ми да ви представя. Карълайн работи с Джилиан, а Мими и София са нейните, как да го кажа — НДП? — Той се усмихна, посочвайки с жест към мен.

— Брей, НДП? От кого си научил този жаргон, татенце? Искане да каже най-добри приятелки. — Засмях се и протегнах ръка към Едрия. — Здравейте, аз съм Карълайн. Радвам се да се запознаем.

Дланта ми потъна в мечешката му лапа. Беше наистина като на мечка. Мими щеше да си изгуби ума по този. Когато ми се усмихна, в очите му припламнаха весели искрици.

— Казвам се Нийл. А тази върлина е Раян — добави той и кимна през рамо към Очилаткото.

Раян ми подаде ръка. Поех я, забелязвайки колко яркозелени са очите му. Ако София имаше деца от този мъж, те щяха да са неприлично красиви.

Когато Бенджамин се оттегли, се заех да представя момичетата. Започнахме безгрижен разговор и ми стана смешно, докато гледах как четиримата изпълняват опознавателния ритуал. Нийл забеляза някакъв приятел и извика:

— Хей, Паркър, довлечи прекрасния си задник тук да се запознаеш с новите ни приятелки.

— Идвам, идвам — чух зад себе си и се извърнах да видя кой ще се присъедини към групичката ни.

Първото, което привлече погледа ми, бе синият цвят. Син пуловер, сини очи. Очарователно синьо. После ме хвана яд, когато разпознах кому принадлежи синьото.

— Шибаният Сперминатор — просъсках, неспособна да помръдна.

Усмивката му помръкна.

— Тъпото момиченце с розовата нощничка — каза накрая. Лицето му се изкриви в гримаса.

Взирахме се един в друг, докато въздухът между нас буквално се наелектризира и започна да пука и пращи.

Четиримата около нас се бяха умълчали, докато слушаха престрелката. После схванаха.

— Този ли ти рути стената? — промърмори София.

— Я, чакай, това ли е момиченцето с розовата нощничка? — изхили се Нийл, а Мими и Раян изсумтяха.

Лицето ми пламна, след като осмислих тази информация, а подигравателната усмивка на Саймън се превърна в пъклената гримаса, която бях видяла онази нощ на стълбището — когато блъсках по вратата му, прекъснах забавлението му със Смехораната и му се развиках. Когато бях облякла...

— Момиченцето с розовата нощничка? Момиченцето с розовата нощничка? — едва не се задавих, напълно въвн от себе си. Бях готова да изригна като Везувий. Гледах го втренчено, вливайки цялото си напрежение единствено в този поглед. В него се съсредоточиха всички

безсънни нощи, изгубеният О, студените душеве и безмилостните мокри сънища.

Исках да го сразя с погледа си, да го принудя да моли за милост. Но не... Не и Саймън, директор на Националната академия по оргазмите.

Той...

Все още...

Се усмихваше.

[1] Химн на САЩ. Текстът е написан от Франсис Скот Кий по музиката на известна английска гуляйджийска песен. — Б.пр. ↑

[2] Защитник в американския футбол. — Б.пр. ↑

6.

Стояхме и продължавахме да се изпиваме с очи, а вълни от гняв и раздразнение се плискаха помежду ни. Гледахме се кръвнишки, той — с подигравателна, а аз — с презрителна усмивка, а близо стоящите зрители бяха отново потънали в мълчание заедно с всички останали гости в кухнята. Погледнах над рамото на съседа си и видях, че Джилиан е застанала заедно с Бенджамин с въпросително изражение на лицето — без съмнение се чудеше защо нейната любимка води битка насред купона за осветяване на къщата.

Я чакайте — откъде, по дяволите, познаваше тя Саймън? И какво изобщо търсеше той тук?

Почувствах малка ръчица върху рамото си и бързо се извърнах.

— По-спокойно, войнико. Няма нужда да взривяваме атомна бомба у Джилиан — прошепна Мими. Хвърлих ѝ злобен поглед, отново се обърнах и установих, че се е присъединил към домакините ни.

— Карълайн, не допусках, че познаваш Саймън. Светът е малък! — възкликна Джилиан, скръствайки ръце.

— Не бих казала, че го познавам, но съм запозната с делата му — процедих през зъби. Мими затанцува в кръг около нас като криещо тайна дете.

— Джилиан, няма да повярваш, но... — започна тя, а гласът ѝ преливаше от едва прикрито веселие.

— Мими... — предупредих я аз.

— Саймън е Саймън от съседния апартамент! Саймън Сперминатора! — извика София и се отпусна на ръката на Бенджамин. Сигурна съм, че го направи само и само да го докосне.

— Мътните го взели — прошепнах, докато Джилиан осмисляше новата информация.

— Мамка му — изпъшка тя, после притисна уста с длан, след като изрече непристойната дума. Джилиан полагаше всички усилия да

бъде дама. Бенджамин се смути, а Саймън имаше благоприличието да се изчерви.

— Задник — изрекох само с устни.

— Страстоубийца — ми отвърна само с устни и той, а самодоволната усмивка отново се появи на лицето му.

Хлъцнах. Стиснах юмруци, готова да му отвърна подобаващо, когато Нийл се намеси.

— Слушай, Бенджамин, тази сладурана тук е момиченцето с розовата нощничка! Не е за вярване. — Той се разсмя, докато Раян се мъчеше да остане сериозен. Очите на Бенджамин се разшириха и той вдигна вежди към мен. Саймън сподави нов пристъп на смях.

— Момиченцето с розовата нощничка? — недоумяваше Джилиан и Бенджамин се наведе към ухото ѝ да ѝ обясни.

— Точка по въпроса! — извиках и посочих Саймън. — Ти. Ела да ти кажа две думи насаме — изляях и го сграбчих за ръката. Повлякох го навън по една от пътеките, водещи далеч от къщата. Той се запрепъва след мен, а токчетата ми яростно чаткаха по плочите.

— Господи, давай по-кратко, може ли?

В отговор впих нокти в ръката му, което го накара да изохка. Браво на мен.

Стигнахме до малка полянка, достатъчно отдалечена, та никой да не чуе писъците му, когато му откъсна топките. Пуснах ръката му и тикнах показалец в изненаданото му лице.

— Имаш наглостта да разказваш на всички за мен, така ли, негоднико? Какво ти става? Момиченцето с розовата нощничка? На подбив ли ме вземаш? — прегракнало просъсках.

— Мога да ти задам същия въпрос! Защо всички онези момичета ме наричат Сперминатора? Кой всъщност разпространява клюки? — не ми остана дължен той.

— Подиграваш ли ми се? Страстоубийца? Отказът ми още една нощ да слушам теб и твоя харем не ме прави страстоубийца! — озъбих се.

— Е, след като блъскането ти по вратата уби моята страст, наистина си страстоубийца. Страстоубийца! — изръмжа ми яростно. Разговорът ни вървеше все едно сме в детската градина, като изключим нощниците и страстите.

— Я слушай, господинчо — подех в опит да говоря като зрял човек. — Нямам намерение всяка нощ да слушам как се опитваш да пробиеш стената с главата на гаджето си само със силата на кура си! По никакъв начин, друже. — Отново го посочих с пръст. Той го сграбчи.

— Какво правя от моята страна на стената си е моя работа. Нека го изясним още сега. И какво те интересувам аз, че и курът ми? — попита той, усмихвайки се самодоволно.

Именно мазната му усмивка ме взриви. Тя и фактът, че още стискаше пръста ми.

— Моя работа е, че ти и похотливата ти върволица тряските по моята стена всяка нощ!

— Това явно се превръща във фиксидея. Искат ти се да си от другата страна на стената, нали? Ще ли ти се да си следващата във върволицата, а? — Той се изхили и завря пръст в лицето ми.

— Ясно, край — изръмжах. Сграбчих пръста му в самоотбрана, което неизбежно ни приближи един до друг. Приличахме на двама дървосекачи, опитващи се да отрежат дърво. Дърпахме се напред-назад — беше направо абсурдно. И двамата пухтяхме и сумтяхме, всеки се мъчеше да вземе надмощие и никой не отстъпваше.

— Защо си такъв сластолюбив негодник? — попитах, лицето ми бе на сантиметри от неговото.

— А ти защо си такава лъжеморална страстоубийца? — обвини ме той на свой ред, а когато отворих уста, за да му отвърна точно както подобава, кучият му син ме целуна.

Целуна ме.

Залепи устните си до моите и ме целуна. Под луната и звездите, с шума на вълните и пеещите щурци като фон. Очите ми все още бяха отворени и яростно сезираха в неговите. А те бяха толкова сини, че все едно сезирах в два развълнувани океана.

Той се отдръпна. Все още сякаш с клещи стискахме пръстите си. Пуснах ръката му и го зашлевих през лицето. Той като че се стъписа, тогава го сграбчих за пуловера и го притеглих към себе си. Целунах го, като този път затворих очи, пълнейки с вълна ръцете си, а носа си — с топлия му аромат.

Дявол да го вземе, миришеше прекрасно.

Ръцете му се плъзнаха по тила ми и щом ме докосна, осъзнах къде съм и какво правя.

— По дяволите — промълвих и се отдръпнах. Стояхме и се гледахме, а аз изтрих устните си. Тръгнах да се отдалечавам, но изведнъж се извърнах.

— Нищо не е станало, ясно ли е? — и отново го посочих с пръст.

— Както кажеш. — Той пак се ухили и отново ме хвана яд.

— И дано представата за розовата ми нощничка те охлади — завърших шепнешком и се обърнах, за да тръгна обратно по пътеката.

— Докато не ти купя други нощници, ще те наричам така — изстреля в отговор той и аз едва не се препънах. Пригладих роклята си и се отправих обратно на купона.

Да не повярваш.

Когато купонът започна да замира, с моите приятелки и приятелите на Саймън се събрахме около малко огнище на една от терасите. Бе изкопано в дълбочина и оградено с плочи, навсякъде околоръст се редяха пейки. Докато огънят весело бумтеше, ние се смеехме, пиехме и си разказвахме случки. И под това разбирам Мими, София, Нийл и Раян, докато Саймън и аз се гледахме мрачно над пламъците. Когато искрите се издигаха към небето, аз присвивах очи и си представях как той гори в адските огънове.

— Да посоча ли очевадното? — попита Раян и постави бирата на скамейката до себе си.

— И какво е то? — попитах невинно и отпих от виното си.

— О, моля те! Фактът, че онзи, който блъска стената ти с таблата на леглото си, е страхотният пич, застанал точно срещу теб, момиче! — изписка Мими, като едва не лисна питието си в лицето на Нийл. Той се засмя заедно с нея и грабна чашата от ръката ѝ, преди да е направила истинска поразия.

— Наистина няма какво да обсъждаме — намеси се Саймън. — Имам нова съседка. Името ѝ е Карълайн и това е. — Той поклати глава и погледна над огъня към мен.

Повдигнах вежди и отпих от виното си.

— Е, браво, значи знаеш, че момиченцето с розовата нощничка си има име. Но как те описа... леле! Не бях сигурен, че си истинска, но сега виждам, че си точно толкова секси, колкото той твърдеше! —

одобрително ревна насреща ми Нийл и се опита да тупне Саймън с юмрук през пламъците, преди да осъзнае колко са горещи.

Очите ми се стрелнаха към Саймън. Описанието го накара да изкриви лице. Интересно...

— Значи вие сте момчетата, които удряха в отговор снощи? Докато слушахте „Гъне енд Роузес“? — попита София и смуща с лакът Раян.

— Предполагам, че вие сте момичетата, които пееха? — смуща я в отговор той и се усмихна.

— Светът е малък, нали? — въздъхна Мими и продължително изгледа Нийл. Той й намигна и аз разбрах накъде върви работата. Тя имаше вече своя великан, София — своя красавец, а аз — виното си. Кое то намаляваше с всяка секунда.

— Извинете ме — промълвих и станах, за да открия някой сервитьор.

Поех между оредяващите гости, кимнах на неколцината, които познавах. Взех си още една чаша вино и бавно тръгнах обратно навън. Приближавах огнището, когато чух Мими въодушевено да говори:

— Да бяхте чули Карълайн, когато ни разказваше за онази нощ, когато блъскала по вратата му.

Двете със София се гушнаха и довършиха задъхани:

— Все... още... беше... надървен!

Всички избухнаха в смях. Напомних си утре да убия тези момичета, бавно и болезнено.

Изпъшках заради унижението си пред всички и се завъртях, за да тръгна към градините, когато в сенките зърнах Саймън. Опитах да се скрия, преди да ме е видял, но той ми помахна.

— Ела, ела, не хапя — присмя ми се той.

— Предполагам — отвърнах и тръгнах към него.

Стояхме притихнали в нощта. Обгърнах с поглед залива, наслаждавайки се на тишината. Най-послед той заговори:

— Мислех си, че понеже сме съседи и изобщо...

Обърнах се и го погледнах. На лицето му играеше лека похотлива усмивка и разбрах, че партизанското й име е „изуй гащи“. Ха — откъде да знае, че в момента не носех такива.

— Какво си въобразяваш? Че искам да дойда при теб някоя нощ? За какво е цялата суетня? Скачай на омнибуса? Миличък, нямам

желание да ставам едно от твоите момичета — заявих и го изгледах кръвнишки.

Той не отговори.

— Е? — подех, потропвайки ядосано с крак. Безсрамието на този тип...

— Всъщност се готвех да предложа, понеже сме съседни и изобщо, редно е да сключим примирие — каза тихо той и ме изгледа доста ядосано.

— Нима? — промълвих. Беше всичко, което можех да кажа.

— А може би, не — поклати глава той и понечи да се отдалечи.

— Чакай, чакай, чакай, Саймън — изстенах и го сграбчих за китката, докато минаваше покрай мен.

Той замръзна на място и гневно ме изгледа.

— Да. Добре. Можем да обявим примирие. Но ще има някои ограничителни правила — казах, обръщайки се с лице към него. Той скръсти ръце.

— Трябва да те предупредя отсега. Не ми е приятно жени да ми нареждат какво да правя — мрачно отбеляза той.

— Не изглежда така от онова, което чух — промърморих, но въпреки това той ме чу.

— Това е различно — възрази, а арогантността му се завърна.

— Хубаво, ето какво. Забавлявай се, прави каквото искаш, виси на полилея, не ме е грижа. Но късно нощем? Може ли изстъпленията да са малко по-тихи? Моля? Нужно ми е да поспя.

Той се замисли за момент.

— Да, може би ти създавам проблем. Но разбираш ли, ти не знаеш нищо за мен и абсолютно нищичко за моя „харем“, както го наричаш. Няма нужда да ти се оправдавам за живота си, нито за жените в него. Така че престани с досадните си забележки, ясно?

На свой ред се замислих.

— Ясно. Между другото съм признателна за тишината тази седмица. Да не се е случило нещо?

— Да се е случило ли? Какво искаш да кажеш? — учуди се той, докато се връщахме при останалите.

— Питам се да не би да си ранен при изпълнение на дълга, да не би пишката ти да се е прекършила, или друго? — пошегувах се, горда отново да демонстрирам остроумието си.

— Невероятно. Мислиш, че съм само това, така ли? — обиди се той и на лицето му отново се изписа гняв.

— Пишка ли? Всъщност, да — сопнах се в отговор.

— Слушай сега... — започна той, но изневиделица изникна Нийл.

— Радвам се да видя, че сте се целунали и помирили — каза назидателно и се престори, че едва удържа Саймън.

— Кротко, новинарю — прошепна Саймън, когато останалите от новосъздадената групичка се домъкнаха при нас.

— Дръж си езика, става ли? — възропта Нийл, а София се стрелна към него.

— Новинар ли? Я чакай, ти си водещият на спортните новини по Ен Би Си, нали? Нали? — настойчиво попита тя.

Видях как очите му светнаха. София може и да свиреше класическа музика, но бе и запален фен на „Фортинайърс“^[1]. Бях абсолютно сигурна, че „Фортинайърс“ е футболен отбор.

— Аз съм. Гледаш ли много спорт? — попита той и се наведе към нея, привличайки и Мими. Тя се притисна към ръката му и леко се препъна, а Раян се втурна да я задържи. Те се усмихнаха един на друг, докато София и Нийл продължиха разговора си за футбол. Покашлях се, за да им напомня, че още съм там.

— Карълайн, тръгваме си! — изкикоти се София, вече увиснала на ръката на Раян. Още веднъж изгледах свирепо Саймън и бавно се запътих към момичетата.

— Съгласна съм. Достатъчно се забавлявах тази вечер. Ще повикам такси и можем да потеглим след няколко минути — казах и бръкнах в чантата си за телефона.

— Всъщност Нийл ни разказа за един страхотен малък бар и се готвехме да се отбием в него. Идваш лис нас? — прекъсна ме Мими и ме хвана за ръката. Стисна я и забелязах как едва доловимо многозначително ми кима.

— Не? — полуотговорих-полупопитах, вдигайки и двете си вежди.

— Чудесно! Сперминатора ще се погрижи да те заведе вкъщи цяла и невредима — обади се Нийл и грубичко тупна Саймън по гърба.

— Да, разбира се — отвърна той със стиснати зъби.

Преди да успее да мигна, четиримата бяха поели към асансьора.

Саймън и аз се втренихме един в друг и изведнъж се почувствах изтощена.

— Мир? — предложих уморено.

— Мир — повтори той и кимна.

Напуснахме купона заедно. Подкарахме по моста, потъвайки в среднощната мъгла и тишина. А преди това ми отвори вратата, когато приближих колата, навярно навик, внушен от майка му. Когато влизах, докосна с ръка тила ми, след това я отдръпна, преди да ми остане време да му се озъбя. Може би така беше най-добре. Бяхме обявили примирие. Второто примирие в рамките на няколко минути. Предчувствах, че това ще свърши зле. Но си струваше да опитам. Като добра съседка, нали?

Съседка, друг път. Онази целувка непрестанно изникваше във въображението ми. Несъзнателно притиснах пръсти към устните си, възкресявайки усещането за неговите. Целувката му бе почти предизвикателство, провокиращо фантазиите ми — обещание какво би последвало, ако го допуснех до себе си.

А моята? Неподправен импулс, който откровено ме изненада. Защо го целунах? Нямам представа, но така се получи. Сигурно е изглеждало абсурдно. Ударих му шамар, а след това го целунах, сякаш в сцена от архивен филм с Кари Грант. Вложих цялото си тяло в целувката, оставих нежната си плът да се притисне към коравите му мускули. Устните ми търсеха неговите, а неговата целувка стана страдна като моята. Нямахше вълшебна музика, но имаше нещо повече. И то бързо се втвърдяваше до бедрото ми...

Сменянето на радиостанциите ме върна в настоящето.

— Да ти помогна ли с радиото? — попитах, гледайки неспокойно водата под нас.

— Не, благодаря, готово — отговори той и ме погледна. Сигурно бе забелязал как се взирах отстрани на моста, защото се засмя. — Добре, давай. Искам да кажа, знаеш всяка дума на „Добре дошъл в джунглата“^[2], така че защо не избереш нещо по-свежо — предложи.

Насочи вниманието си към пътя, но виждах одобрителната му усмивка. Което, мразя да го призная, караше челюстта му да изглежда издялана от най-горещия къс гранит, изкопан някога от земята.

— Убедена съм, че ще намеря нещо — дръзко отговорих, пресегнах се над ръката му и се наклоних към него. Дланта му докосна

гърдата ми и двамата трепнахме. — Да не се опитваш да ме провокираш? — попитах троснато, докато избирах песен.

— Има ли как да не си навираш циците в ръката ми? — сопна се той.

— Мисля, че ръката ти пресече женската ми траектория, но не се тревожи. Не си първият, когото тези божествени създания са привлекли в своята орбита. — Самодоволно въздъхнах и го изгледах крадешком, за да видя разбрал ли е, че се шегувам. Тъгълчетата на устните му се разтегнаха в усмивка и самата аз си позволих да се позасмея.

— Да, божествени. Точно тази дума се готвех да употребя — в смисъл, не от този свят. Сякаш се носят в небето. Като моделирани от „Виктория Сикрет“. — Той се ухили, а аз се престорих на възмутена.

— Виж ти, значи знаеш за „Сикрет“! А аз си въобразявах, че ние, глупавите момичета, успяваме да ви заблудим. — Засмях се и се облегнах назад. Бяхме пресекли моста и сега пътувахме към града.

— Трудно се заблуждавам, особено относно противоположния пол — отвърна той и музиката започна. Той кимна одобрително на избора ми. — Ту Шорт^[3]? Интересно предпочитание. Малко жени биха го избрали.

— Какво да кажа? Днес съм под силното влияние на залива. И нека те уверя, че не съм като повечето жени — добавих, усещайки как още една усмивка се прокрадва по лицето ми.

— Започвам да го долавям — каза той.

Помълчахме няколко минути, после и двамата заговорихме едновременно.

— Какво мислиш за... — започнах аз.

— Можеш ли да повярваш, че всички те... — подхвана той.

— Ти кажи — предложих.

— Не, ти. Какво се готвеше да попиташ?

— Щях да ти задам въпроса какво мислиш за приятелите ни тази вечер?

— Точно това щях да кажа и аз. Не мога да повярвам, че просто си тръгнаха и ни изоставиха! — Той се засмя, а аз не се сдържах и прихнах заедно с него. Смехът му бе очарователен.

— Така е, но приятелките ми знаят какво искат. Не бих могла и да им измисля по-приятни кавалери. Те са точно това, което търсят —

споделих и се облегнах на прозореца, за да го наблюдавам, докато се носехме по стръмните улици.

— Да, Нийл е слабост на азиатките, и се кълна, че не искам да звучи първерзно. А Раян е любимец на дългокраките червенокоски. — Той отново се засмя и се обърна да види не съм ли възмутена от коментара му.

Не бях. Още по-малко тя.

— Сигурна съм, че утре ще разбере какво впечатление са направили на моите дами. Ще получа подробен доклад, не се безпокой. — Въздъгнах. Телефонът ми щеше да се скъса да звъни.

Тишината отново ни обгърна и се зачудих как да продължа разговора.

— Откъде познаваш Бенджамин и Джилиан? — попита той, спасявайки ме от необходимостта да изтъряся някоя глупост.

— Работя във фирмата на Джилиан. Аз съм интериорен дизайнер.

— Чакай. Замълчи. Ти ли си онази Карълайн?

— Не разбирам какво имаш предвид — смотолевих, питайки се защо се взира в мен така настойчиво.

— По дяволите, светът наистина е малък — възкликна той и тръсна глава, сякаш да я проясни.

После замълча, а аз стоях в неведение.

— Защо не се изясниш? Какво искаше да кажеш с „онази Карълайн“?

— Ами просто... Джилиан те е споменавала. Да го оставим така — каза той.

— По дяволите, не, няма да го оставим така! Какво ти каза? — настоях и го тупнах по рамото.

— Ще престанеш ли? Доста си настоятелна, знаеш ли? — сръза ме той.

Имаше твърде много начини да отвърна на коментара му, затова мъдро запазих мълчание.

— Какво ти каза за мен? — тихо попитах, разтревожена, че е критикувала работата ми. Нервите ми и без това бяха опънати, а сега бяха пред скъсване.

Той ме погледна.

— Не се притеснявай — отвърна бързо. — Нищо лошо. Тя те обожава. А обожава и мен, разбира се, нали така?

Извъртях очи, но запазих мълчание.

— И... няколко пъти спомена... че мисли, че трябва да се запозная с теб — гърлено проточи той и ми намигна, когато срещна очите ми.

— Брей. Виж ти — прошепнах, когато осъзнах какво има предвид. Изчервих се. Джилиан, тази малка сватовница. — Тя знае ли за харема? — попитах.

— Ще престанеш ли? Не ги наричай харем. Звучи толкова долнопробно. Ами ако те уверя, че онези три жени са извънредно важни за мен? Че са скъпи на сърцето ми. Че връзките ми с тях са щастливи и не е нужно друг да ги разбира. Ясен ли съм? — добави той и ядосано наби спирачки пред нашата сграда.

Мълчах, вперила поглед в пръстите си, а той прокара своите през и без това разрошената си коса.

— Знаеш ли какво? Прав си. Коя съм аз да преценявам кое е правилно и погрешно за друг човек? Щом си щастлив — чудесно. Давай. Мазелтов^[4]. Само съм изненадана, че Джилиан е искала да те запознае с мен. Известно ѝ е, че съм доста старомодна.

Той се усмихна и обърна настойчивия си син поглед към мен.

— Както излиза, не знае всичко за мен. Личният ми живот е нещо поверително — освен за съседката ми с тънките стени и зашеметяващо бельо — додаде с нисък глас, който бе в състояние да разтопи... всичко.

Мозъкът ми бе определено сред тази категория и ми се стори, че избликва от ушите ми и се стича по яката ми.

— С изключение на нея — промълвих, напълно смутена.

Той се засмя пресилено и отвори вратата от неговата страна. Не откъсваше очи от моите, докато заобикаляше колата, за да отвори моята.

Слязох, опрях се на ръката, която ми предложи, и почти не почувствах как той очерта мъничък кръг с десния си палец върху лявата ми длан. Почти не почувствах, друг път. Кожата ми настръхна, а малката Карълайн застана мирно. Нерви ли? Сякаш навсякъде пукаха фойерверки.

На влизане в сградата той още веднъж ми отвори вратата. Наистина бе очарователен. Длъжна бях да му го призная.

— А ти откъде познаваш Бенджамин и Джилиан? — попитах и се заизкачвах по стълбите пред него. Сигурна бях, че гледа краката ми, и защо не? Имах страхотни бедра, в момента подчертани от моята поклащаща се къса рокля.

— Бенджамин е семеен приятел от години. Всъщност ги познавам цял живот. Освен това управлява инвестициите ми — отговори Саймън, а междувременно отминахме първия етаж и се заизкачвахме към втория.

Надзърнах през рамо и установих, че наистина оглежда краката ми. Ха! Хванах го.

— Аха, инвестициите ти. Притежаваш няколко спестени бона от подаръци за рождените дни? — пошегувах се аз.

Той се засмя.

— Да, нещо такова.

Продължихме нагоре по стълбите.

— Любопитно, нали? — започнах.

— Кое? — попита той, а гласът му ме заливаше като топъл мед.

— Ами Бенджамин и Джилиан познават и двамата ни, срещаме се на техния купон и ти се оказваш същият, който седмици наред не ме оставя да скучая нощем. Светът е малък, предполагам. — Стигнахме на последния етаж и аз си извадих ключовете.

— Сан Франсиско е голям, но понякога прилича на малко градче — отбеляза той. — Кой да допусне, че талантливата дизайнерка Джилиан ще иска да ме сватоса точно с момиченцето с розовата нощничка? Ако знаех, щях да се възползвам. — Сатанинската усмивка се върна на лицето му.

По дяволите, не можеше ли да си остане задник?

— Да, но момиченцето с розовата нощничка щеше да отговори с „не“. Да не забравяме за тънките стени... — Намигнах му, свих ръката си в юмрук и ударих по стената до вратата ми. Чух как Клайв мънка зад нея и разбрах, че се налага да вляза, преди да е започнал да вие.

— А, да, тънките стени. Ами... лека нощ, Карълайн. Примирieto все още е в сила, нали? — попита той и се обърна към собствената си врата.

— Примирието е в сила, освен ако не ме подлудиш и тази вечер.
— Засмях се и пристъпих към входа.

— Разчитай на мен. И, Карълайн? Като говорим за тънки стени...
— започна той, отвори вратата си и ме погледна многозначително.
Прекрачи прага и тупна с юмрук по стената.

— Да? — попитах, малко по-мечтателно, отколкото ми се искаше.

Самодоволната усмивка отново разтегли устните му.

— Сладки сънища.

Още веднъж удари стената, намигна ми и влезе. Виж ти. Сладки сънища и тънки стени. Сладки сънища и тънки стени...

Пресвета Дево. Беше ме чул.

[1] Професионален отбор по американски футбол, основан през 1946, играещ домакинските си мачове в Сан Франсиско. — Б.пр. ↑

[2] Известно парче на „Гънс енд Роузес“. — Б.пр. ↑

[3] Тод Антъни Шоу (1966) със сценичен псевдоним Ту Шорт — американски рапър, продуцент и актьор. — Б.пр. ↑

[4] Фраза на иврит, означаваща поздравления, успех, късмет. — Б.пр. ↑

7.

Муш.

— Мър.

Муш. Трък, трък. Муш.

— Стига де.

Трък, трък, трък. Тикане с глава.

— Ясно ми е, че не умееш да четеш календара, но е редно да знаеш кога е неделя. Сериозно, Клайв.

Силно тикане с глава.

Претърколих се далеч от търкащия се в мен Клайв и се завих презглава. Образи от предната нощ продължаваха да просветват пред очите ми. Саймън в кухнята на Джилиан и близкия кръг от гости. Неговите приятели ме наричат момиченцето с розовата нощничка. Бенджамин събира две и две, когато научава, че аз съм въпросното момиченце. Целувката на Саймън. О, боже, целувката на Саймън.

Не, не и целувката на Саймън! Сгуших се по-дълбоко под завивките.

Сладки сънища и тънки стени... Заля ме непоносимо унижение, като си спомних думите му на сбогуване. Зарових се още по-дълбоко под завивката. Сърцето ми заби учестено при мисълта колко неловко се почувствах. Сърце, не обръщай внимание на онова момиче под завивките.

Предната нощ милостиво ми бяха спестени сънища, но за да съм сигурна, че никой (Саймън) няма да ме чуе как стена от страст, спях на включен телевизор. Откритието, че той ме е чул как го сънувам, ме хвърли в такъв смут, че безкрайно прехвърлях каналите в опит да намеря нещо, което не би звучало като собствените ми мокри сънища. Най-накрая се спрях на някаква информационно-рекламна програма, която, естествено, ме държа будна до по-късно, отколкото бях предвидила. Всичко, което продаваха, беше фантастично. С мъка захвърлих телефона си, след като едва не поръчах платен филм, и

никога няма да си върна половината час, през който водещият ме убеждаваше да си купя златните хитове от петдесетте.

Всичко това на фона на гласа на Томи Дорси, долитащ през стената. Накара ме да се усмихна. Няма защо да лъжа.

Изтягах се лениво под чаршафа и сподавах смеха си, докато наблюдавах сянката на Клайв да ме обхожда, опитвайки се да намери начин да се мушне при мен. Пробваше от всеки ъгъл, но аз отклонявах атаките му. Най-последно започна да ме бутва с глава, аз подадох своята и гръмко се изсмях.

Можех да понеса историята със Саймън. Нямаше нужда чак толкова да се срамувам. Разбира се, моят О ме бе напуснал, навярно завинаги. Нищо чудно, че имах мокри сънища с извънредно привлекателния и прекомерно самоуверен свой съсед. И без съмнение въпросният съсед бе чул тези сънища и ги бе изкоментирал. Негова бе последната дума в една и без това крайно странна вечер.

Но можех да го понеса. Разбира се, че можех. Осъзнах го преди него — ще му отнема възможността да говори. Не бе задължително все негова да е последната дума. Щях да си възвърна спокойствието и да продължа да поддържам примирението помежду ни.

Колко се мамех.

Точно тогава откъм съседа извънния часовник и замръзнах. После се успокоих, плъзнах се обратно под завивките, останаха да надничат само очите ми.

Чакай, защо се криех? Той нямаше как да ме види.

Чух го да натиска бутона, за да спре звъненето, и краката му да стъпват на пода. Защо ставаше толкова рано? Когато всичко утихва, наистина чуваш през тези стени. Как, по дяволите, досега не ми дойде наум, че щом го чувам, очевидно и той ме чува. Почувствах как лицето ми отново пламва при мисълта за сънищата, но после се овладях. До голяма степен ми помогна Клайв, който буташе глава във врата ми в опит физически да ме изтика от леглото, за да му дам да закуси.

— Добре, добре, да ставаме. Господи, понякога си такъв досадник, Клайв.

Той изстреля някакъв отговор през котешкото си рамо и закричи важно към кухнята.

След като нахраних господин Клайв и минах през душа, тръгнах на среща с момичетата за ранен обяд. Излизах от сградата и си гледах

телефона, за да отговоря на съобщение от Мими, когато като стена пред мен се изпречи един потен и разгорещен Саймън.

— Олеле! — изписках и политнах назад. Ръката му се стрелна и ме хвана точно преди от уплаха да се приземя по дупе.

— Закъде си се забързала тази сутрин? — попита той, след като се окопитих. Потна бяла фланелка, черни шорти, мокра къдрава коса, айпод и усмивка.

— Ти си потен? — изплюх аз.

— Потен съм. Случва се — каза той и плъзна опакото на ръката си направо по челото, от което косата му щръкна. Трябваше физически да блокирам нервните клетки в мозъка си, които се опитваха да накарат пръстите ми да посегнат и да се заровят в нея.

Той ме гледаше втренчено, а сините му очи проблясваха. Щеше да е неловко, ако не проговоря и не изясня очевидната истина за секса.

— Слушай, относно предната вечер — подех аз.

— Какво за предната вечер? Онази част, когато ме гълчеше за сексуалния ми живот? Или другата, през която го споделяше с приятелките си? — срязва ме той, повдигна вежди, както и фланелката си, за да си избърше лицето.

Поех си дъх, все едно въздухът изсъска от спукана гума, и се втренчих в плочките на гърдите му, не по-малки от пешеходна пътека „легнал полицай“. Защо съседът ми не беше някой пухкав дебеланко?

— Не, имам предвид намека ти за сладките сънища. И... ами... тънките стени — запелтечих аз, като не смеех да го погледна в очите. Ненадейно бях хипнотизирана от цвета на лака върху ноктите на краката си. Беше възхитителен...

— А, да, тънките стени. През тях се чува и в двете посоки. И ако някой сънува нещо много интересно някоя нощ, може да стане, да кажем, доста занимателно — прошепна той. Коленете ми се разтрепериха. По дяволите него и неговите магии...

Трябваше да си върна самообладанието. Отстъпих крачка назад.

— Да, възможно е да си подочул нещо, което бих предпочела да не чуваш, но нощите ми не са винаги такива. Хвана ме. Но тъй като никога няма да ме имаш, нека всеки върви по пътя си. Разбра ли? Между другото ме чакат за обяд — додадох, завършвайки монолога си.

Той изглеждаше едновременно объркан и развеселен.

— Обяд между другото?

— Обяд. Попита ме накъде съм се запътила тази сутрин и отговорът ми е: на обяд.

— Аха, схванах. И ще се срещнеш с приятелките си, които снощи останаха с моите приятели?

— Да, и с радост ще чуя как е минала нощта, ако не възразяваш. — Засмях се и навих кичур коса около пръста си. Прекрасно. Флиртуване 101. Какво, по дяволите?

— О, сигурен съм, че новините ще са сензационни. Онези двете са истински човекоядки — отбеляза той, отпусна се на петите си и започна да се протяга.

— Като „Ханибал“?

— Не, по-скоро като „Хол и Оутс“^[1] — отвърна той и ме погледна в очите, докато разтягаше ахилесовите си сухожилия.

Боже, какви ахилесови сухожилия.

— Да, категорично умеят да завъртят главите на мъжете, когато е нужно — подхвърлих многозначително и отново отстъпих назад.

— А ти? — попита той и напълно се изправи.

— Какво аз?

— Обзалагам се, че момиченцето с розовата нощничка може да завърти главата на всеки. — Той се засмя, а очите му отново блеснаха.

— Е, аз се обръщам кръгом — изстрелях в отговор и се отдалечих, самата аз сияейки.

— Чудесно — добави той, когато го погледнах през рамо.

— Я стига, сякаш не си заинтригуван — провикнах се вече на три метра от него.

— О, заинтригуван съм — потвърди той, докато аз вървях, поклащайки бедра, а той ме аплодираше.

— Жалко, че не се сработвам с други жени! Не ставам за харем! — изтъкнах, почти стигнала до ъгъла.

— Примирието още ли е в сила? — чух гласа му.

— Не зная. Какво казва Саймън?

— О, Саймън разпорежда: по дяволите, да. В сила е! — подвикна в отговор, докато завивах зад ъгъла.

Завъртях се, изпълнявайки нещо като скромен пирует. Усмихнах се широко и се понесох напред, мислейки си, че примирието е нещо много хубаво.

— Омлет от белтъци с домати, гъби, спанак и лук.

— Четири палачинки, ако обичате — с гарнитура от бекон.
Искам го много хрупкав, но не и прегорял.

— Две яйца на очи, ръжен хляб с масло и плодова салата.

След като поръчахме, се настроихме за сутрин на кафе и клюки.

— И така, разкажи ни какво стана, след като снощи си тръгнахме — подкани ме Мими, подпря брадичката си с ръце и кокетно примигна насреща ми.

— След като си тръгнахте ли? Искаш да кажеш, след като ме зарязахте, та перверзният ми съсед да ме кара до вкъщи? Какво си въобразявахте? И да разправяте на всички „как още бил надървен“? Не мога да повярвам. И двете ще ви зачеркна от завещанието си — сопнах се аз, след което пийнах кафе, толкова горещо, че незабавно умъртви една трета от вкусовите ми клетки. Оплезих език, да се поохлади.

— Първо на първо, разказвахме тази история, защото е смешна, а смехът е здраве — започна София, извади кубче лед от чашата си с вода и ми го подаде.

— Благодаря — успях да профъфля и поех ледчето.

Тя кимна.

— И второ на второ, така и така нямаш какво да ми оставиш, понеже вече имам всичките готварски книги на „Босоногата графиня“, които ти самата ми подари. Така че, отпиши ме от завещанието си. И трето на трето, двамата бяхте толкова нацупени, та нямаше начин да ви вземем с новите си гаджета — завърши София и дяволито се усмихна.

— Нови гаджета. Обичам новите гаджета — запляска с ръце Мими досущ като героиня на Дисни.

— Как мина връщането? — попита София.

— Връщането. Ами, беше интересно. — Въздъгнах и засмуках кубчето с дива страст.

— В положителен смисъл? — изписка Мими.

— Ако според теб чуكانето наред Голдън Бридж е интересно, тогава да — отговорих и забарабаних с пръсти по масата. Долната челюст на Мими започна да увисва.

— Сладурче, тя се шегува. Щяхме да разберем, ако Карълайн се беше чукала снощи. Кожата ѝ щеше да е по-блестяща — успокои я София.

Мими бързо кимна и затвори уста.

— Значи няма клюка? — уточни София.

— Знаеш правилата. Всяко нещо с времето си — отговорих с широко ококорени очи, докато ни сервираха. След като набодохме по залък, Мими изстреля първия си залп.

— Знаете ли, че Нийл е играл футбол в „Станфорд“? И открай време е искал да води спортни предавания? — подхвана тя, методично отделяйки пъпеша от горските плодове.

— Добре е да се знае, добре е да се знае. А известно ли ви е, че Раян е продал някаква свръхмодерна компютърна програма на „Хюлет Пакард“, когато е бил само на двайсет и три? Вложил парите в банката, напуснал работа и две години преподавал английски на деца в Тайланд? — поде София.

— Това също е много добре да се знае. А имате ли представа, че Саймън не възприема приятелките си като „харем“, а в някакъв момент Джилиан действително ме е препоръчала за потенциално гадже?

Всички хъмкахме и дъвчехме. Тогава започна вторият рунд.

— Знаете ли, че Нийл обича да кара уиндсърф? И има билети за благотворителния симфоничен концерт идната седмица? Когато разбра, че и без това ще ходим със София, предложи да отидем по двойки.

— Звучи забавно. Мислех да поканя Раян. Който, между другото, също е запален по сърфа. Всички го обичат — сърфират в залива винаги когато им остане време. И мога също да ви осведомя, че сега управлява благотворителна фондация, осигуряваща компютри и образователни материали за училищата в цяла Калифорния. Нарича се... — запъна се София.

— „Нито едно дете извън мрежата“ — побърза да довърши Мими.

София кимна.

— Обичам тази фондация! Правя дарение на организацията всяка година. И Раян е този, който я управлява? Колко е малък светът — размишляваше Мими, докато си режеше яйцата.

Настъпи тишина, когато отново задъвкахме, и аз се мъчех да измисля да кажа нещо друго за Саймън, което да няма общо с това, че ме е целунал, че аз съм го целунала или че знае за нощните ми изстъпления.

— Саймън има на айпода си Ту Шорт — смотолевих, което беше посрещнато с одобрителни възклицания, но знаех, че моята клюка не е толкова интересна.

— Музиката е важна. Кое беше онова твоє гадже, издало собствен албум? — попита Мими.

— Не, не. Не е издавал албум. Опитваше се да продава дискове от багажника на колата си. Не е същото — засмях се аз.

— Излизаше и с друг певец — Кофи Хаус Джо, помниш ли го? — засмя се София.

— Беше закъснял с петнайсет години за тези глупости и вечно го мъчеше чувство за вина. Но пък беше повече от сносен в леглото — въздъгнах, спомняйки си миналото.

— Кога безсмисленото ти ходене по срещи ще свърши? — попита Мими.

— Не съм сигурна. Някак си не ми се ще да ходя с когото и да било.

— Стига бе, кого заблуждаваш? — изсумтя София.

— Сериозно, имаше прекалено много като Кофи Хаус Джо и Кори Картечницата. Вече не ме привлича просто да ходя с някого. Нямам желание да губя време и усилия — добавих и отново отпих от кафето, като избягвах да ги погледна в очите.

Тяхното О си беше на мястото, а сега имаха и нови гаджета. Не очаквах някоя от тях да ме подкрепи в отказа ми от мъжете. Но лицата им изглеждаха толкова тъжни.

— Значи миналата нощ бе хубава за вас, а, момичета? Имаше ли целувки на вратата? Обмяна на слюнки? — попитах с жизнерадостна усмивка.

— Да! Искам да кажа, че Нийл ме целуна — въздъгна Мими.

— О, обзалагам се, че умее да се целува. Притисна ли те до себе си, прекара ли ръце нагоре-надолу по гърба ти? Има страхотни ръце. Забелязахте ли ръцете му? Дяволски красиви ръце — нареждаше София, забола нос в палачинките си.

Мими и аз се спогледахме и я изчакахме да си поеме въздух. Когато забеляза, че я зяпаме, тя се поизчерви.

— Какво? Защо да не съм забелязала ръцете му? Огромни са. Как да останат скрити? — запъна се тя и натъпка устата си, та ние двете да продължим разговора.

Засмях се и отново насочих вниманието си към Мими.

— Значи е използвал чудесните си ръце?

Беше ред на Мими да се изчерви.

— Всъщност беше много сладък. Само леко клъвва — не по устните и мила прегръдка пред вратата — поясни тя с широка усмивка.

— Ами ти, госпожице? Беше ли компютърният гений щедър с целувките за лека нощ? — засмях се аз.

— Ами, да. Дари ме с прекрасна целувка за лека нощ — отвърна и облиза сиропата от опакоето на ръката си. Изглежда, не забеляза как очите на Мими припламнаха, когато спомена за сбогуването, но аз видях.

— Значи се измъкна снощи невредима? — попита ме Мими и отпи от кафето си. Още пазех опарения си език, затова предпочетох да се огранича със сок.

— Точно така. Сключихме примирие и ще се опитам да бъда по-дружелюбна съседка.

— Какво точно означава това? — полюбопитства тя.

— Означава, че той ще се постарее да ограничи изстъпленията си до по-рано вечерта, а аз ще проявя повече разбиране към сексуалния му живот, колкото и оживен да е той — отговорих и бръкнах в чантата си за пари.

— Една седмица — промълви София.

— Я пак?

— Искат ти се. Една седмица. Толкова давам на това примирие. Не можеш да таиш възгледите си в себе си, а той няма как да накара Смехораната да бъде тиха. Една седмица — повтори тя, а Мими многозначително се усмихваше.

Ще видим...

В понеделник сутринта рано-рано Джилиан влезе с валсова стъпка в кабинета ми.

— Чук-чук — чух гласа ѝ. Беше олицетворение на небрежен шик: коса, прибрана на хлабав кок, малка черна рокля върху дребното ѝ загоряло тяло, крака, започващи от сливиците и завършващи с червени обувки с нисък ток. Обувки, които навярно струваха почти една моя седмична заплата. Тя бе мой наставник във всяко начинание,

затова си отбелязах наум да положа всички усилия един ден да се сдобия с присъщата ѝ дискретна самоувереност.

Усмихна се, като забеляза свежите цветя във вазата на бюрото ми. Тази седмица бях избрала оранжеви лалета, три дузини.

— Добро утро! Видя ли, че Никълсън са добавили и домашен театър? Знаех, че ще им допадне.

Усмихнах се и се облегнах назад. Джилиан се настани на стола срещу мен и отвърна на усмивката ми, но не каза нищо.

— Мими ще дойде на вечеря. Надява се да направим последните уточнения на плановете за новата стая, която проектира. Сега иска да добави и килим. — Поклатих глава и отпих кафе от чашата на бюрото си. Езикът ми почти не ме болеше.

Джилиан продължаваше да се усмихва. Започвах да се питам дали на лицето си нямам някаква смешна маска.

— Споменах ли ти, че поисках от стъklarската компания в Му рано да ми изпратят оферта за детайлите, които поръчах за полилея в банята? — продължих. — Ще стане красив. Мисля, че категорично трябва да използваме тази фирма отново — добавих и се усмигнах обнадеждена.

Тя най-после се приведе напред с усмивка на котка, изляла канарчето.

— Джилиан, да не си ходила на зъболекар тази сутрин? Да не се опитваш да ми покажеш излъсканите си зъби? — попитах и тя леко трепна.

— Сякаш някога ще имам нужда от зъболекар. Не, чакам да ми разкажеш за новия си съсед, господин Паркър. Или трябва да го нарека Саймън Сперминатора? — Тя се засмя, облегна се на стола си и ми хвърли поглед, който говореше, че няма да ме остави да си тръгна, докато не ѝ разкажа всичко, което иска да знае.

— Хм, Сперминатора. Откъде да започна? Преди всичко, не можеш да ме убедиш, че не си знаела, че живее в съседния апартамент. Как, по дяволите, си живяла там, без да го чуеш как блъска по стената всяка нощ? — поисках да зная, поглеждайки я в отговор с най-лукавата си усмивка на разузнавач.

— Знаеш, че рядко нощувах там, особено през последните няколко години. Беше ми казал, че живее в квартала, но не допусках, че е в жилището, съседно на моето! Когато се виждаме, винаги

присъства и Бенджамин, обикновено излизаме да пийнем или го каним у нас. Но пък това е началото на една интересна история, не мислиш ли? — подмами ме тя и отново се усмихна.

— Уф, ти и твоето сватосване. Саймън ми събщи, че и преди си ме споменавала пред него. Толкова си подмолна.

Тя вдигна ръце пред себе си.

— Чакай, чакай, чакай, нямах представа, че е толкова... активен. Никога нямаше да му говоря за теб, ако знаех, че има толкова много приятелки. Бенджамин сигурно е знаел, но... мъжка му работа — сви рамене тя.

Сега аз се приведох напред.

— Кажи ми, откъде познава Бенджамин?

— Саймън не е истински калифорниец. Израснал е във Филадельфия и се е преселил тук едва след постъпването си в „Станфорд“. Бенджамин го познава почти цял живот — бил е близък с баща му. Грижел се е за Саймън — като любим чичо, по-голям брат, нещо като баща — отговори тя и изражението ѝ омекна.

— Бил е близък с баща му? Да не би по-късно да са се скарали? — попитах.

— Не, не, Бенджамин и бащата на Саймън винаги са били прекрасни приятели. Именно той го напътстваше в началото на кариерата му. Беше близък с цялото семейство — допълни тя и очите ѝ се натъжиха.

— А сега? — не преставах аз.

— Родителите на Саймън загинаха, преди той да завърши гимназия — тихо отвърна тя.

Закрих устата си с ръка.

— О, не — прошепнах, а сърцето ми се изпълни със съчувствие към човек, когото едва познавах.

— Автомобилна злополука. Бенджамин твърди, че са си отишли много бързо, почти на мига — отговори тя.

Помълчахме за момент, потънали в собствените си мисли. Дори не проумявах каква мъка е изпитал.

— След погребението за кратко Бен остана във Филадельфия и започна да уговаря Саймън да дойде да учи в „Станфорд“ — продължи тя.

— Навярно е било правилно да го откъсне от всичко — отбелязах, питайки се как бих понесла подобна трагедия.

— Да. Според мен Саймън осъзна възможността и се възползва от нея. Освен това знаеше, че Бенджамин ще е наблизко, ако има нужда от помощ — добави тя.

— Ти кога се запозна със Саймън? — попитах.

— През последната му година в колежа. Предното лято прекара известно време в Испания и когато се върна през август, дойде в града, за да вечеря с нас. С Бенджамин вече ходехме, така че той бе чувал за мен, но не беше ме виждал.

Виж ти, Саймън е странствал из Испания. Горките танцьорки на фламенко — едва ли са му устояли.

— Срегнахме се на вечеря, а той омая сервитьорката, като поръча на испански. След това предупреди Бенджамин, че ако някога е достатъчно глупав да ме изостави, той би бил щастлив да — как всъщност го каза? — а, да, би бил щастлив да стопли леглото ми. — Тя се изкикоти, а лицето ѝ поруменя.

Извъртях очи. Думите ѝ отговаряха на онова, което вече знаех за него.

— Ето как се запознах със Саймън — завърши тя, а очите ѝ се заряха в безкрая. — Той е наистина чудесен, Карълайн, и има сърце, огромно като света.

— Да, със сърце като света — повторих, галейки с връхчетата на пръстите си цветовете на лалетата.

— Надявам се, че ще го опознаеш малко по-добре — с усмивка каза тя, отново превръщайки се в сватовница.

— Не се увличай. Обявили сме примирие и това е всичко. — Засмях се и размахвах пръст насреща ѝ.

Тя стана и тръгна към вратата.

— Доста си дръзка към човек, за когото се предполага, че работиш — укори ме тя, правейки се на строга.

— Виж, ще свърша много повече, ако ме оставиш наистина да работя и престанеш с глупостите си! — изгледах я мрачно.

Тя се засмя и надникна в рецепцията.

— Хей, Маги! Кога загубих властта в този офис? — попита.

— Никога не си имала, Джулиан! — изхили се Маги.

— О, я направи кафе! А ти — обърна се към мен, посочвайки ме с пръст. — Проектирай нещо необикновено за мазето на Никълсън.

— Ще повторя, че можех да сътворя толкова неща, ако не ми вадеше душата... — подех и почуках с молив по часовника си.

Тя въздъхна.

— Сериозно, Карълайн, той наистина е сладък. Мисля, че двамата можете да бъдете прекрасни приятели.

— Е, винаги мога да имам и друг приятел, нали?

Приятели.приятели, обявяващи примирие.

— Добре де, знаем, че подът в спалнята ще се изцикли и ще се лакира в цвят на мед, но ти със сигурност ли искаш килим в малката стая? — попитах, седнала на канапето до Мими, начевайки второто си блъди мери. Разглеждахме плановете ѝ почти час и се опитвах да я накарам да проумее, че не бива да съм единствената, готова на компромис. Откакто сме приятелки, Мими е убедена, че ще спечели всеки спор. Вярва, че е способна да склони всекиго за всичко. Със София бяхме установили, че просто трябва да я оставим да си мисли, че постига своето. Така я правехме значително по-поносима.

Истината беше, че аз също исках да има килим в малката стая — но не по същите причини като нея.

— Да, да и да! Трябва да има килим — дебел и разкошен! Ще бъде толкова приятен за студените крака сутрин! — извика тя, почти разтреперана от вълнение. Надявах се, че Нийл ще я обгърне с любовта си. Тя имаше нужда да освободи част от излишната си енергия.

— Добре, Мими, допускам, че си права. Килим в малката стая. Но срещу него трябва да ми върнеш онези шейсет сантиметра, които взе от банята за въртящия се рафт за обувки, за който отстъпих — заговорих предпазливо, тъй като не знаех как ще реагира.

Тя се замисли за момент, отново погледна плановете си, отпи жадно от коктейла и кимна.

— Добре, вземи си шейсетте сантиметра. Щом ще сложа килима, ще го преживея — въздъхна тя и ми подаде ръка.

Стиснах я тържествено и ѝ подадох стръка си целина. Клайв бавно влезе и закрачи пред входната врата, пъхайки лапи под процепа.

— Обзалагам се, че тайландското ни ястие пристигна. Чакай да си взема парите. — И посегнах към портмонето си върху кухненския плот. Още докато говорех, чух стъпки по стълбището.

— Добре — извика Мими и я чух да отваря вратата. — О, здравей, Саймън! — изчурулика и тогава до слуха ми стигна най-необичайният звук.

Бих се заклела над цяла купчина библии в истински съд, че чух котарака ми да говори.

— Кооотааараанаааа — произнесе Клайв и се завъртя.

В рамките на пет секунди се случиха хиляда неща: видях на стълбището Саймън и Котарана с торби от супермаркета в нейните ръце и ключ в неговата. Зърнах Мими до вратата, боса и проточила шия (отново). Видях Клайв да застава на задните си лапи, готов за скок, както бе постъпил само веднъж, когато преместих котешката трева върху хладилника. Родиха се младенци, умряха старци, продадоха се акции, а някоя симулира оргазъм. И всичко това за пет секунди.

Втурнах се към вратата в каданс, събрал в себе си всички някога създадени екшъни.

— Нееееееее! — изкрещях, виждайки паника да изкривява лицето на Котарана, а Клайв да настръхва от неподправена похот, готов да я ухажда. Ако бях се втурнала към вратата по-рано, дори само секунда, щях да предотвратя хаоса, който настана.

Саймън отвори своята врата и ми се усмихна смутено, когато срещна погледа ми. Несъмнено се питаше защо летя към вратата и викам „не“. Точно в този момент Клайв скочи. Метна се. Изстреля се. Котарана видя, че Клайв подрипва право към нея, и реагира по най-неподходящия начин. Побягна. Хукна към апартамента на Саймън. Да не повярваш, че момичето, което мяукаше при оргазъм, се страхуваше от котки.

Клайв я подгони и докато стояхме на стълбището със Саймън и Мими, от апартамента проехтяха писъци и мяукане. Звучаха ми странно познати, видях, че не са чужди и на Саймън. Поклатих глава и взех положението в свои ръце.

— Карълайн, какво, по дяволите, беше това? Твоята котка токущо... — започна той, но аз сложих ръка на устата му и го подминах като пътен знак.

— Няма време, Саймън! Трябва да хванем Клайв!

Тръгнах по посока на писъците и мяукането, забелязвайки, че жилището на Саймън е точно огледално отражение на моето. Типично ергенска квартира с телевизор с плосък екран и удивителна аудиосистема. Нямах време за по-подробен оглед, но не пропуснах планинския велосипед в трапезарията, както и фотографиите в красиви рамки, осветени от старинни кълбовидни аплици. Не можах да им се възхищавам дълго, понеже чувах екзалтирания вой на Клайв откъм спалнята.

— Влизам — заявих с нисък и решителен тон, поех си дълбоко дъх, с един замах отворих вратата и за първи път видях Спалнята на греха. Писалище в ъгъла. До стената бюфет. Още снимки на стената, този път черно-бели. И ето го: леглото.

Та-дам!

Подпряна до стената, моята стена, се намираше гигантска кралска спалня с тапицирана с кожа дъска при главата. Тапицирана. Нямахше как иначе, нали? Беше огромна. И той притежаваше силата да клати това чудовище само с бедрата си? Още веднъж малката Карълайн застана мирно и изкозирува.

Съсредоточих се, напрегнах се и отместих очи от централата на оргазмите. Сканирах обстановката и локализирах целта: намираше се върху кожения фотьойл пред прозореца. Котарана бе кацнала върху облегалката му, хлипаше, виеше и плачеше. Полата ѝ бе на парцали, а по чорапите ѝ се виеха тънички следи от котешки нокти. Тя се стремеше с всяка клетка на съществуването си да се свие по-далеч от животното на пода пред нея.

А Клайв?

Клайв важно се разхождаше. Наперено крачеше напред-назад, влагайки всичко от себе си. Обърна се все едно беше на модния подиум и равнодушно я изгледа.

Ако котаракът ми носеше сако@ щеше да го съблече, небрежно да го преметне през рамо и да я посочи с пръст. Вложих всички усилия, за да не падна от смях. Пристъпих към него, а Котарана изломоти нещо на руски. Направих се на глуха и съсредоточих цялото си внимание върху Клайв.

— Хей, Клайв. Хей. Къде е доброто ми момче? — тихичко го повиках и той се обърна. Погледна ме, след което извъртя глава към

Котарана. — Коя е новата ти приятелка? — зашепнах отново и кимнах към Котарана, която се опита да каже нещо.

— Ела тук, Клайв! — извика Мими и влетя в стаята. Открай време ѝ бе трудно да сдържа вълнението си. Котаракът тръгна към вратата, а Мими ситнеше по петите му. Котарана се втурна към леглото, а аз се спуснах след Мими, която се сблъска със Саймън току пред вратата на спалнята, той все още носеше в ръце проклетите торби от супермаркета. Внимателно подбрани здравословни органични продукти заваляха и от двете, докато се промъквах покрай него, прескачайки кълки и пита френско сирене на път към входната врата. Докопах Клайв точно когато се готвеше да хукне по стълбите, и здравата го стиснах.

— Много добре знаеш, че не бива да бягаш от мама — скарах му се.

Саймън и Мими все пак ни настигнаха.

— Какво, по дяволите, правиш, страстоубийце? Да не се опитваш да ме пречукаш? — обвини ме съседът ми.

Мими се нахвърли върху него:

— Не смей да я наричаш така... перверзник такъв! — изстреля тя в отговор и го фрасна по гърдите.

— Млъкнете и двамата! — извиках. Откъм коридора към нас се приближаваше Котарана, само с една обувка и яростно изражение. Заломоти на непонятен руски.

Мими и Саймън продължаваха да се карат, Котарана се дереше, Клайв се мъчеше да се освободи и да се втурне към любимата си, а аз стърчах напред хаоса и се мъчех да осмисля случилото се през изминалите две минути.

— Озапти проклетата си котка! — кресна Саймън, докато Клайв се бореше да хукне на воля.

— Не викай на Карълайн! — извиси глас Мими и още веднъж го фрасна по гърдите.

— Вижте ми полата! — проплака Котарана.

— Някой да е поръчвал тайландско за вкъщи? — надвика олелията някакъв глас. Погледнах и видях ужасен разносвач, застанал на най-горното стъпало, колебаещ се дали да продължи, или да хукне презглава.

Всички млъкнаха.

— Невероятно — промърмори Мими и влезе у нас, след като даде знак на разносвача да я последва. Пуснах Клайв вътре и затръшнах плътно вратата, та дано да спре да мяука. Саймън избута Котарана у тях и деликатно я посъветва да потърси в стаята му нещо да се преоблече.

— Връщам се след минутка — увери я той. Още веднъж ме изгледа кръвнишки, завъртя се заплашително и тресна вратата.

Обърна се към мен, изгледахме се и едновременно се разсмяхме.

— Това истина ли беше? — попита той, едва поемайки си дъх.

— Боя се, че да. Моля те, предай на Котарана, че ужасно съжалявам — казах, бършейки сълзи от очите си.

— Непременно, но ѝ трябва време да се успокои, преди да опитам. Почакай, как я нарече?

— Ами, Котарана — отвърнах през смях.

— Защо ѝ казваш така? — попита той, вече без да се смее.

— Сериозно? Не се ли сецаш? — зачудих се на свой ред.

— Не, кажи ми — настоя той и прокара пръсти през косата си.

— Човече, защо ме караш да обяснявам? Котарана, защото, за бога, тя мяука! — избъбрих и отново избухнах в смях.

Лицето му стана тъмночервено и той кимна.

— Точно така, точно така, разбира се, сигурно си чула. — После се засмя. — Котарана — повтори. Чух откъм апартамента си Мими да спори с разносвача за някакви липсващи ролца.

— Малко е страховита, знаеш ли? — отбеляза Саймън и кимна към вратата ми.

— Нямах и представа — отвърнах. Зад вратата чувах Клайв да вие. Притиснах лице до ръба и отворих само сантиметър.

— Млъквай, Клайв — просъсках. През цепнатината се провря една лапа и мога да се закълна, че ми показва среден пръст.

— Не разбирам много от котки, но нормално ли е подобно поведение? — любопитства Саймън.

— Твоето момиче силно го привлича — още от втората нощ, след като се нанесох. Струва ми се, че е влюбен.

— Разбирам. Ще предам чувствата му на Надя — отговори той. — Когато му дойде времето, разбира се. — Засмя се и понечи да се прибере.

— По-добре бъдете тихи довечера, инак ще изпратя Клайв — предупредих го аз.

— За бога, не — ужаси се той.

— Поне пусни някаква музика. Някак да го залъжеш — помолих. — Иначе отново ще се катери по стените.

— Музика — колкото щеш. Някакви предпочитания? — попита, извърщайки се, готов да си влезе.

— Всичко, но не и цял оркестър — отвърнах тихо. Сърцето ми запърха, чудеше се къде да си намери място.

По лицето му премина сянка на разочарование.

— Не харесваш ли оркестри? — тихо попита той.

Притиснах пръсти към гърлото си, чувствах как кожата ми пламти под погледа му. Забелязах, че очите му проследиха ръката ми и ме заля нова гореща вълна.

— Обичам ги — признах, а очите му изненадано се втренчиха в моите. Усмихнах се срамежливо и потънах в апартамента си, оставяйки го усмихнат пред вратата.

Мими все още гълчеше разносвача, когато влязох да обузда Клайв. Лицата и на двете ни бяха разтегнати в глуповата усмивка. Пет минути по-късно, с уста, пълна с юфка, чух Котарана да крещи на стълбището нещо на неразбираемия си руски и вратата на Саймън се затръшна. Помъчих се да потисна усмивката си, като се престорих, че съм хапнала нещо много люто. Никакво блъскане по стената тази нощ... Клайв щеше да бъде разочарован.

Около единайсет и половина същата вечер, точно когато се бях мушнала в леглото, Саймън ми пусна музика през общата ни стена. Не беше оркестър, но беше много хубава. „Контролирай писанчето си“^[2].

Засмях се напук на себе си, очарована от порочното му чувство за хумор.

Приятели! Определено. Може би. Навярно.

— „Контролирай писанчето си“ — повторих си и изсумтях.

Добро изпълнение, Саймън. Добро изпълнение.

На следващата вечер бях тръгнала на йога, когато още веднъж се озовах лице в лице със Саймън. Той се качваше по стълбите, а аз слизах.

— Ако кажа, че трябва да престанем да се срещаме така, ще ти се стори ли изтъркано, както звучи в моята глава? — попитах.

Той се засмя.

— Трудно е да определя. Пробвай.

— Добре. Слушай, трябва да престанем да се срещаме така! — възкликнах.

И двамата отново се разсмяхме.

— Изтъркано — отбеляза той.

— Може би трябва да си изработим някакво разписание, нещо като общо попечителство над стълбището. — Преместих тежестта си от единия крак на другия. Прекрасно, така изглежда, че ми се пикае.

— Къде си тръгнала тази вечер? Май все те хващам, когато излизаш — попита той и се облегна на стената.

— Явно отивам на много изискано място. — С жест посочих анцуга ми за йога и фланелката. После му показах шишето си с вода и постелката.

Той се престори, че мисли съсредоточено, после очите му се ококориха.

— Тръгнала си на курс по грънчарство!

— Точно там отивам, зад...

Той пусна неговата си усмивка. Усмихнах му се в отговор.

— Така и не ми разказа какво чу на обяда онзи ден. Какво става с нашите приятели? — попита той, а аз изобщо не почувствах стомаха ми да се свива при споменаването на думата „нашите“. Ама изобщо...

— Мога да ти кажа, че приятелките ми са доста впечатлени от приятелите ти. Известно ли ти е, че всички заедно отиват на благотворителен симфоничен концерт следващата седмица?

— Чух. Нийл взема билети всяка година. Бонус от работата му, предполагам. Водещите на спортните новини винаги слушат симфонии, нали?

— Нищо чудно, особено ако целта му е да се превърне в светски човек — добавих и му намигнах.

— Разбираш ги тези работи, а? — Намигна ми в отговор и установихме, че и двамата се усмихваме. Приятели? Много вероятно.

— По-късно трябва да сравним бележките си и да видим как я кара Фантастичната четворка^[3]. Знаеш ли, че вече цяла седмица

излизат по двойки? — попитах. София ми беше доверила, че постоянно са заедно и винаги четиримата.

— Подочух нещо. Явно се разбират добре. Това е хубаво, нали?

— Да. Всъщност и аз ще изляза с тях идващата седмица. Защо не дойдеш и ти? — подметнах небрежно. Всичко е в името на примирието, само заради примирието...

— С най-голямо удоволствие, но заминавам в чужбина. Всъщност тръгвам утре — отговори той.

Ако не го познавах по-добре, бих казала, че изглеждаше почти разочарован.

— Така ли? На снимки? — възкликнах и осъзнах грешката си. Многозначителната му усмивка се върна като отмъщение.

— Снимки? Поразпитала си за мен.

Усетих как лицето ми от розово стана доматеночервено.

— Джилиан ми спомена с какво се занимаваш. Забелязах и снимките в твоя апартамент. Когато моето писанче подгони твоята рускиня? Светва ли ти лампичката?

Той попремести тежестта на другия крак заради избора ми на думи. Хм, слабо място?

— Видяла си фотографиите ми? — попита.

— Да. Имаш прекрасна колекция от топки. — Сладко му се усмихнах и погледнах направо към чатала му.

— Топки ли? — измънка той и се прокашля.

— Рискове на професията. Та къде заминаваш? В коя държава, искам да кажа. — Преднамерено плъзнах очи обратно към неговите и забелязах, че изобщо не гледа лицето ми. Хе-хе-хе...

— Какво? А, в Ирландия. Ще снимам крайбрежни пейзажи за „Конде Маст“, а после ще обиколя някои от по-малките градове — отговори той и отново срещна погледа ми.

Приятно ми беше да го видя пообъркан.

— Ирландия, прекрасно! Донеси ми пуловер.

— Запомних, пуловер. Нещо друго?

— Гърне със злато? Детелина?

— Чудесно, няма да се налага да излизам от магазина на летището — промърмори.

— А когато се върнеш, ще ти изиграя кратък ирландски танц! — извиках и избухнах в смях заради безумния разговор.

— О, Розова нощничке, нима предлагаш да танцуваш за мен? — попита той с дрезгав глас и се приближи към мен.

И изведнъж равновесието на силите се промени.

— Саймън, Саймън, Саймън — въздъгнах и поклатих глава. Най-вече да я проясня от ефекта на близостта ни. — Това вече го минахме. Нямам желание да се присъединявам към харема.

— Какво те кара да мислиш, че ще те поканя?

— А защо си въобразяваш, че няма? Но смятам, че ще възпрепятства примирието, а ти? — засмях се аз.

— Да, примирието — съгласи се той.

Точно тогава чух стъпки по стълбите под нас.

— Саймън? Ти ли си? — долетя глас.

Като го чу, той се облегна и се отдръпна от мен. Погледнах към краката ни и установих, че през целия ни разговор сантиметър по сантиметър сме се приближавали един към друг.

— Хей, Кейти, тук съм, горе! — извика той.

— Друга ханъма? Ще внимавам със стените довечера — тихо казах.

— Престани. Имала е тежък ден в работата и отиваме на кино. Толкова.

Усмихна се възгупаво и ме напуши смях. Щом щяхме да сме приятели, трябваше да се запозная и с харема, за бога.

Миг по-късно при нас се качи Кейти, в която, разбира се, разпознах Плесни дупе. Едва сподавих смеха си.

— Кейти, това е съседката ми Карълайн — представи ме Саймън. — Карълайн, това е Кейти.

Протегнах ѝ ръка, а тя с любопитство изгледа първо него, после мен.

— Здравейте, Кейти. Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също, Карълайн. Вие ли сте онази с котката? — попита тя и в очите ѝ блесна любопитство. Стрелнах с поглед Саймън, а той сви рамене.

— Гузна съм, въпреки че Клайв би оспорил. Фактически той е виновникът.

— О, ясно ми е. Едно време кучето ми гледаше телевизия и лаеше, докато не пусна каквото му харесва. Беше страшна напаст. — Тя се усмихна.

Постояхме за миг мълчешком и лека-полека започна да става неловко.

— Добре, хора. Отивам на йога. На добър час, Саймън, а щом се върнеш, ще ти разкажа клюките за новите двойки.

— Съгласен. Ще отсъствам за кратко, но да се надяваме, че няма да си причинят твърде много неприятности, докато ме няма. — Той се засмя и двамата тръгнаха нагоре по стълбите.

— Ще си отворям очите. Радвам се, че си поговорихме, Кейти — магнах ѝ и заслизах.

— И на мен, Карълайн. Лека ноц — извика ми в отговор.

Тръгнах надолу по стълбите по-бавно от нужното. Чух я да отбелязва:

— Момиченцето с розовата нощничка е красиво.

— Тихо, Кейти — изшътка той и мога да се закълна, че я плесна по дупето.

Изскимтяването ѝ секунда по-късно го потвърди.

Извъртях очи, докато отворях вратата и излизах на улицата. Когато стигнах до гимнастическия салон, вместо на йога, отидох на кикбокс.

— За мен мартини с водка и три маслинки, моля.

Барманът се залови за работа, а аз огледах препълнения ресторант, отдъхвайки си от Фантастичната четворка. След като две седмици слушах за приказните им срещи по двойки, се съгласих да изляза с тях и да станем Фантастична петорка. Беше забавно и си изкарах чудесно, но след цяла вечер с тези две нови двойки имах нужда от почивка. Да гледам хората, седнала на бара, беше прекрасен начин да отдъхна. Отляво седеше интересна двойка: среброкос господин и дама, по-млада от мен, с току-що купени цици. Умно момиче! Искам да кажа, че е получила своето. Ако трябваше да гледам провисналите патладжани на някакъв дядка, и аз щях да искам големи гърди.

Никога не съм допускала, че ще ми е приятно да съм сама, но напоследък установих, че се справям доста добре и без мъж в живота си. Бях сама, но не и самотна. Ако не броим оргазмите, понякога ми липсваше компанията на гадже, но харесвах да излизам и сама. Можех

да пътувам сама, така че, защо не? Независимо от това първия път, когато „се заведох“ на кино, мислех, че ще бъде странно — вероятността да налетя на познат, докато скитам из джунглите на Коста Рика, клонеше към нула, но да се сблъскам с познайник в джунглите на Сан Франсиско? Разликата бе значителна — но се оказа страхотно! А и на ресторант бе интересно. Излизаше, че и сама съм си напълно достатъчна.

И все пак днешната вечеря с приятелите ми бе доста забавна. Бе занимателно да наблюдавам как тези две новоизлюпени двойки кръжат едни около други. И София, и Мими бяха обсебени от идеята, че мъжете, с които бяха в момента, са подходящите им половинки. Точно тогава мернах София сред множеството, великолепие то на червената ѝ коса я отличаваше сред стотици. Страхотният ресторант и още по-невероятният бар бяха претърпани с превзети хора.

Гледах я да си приказва с някого и недалеч зърнах Мими и Раян. Какво ми убягваше? Нийл, а не Раян бе събеседникът на София. Раян пък изглеждаше изцяло запленил от Мими, тя ръкомахаше, придаваше сила на думите си, стиснала клечка за зъби, а той слушаше, очарован. Мястото, където седях, ми осигуряваше ясна видимост. Не се удържах и се усмигнах. Бяха намерили мъжете, които открай време мислеха, че искат, но сега като че бяха омаяни от партньора на другата... тревата отвъд стобора е по-зелена, нали?

София хвърли поглед наоколо, забеляза ме на бара и скоро след това се извини и тръгна към мен.

— Забавляваш ли се? — попитах, когато тя кацна на стола до мен.

— Прекарвам си страхотно — отвърна замечтано тя. След това обясни на бармана как точно да приготви коктейла ѝ.

— Как е Нийл тази вечер?

Очите ѝ за миг светнаха, после се овладя.

— Нийл ли? Добре, предполагам. Раян изглежда прекрасно, нали? — добави тя и кимна към останалите от групата. Мими и Раян още бяха погълнати от разговора си. Той наистина бе привлекателен с джинси и риза, подчертаваща зелените му очи — очи, неизменно вперени в госпожица Мими.

Как не виждаха?

— И Нийл е хубав тази вечер — подхвърлих, като прехвърлих вниманието си върху спортния водещ. Черен като въглен пуловер и тесни панталони — всеки сантиметър от него подсказваше, че е градски човек.

— Да — ледено отвърна тя, облизвайки солта от ръба на чашата си.

Засмях се и сложих ръка на рамото ѝ.

— Хайде, хубавице, да те върнем при твоя идеален мъж — подканих я и отново се върнахме в групата.

Тръгнах си малко преди приятелите си, уморена, но щастлива. За сетен път прекарах вечерта сама и останах жива. Питам се дали и другите необвързани жени съзнават удоволствието да са пети в компанията. Да не се налага да водиш глупав разговор с някакъв, с когото случайно си се запознала, да не трябва да се безпокоиш, че идиот с дъх на чесън се мъчи да вкара шавливия си език в гърлото ти, нито да има нужда да обясняваш на същия малоумник защо искаш да си вземеш такси до вкъщи, когато свръхбързото му камаро е паркирано ей там.

Забавлявах се — поне в повечето случаи — в разнообразните си връзки след гимназията, но отдавна не се бях влюбвала. Не и от последната си година в колежа. И когато любовта отлетя, се зареди серия от повърхностни свалки, но никога не влагах особени чувства. И оттам неохотата ми да излизам с мъже. Установих, че спазването на всички изисквания ми се струваше все по-трудно, а и процесът се оказваше изтощителен. Малката Карълайн може и да беше на борда, но мозъкът и сърцето също имаха резервации. Плюс това, сега, когато моят О отсъстваше кой знае откога, намирах отшелническия си живот все по-примамлив.

Докато тънех в тези мисли на път за вкъщи в таксито, телефонът ми изпиука. Имах съобщение от непознат номер.

„Хубаво ли прекара тази вечер?“

Кой ми пишеше?

Кой, по дяволите, ми пише?

Докато чаках отговора, се наведох и си събух обувките. Фантастични високи токове, но мътните ги взели, убиваха ми. Телефонът ми отново изпиука и аз зачетох.

„Някои ме наричат Сперминатора.“

Малко ме доядя, че пръстите на босите ми сега крака се подвиха като на птица. Глупави пръсти.

„Сперминатора, а? Чакай малко — откъде ми имаш номера?“

Знаех, че е или от Мими, или от София. Мътните да ги вземат. Напоследък ставах нахални.

„Не мога да разкрия източника си. Е, хубаво ли прекара тази вечер?“

Добре, и аз я зная тази игра.

„И още как. Пътувам към нас. Как е Смарагдовият остров^[4]? Самотен ли си вече?“

„Много е красиво. Точно закусвам. И никога не съм самотен.“

„Вярвам ти. Купи ли ми пуловер?“

„Действам по въпроса. Искам да ти взема най-хубавия.“

„Да, моля те, избери ми най-колоритния.“

„На това няма да отговоря... как е котенцето ти?“

„Няма да отговоря на въпроса ти. Искаш ли нещо?“

„Тази липса на отговори става все по-тягостна...“

„Зная какво имаш предвид. Трудно е да не го докоснеш.“

„Добре, официално приключваме този рунд. През мъглата на прикритите ти нападки не виждам ясно.“

„О, не зная, по-добре е през мъгла...“

„Виж ти. Харесва ми това примирие повече, отколкото очаквах.“

„Трябва да призная, че и на мен ми допада.“

„Вкъщи ли си вече?“

„Да, точно спряхме пред нас.“

„Добре, ще почакам, докато си влезеш.“

„Бас държа, че нямаш търпение да си вляза.“

„Ти си демон, известно ли ти е?“

„Казвали са ми. Добре, вътре съм. Точно ти сригах вратата, между другото.“

„Благодаря.“

„Просто съм любезна съседка.“

„Лека нощ, Карълайн.“

„Лека нощ, Саймън.“

Засмях се, завъртях ключа и влязох вътре. Отпуснах се на канапето, все още смеейки се. Клайв чевръсто скочи в скута ми, аз

погалих копринената му козина, а той с мъркане ме приветства с добре дошла. Телефонът ми изпиука още веднъж.

„Наистина ли ми скрита вратата?“

„Тихо. Яж си закуската.“

Отново се разсмях, докато изключвах звука на телефона за през нощта, и легнах на дивана. Клайв кацна на гърдите ми и за миг се поотпуснах, а в главата ми се въртяха мисли за Сперминатора. Представях си го скандално ясно: меки, избелели джинси, туристически обувки, светлосив фигурален ирландски пуловер, разрошена коса. Застанал на скалистия бряг, а долу се плиска океанът. С лек слънчев тен, пообветрен, с ръце в джобовете. И тази усмивка...

Съобщения между Карълайн и Саймън:

„Доставиха ти колет. Разписах се и той е у нас.“

„Благодаря. Ще си го прибера, когато се върна. Как си?“

„Добре, работя. Как са ирландците?“

„Щастливи. Как е побърканият ти котарак?“

„Щастлив. Хванах го да се опитва да се катери по стените. Още търси Котарана. Мъчно му е за нея.“

„Не мисля, че картите предсказват любов между тях двамата.“

„Вероятно не... но скоро няма да я превъзмogne. Може би трябва да увеличи дажбите му котешка трева.“

„Не предозирай. Никой не обича коте, неспособно да води разговор.“

„Малко ме е страх от теб.“

„Ще ме спукаш от смях. Не се плаши. Почакай да те почерпя с бонбонче за страха.“

„Ако те сваря по непромокаема мушама, ще побягна надалеч! Между другото, кога се връщаш?“

„Липсвам ли ти мъничко?“

„Не, исках да преместя няколко картини от стената над таблата на леглото ми и се питах с колко време разполагам.“

„До две седмици съм вкъщи. Ако изчакаш дотогава, ще ти помогна. Поне това мога да направя.“

„Едва ли само това, но ще чакам. Ти донеси чук, а аз ще забъркам коктейлите.“

„Любопитно ти е да видиш чука, нали?“

„Отивам да ти сритам вратата.“

Съобщения между Мими и Карълайн:

„Момичета, познайте! Следващия месец къщата на бабата и дядото на София е празна. Заминаваме за Тахо, миличка!“

„Чурулик! Прекрасно. Умирам да замина с приятелките си.“

„МИСЛИМ да поканим и момчетата... съгласна ли си?“

„Защо не? Четиримата ще си изкарате прекрасно.“

„Глупачка. Но все пак си поканена.“

„О, благодаря! Страшно ми допада да замина на романтичен уикенд с две двойки. ФАНТАСТИЧНО!“

„Не ставай глупава. Ще дойдеш и още как. Няма да си петото колело. Ще бъде толкова забавно! Знаеш ли, че Раян свири на китара? Ще я донесе и всички можем да пеем!“

„Това да не е... скаутски лагер? Не, благодаря!“

Съобщения между Мими и Нийл:

„Хей, Едрия, какво ще правиш в средата на идния месец?“

„Здрасти, Мъниче. Още нямам планове. Какво става?“

„Бабата и дядото на София ще ни преотстъпят къщата в Тахо. Идваш ли? Питай и Раян...“

„Да, по дяволите! Там съм. Ще питам и зубрача иска ли да дойде.“

„Опитвам се да придумам и Карълайн.“

„Чудесно! Колкото повече, толкова по-весело. Още ли важи уговорката довечера да пийнем със София и Раян?“

„Да, ще се видим тогава.“

Съобщения между Саймън и Нийл:

„Престани да ми искаш четирилистни детелини.“

„Малката ме влудява всеки път! Кога се връщаш у дома? Ще прекараме в Тахо един уикенд следващия месец.“

„Идвам си идната седмица. Кои ще бъдете?“

„София, Мими, Раян и аз. Може би и Карълайн. Момиче за милиони.“

„Да, страхотна е, стига да не беше такава страстоубийца. Тахо, а?“

„Да, бабата и дядото на София имат къща там.“

„Супер.“

Съобщения между Саймън и Карълайн:

„Ще ходиш ли в Тахо?“

„Как, по дяволите, вече разбра?“

„Вече се говори... Нийл е доста въодушевен.“

„О, сигурна съм. София е гореща вана — трудно е да й се устои.“

„Чакай, мислех, че излиза с Мими.“

„О, да. Но не престава да си представя София в гореща вана, повярвай ми.“

„Какво, по дяволите?“

„Странни събития назряват в Сан Франсиско. И двете ходят с неподходящия човек.“

„Моля?“

„Отвратително е. Мими не спира да говори за Раян, който сигурно я гледа като тъжно кученце. А София е толкова заета да превъзнася грамадните ръце на Нийл, че не вижда как той не откъсва поглед от нея. Много странно.“

„Защо не се разменят?“

„Попита мъжът с харем... Невинаги е толкова лесно.“

„Почакай да се върна и ще взема нещата в свои ръце.“

„Добре, майсторе. Това преди или след като ми окачиш картините?“

„Не бой се, Нощничке. Готвя се да завзема спалнята ти.“

„Въздишам.“

„Наистина ли написа думата «въздишам»?“

„Въздишам.“

„Ще заминеш ли за Тахо?“

„Не и ако успея да устоя. Въпреки че навярно си струва да наблюдаваш хаоса, когато най-последно се чифтосат.“

„Така е.“

Съобщения между Карълайн и София:

„Какво чувам, че нямало да идваш в Тахо?“

„Уф! И какво толкова?“

„Спокойно, тигърче. Какво те прихваща?“

„Защо е нужно да ви придружавам на романтичния ви уикенд. Напълно ме устройва да дойда следващия път. Да излизам с вас тук е едно. Да се мъкна с вас до Тахо? Не ми се ще.“

„Няма да е така. Уверявам те.“

„Вече чувам Саймън да блъска по стената, когато съм си у дома. Няма нужда да слушам как Раян те оправя в съседната стая или как Мими я опипват отдолу.“

„Мислиш ли, че я опипва?“

„Моля?“

„Става дума за Нийл. Допускаш ли, че я опипва?“

„Какво?“

„Знаеш какво искам да кажа...“

„Питаш ме всъщност дали Мими прави секс с новата си играчка?“

„Да! Точно това те питам!“

„Май излиза, че не. Още не се опитва. Почакай, защо питаш? Ти спа с Раян, нали така? Нали?“

„Трябва да тръгвам.“

Съобщения между София и Раян:

„Не е ли странно, че все излизаме по двойки с Мими и Нийл?“

„Моля?“

„Не е ли странно?“

„Не зная. Странно ли е?“

„Да. Довечера ще дойдеш у дома сам, и ще гледаме филм.“

„Да, госпожо.“

„И, между другото, покани приятелчето си Саймън да дойде в Тахо.“

„Има ли конкретна причина?“

„Да.“

„Би ли я споделила?“

„Не. Донеси пуканки.“

Съобщения между Раян и Саймън:

„Повръща ли ти се вече от зелено?“

„Да, готов съм да си дойда вкъщи. Самолетът ми излита късно утре вечер. Или тази. По дяволите, не зная.“

„София ме помоли официално да те поканя да дойдеш с нас в Тахо. Съгласен ли си?“

„Тахо, а?“

„Да. Мисля, че и Карълайн ще дойде.“

„Останах с впечатление, че няма.“

„Говори ли със страстоубийцата?“

„Малко. Чудесна е. Изглежда, примирieto продължава.“

„Виж ти. А Тахо?“

„Ще реша. Ще ходиш ли на уиндсърф този уикенд?“

„Да.“

Съобщения между Саймън и Карълайн:

„Поканиха ме на Тахо. Ти идваш ли?“

„Поканиха ли те? Брей!“

„Да разбирам ли, че още не се блазниш от идеята?“

„Не зная. Обичам да ходя там, а къщата е фантастична. Ти ще ходиш ли?“

„А ти?“

„Попитах те първа.“

„И така?“

„Детенце, предполагам, че накрая ще тръгна. Страхотно. Обичам това място.“

„Значи тръгваш?“

„Защо не. Звучи ми забавно.“

„Ще видим. Значи утре си вкъщи?“

„Да. Летя и после ще спя поне един ден.“

„Обади ми се, когато пристигнеш. Имам колет за теб.“

„Непременно.“

„Довечера ще пека хляб с тиквички. Ще ти запазя. Предполагам, че нямаш никакви продукти.“

„Правиш хляб с тиквички?“

„Да.“

„Въздишка...“

Внезапно се събудих и чух музика откъм съседния апартамент. Дюк Елингтън. Погледнах часовника. Минаваше два след полунощ. Клайв подаде глава изпод завивките и изсъска.

— О, я тихо. Не бъди ревнив — озъбих се в отговор.

Той ме изгледа кръвнишки, показа ми задницата си и отново се намъкна под завивката.

Самата аз се сгуших още по-навътре и се усмигнах, докато слушах музиката.

Саймън си беше вкъщи.

На следващата сутрин се събудих толкова щастлива, че е събота. Бях си свършила всичко: нямах да пера, нямах никакви домакински задължения. Ден за забавления и почивка. Фантастично.

Намислих да започна с отпускаща, продължителна вана, а след това да реша какво да правя. Мислех този следобед да потичам в парка „Голдън Гейт“. Когато времето бе ясно, есента в Сан Франсиско бе невероятно красива. Можех да си взема книга и да прекарам целия следобед там.

Започнах да пълня ваната, а Клайв се приближи да ми прави компания. Отърка се в краката ми, когато хвърлих пижамата си на пода, и измяука, докато изследваше ръба на ваната. Обичаше да балансира по ръба, докато се къпех. Никога не беше паднал вътре, въпреки че се случваше да потопа опашката си. Глупава котка — някой ден щеше да натопа и нещо повече.

Опитах водата. Тъкмо се готвех да прескоча борда на гигантската вана, когато ми хрумна, че имам нужда от малко кафе, преди да се настаня в нея. Заплясках с босите си крака към кухнята — гола, тъй като денят е дълъг — да си приготвя една чаша. Прозях се, докато отмервах зърната в мелничката.

Изсипах няколко лъжици във филтъра и отидох да донеса вода. Щом отворих крана и олелията започна.

Първо чух Клайв да мяука като никога през живота си. После чух плясък. Понечих да се усмихна, предполагайки, че най-после е паднал, когато водата от мивката избликна право в лицето ми.

Примигнах ужасена и объркана, докато не установих, че водата блика от горната част на крана и полива цялата кухня.

— Мамка му! — изкрещях и се опитах да го затворя. Без успех.

Изтичах към банята, като не спирах да ругая, и открих Клайв да се крие зад тоалетната, целия подгизнал, а кранът над ваната като обезумял обливаше всичко наоколо.

— Какво по дяволите... — изкрещях, опитвайки се да спра водата. Като не успях, започнах да изпадам в паника. Сякаш целият апартамент едновременно се бе побъркал. Вода се лееше навсякъде, а Клайв виеше колкото му глас държи.

Бях гола, вир-вода и изплашена до смърт.

— Мамка му мръсна, по дяволите, мътните го взели! — изпищях и грабнах една хавлия. Помъчих се да мисля, да се успокоя. Сигурно някъде имаше спирателен кран. Проектирах бани, за бога. Мисли, Карълайн!

В същото време чух удари, идещи от друга част на апартамента. Естествено, предположих, че са от спалнята. Но не, идваха от входната врата.

Увих се в една хавлия и продължавайки да ругая като каруцар, затропах с крака по пода, за късмет, без да се подхлъзна в събиращата се вода, и с едно движение ядосано отворих вратата.

Разбира се, беше Саймън.

[1] Вокален дует от Филадельфия, един от най-известните им хитове се нарича „Човекоядец“. — Б.пр. ↑

[2] „Pussy Control“ — емблематична песен на Тринс с доста пикантен текст. — Б.пр. ↑

[3] Американски филм за супергерои, вдъхновен от комикс със същото име. — Б.пр. ↑

[4] Поетичното име на Ирландия. — Б.пр. ↑

8.

— Да не си се побъркала? Какви са тези писъци?

Почти не забелязах зелените набрани боксерки, рошавата от съня коса и плочките на гърдите му като „полегнал полицай“. Почти де.

Преминах на режим „оцеляване“, сграбчих го за лакътя, докато той си търкаше очите, и го издърпах в апартамента.

— Къде, по дяволите, е спирателният кран в тези апартаменти?
— изписках.

Той се озърна сред хаоса: вода избликваше от кухнята, вода покриваше пода на банята, а аз бях с хавлията си с анимационни герои, и най-вече Снупи, първата, която ми попадна подръка.

Дори и във време на криза Саймън посвети две секунди и половина, за да огледа полуголото ми тяло. Добре де, аз пък го сканирах три секунди.

И двамата се впуснахме в действие. Той се втурна в банята, сякаш изпълняваше бойна задача. Чувах го как се щура наоколо. Клайв изсъска и побягна навън, право към кухнята. Когато установи, че и там е мокро, с един скок прекоси помещението и като акробат се метна върху хладилника. Затичах се към банята да помагам и се сблъсках със Саймън, който се бе насочил към кухнята. Той решително се плъзна по пода към отворените врати на мивката. Заразхвърля почистващите ми препарати по целия под и предположих, че се опитва да стигне до спирателния кран. Помъчих се да не гледам как мокрите му боксерки се залепят за дупето му. Мъчех се като грешен дявол. Вече целият бе подгизнал и в този момент стъпалата му се плъзнаха и той се строполи.

— Уф — изохка изпод мивката. Краката му се разкикериха върху наводнения кухненски под. Вече целият беше мокър и донякъде възхитителен. — Ела да ми помогнеш. Не мога да затворя проклетото чудо — извика, надвиквайки шуртящата вода и мяукането на котката.

Като си припомних, че съм само по хавлия, предпазливо коленичих до него и се постарях да не надничам към тялото му —

неговото мокро, стройно и мускулесто тяло в такава опасна близост до моето. Нова случайна водна струя, попаднала право в окото ми, ме извади от вцепенението и ми помогна да се концентрирам.

— Какво искаш да направя? — извиках.

— Имаш ли гаечен ключ?

— Да!

— Може ли да ми го донесеш?

— Разбира се!

— Защо викаш?

— Не зная! — Седях и се мъчех да надзърна под мивката.

— Ами върви да го донесеш, за бога!

— Добре. Добре! — извиках и изтичах към шкафа в коридора.

Когато се върнах, се подхлъзнах на мокра плочка и се приземих до него.

— Ето го! — креснах и тикнах гаечния ключ под мивката.

Наблюдавах го как работи. Мишците му се напрягнаха и разбрах всъщност колко е силен. Гледах с изумление как коремът му се стегна и образува шест малки плочки. Всъщност, нека са осем. А след това се появи и намекът за ниското му окосмяване. Здравей, намек...

Той пъшкаше и стенеше, докато се опитваше да затвори крана, бореше се с цялото си тяло. Наблюдавах го как води битката с крана и накрая побеждава. Не откъсвах очи и от зелените боксерки, които, тъй като бяха мокри, прилепваха към тялото му като втора кожа. Кожа мокра, навярно топла и...

— Готово!

— Ура! — Плеснах с ръце, когато водата окончателно спря. Той издаде последен стон, който ми се стори странно познат, и притихна. Гледах го как се измъква изпод мивката.

Легна до мен на пода, мокър и само по боксерки.

Седнах до него, подгизнала и по хавлия.

Клайв стърчеше върху хладилника, мокър и ядосан.

Котаракът не преставаше да вие и мяука, а ние продължавахме да се гледаме, дишайки тежко — Саймън заради битката, а аз... заради неговата битка. Клайв най-после скокна от хладилника върху кухненския плот и се запързала из локвите. Събори ми радиото, отскочи и тупна на пода. Музиката на Марвин Гей гръмна, а котаракът се отръска и побягна към всекидневната.

„Да го направим...“ — пееше Марвин, все едно действително го искаше. Със Саймън се спогледахме с пурпурночервени лица.

— На подбив ли ме вземаш? — попитах.

— Това истина ли е? — избъбри той и двамата се разсмяхме — на безпорядъка, на абсурдната ситуация, на отявленото безумие на случилото се и на факта, че лежим полуголи в кухнята ми, подгизнали, и слушаме песен, поощряваща ни фактически „да го направим“. Избухнахме в още по-силен смях.

Най-после се овладях и избърсах сълзите си. Той седна до мен, като все още се държеше за корема.

— Сякаш сме в епизод на „Компания от трима“^[1] — изкиска се той.

— Голям смях. Надявам се някой да извика господин Фърли. — Ухилих се и се завих по-плътно с хавлията.

— Май е редно да почистим? — предложи той и стана.

Забелязах, че боксерките му и всичко вътре сега бе на нивото на очите ми. Овладей се, Карълайн.

— Да, предполагам, че трябва. — Отново се засмях, когато той протегна ръка, за да ми помогне да се изправа. Нямаше полза от тегленето му, просто увиснах на ръцете му, а краката ми се запързаляха по пода.

— Така няма да стане — промърмори той и ме вдигна на ръце. Занесе ме във всекидневната и ме остави на канапето. — Внимавай. Снупи май се е поразлигавил — отбеляза той и посочи към частта от халата, покриваща гърдите ми.

— Иска ти се, нали? — отвърнах дръзко и още по-плътно се загърнах.

— Отивам да се преоблека и да ти донеса сухи хавлии. Пази се. — Намигна ми и тръгна към неговия апартамент. Аз се отправих към спалнята, където Клайв бе оформил подутина под завивките.

Погледнах се в огледалото над нощното шкафче, докато търсех какво да облека. Определено сияех. Ти да видиш. Сигурно е от студената вода.

Час по-късно положението беше овладяно. Попихме водата, предупредихме хората от долния етаж да не би да тръгне теч и повикахме водопроводчик.

Движехме се към входната ми врата, подсушавайки последните капки вода с хавлиите, които Саймън щедро предложи.

— Каква катастрофа! — възкликнах, надигнах се от пода и се отпуснах на канапето.

— Можеше да е и по-зле. Нищо чудно да се наложеше да се справяш с наводнението само след три часа сън, след като те е събудила съседка, крещяща колкото й глас държи — каза той и седна на облегалката на дивана.

Повдигнах вежди и той омекна.

— Добре де, примерът е неподходящ, понеже този сценарий ти е известен. Какво ще правиш сега?

— Не зная. Налага се да остана тук и да изчакам майстора да оправи бъркотията. Междувременно нямам вода, което означава никакво кафе, никакъв душ, нищо. По дяволите — изругах и скръстих ръце пред гърдите си.

— Е, ще бъда от другата страна на стълбището, ще пия кафе и ще си представям душа си, ако имаш нужда от нещо — заяви той и тръгна към вратата.

— Задник, направи ми кафе.

— А ще ме вземеш ли и под душа?

— Известно ти е, че няма да влезеш с мен.

— Независимо от това предлагам да си вземеш душ. Хайде, малка страстоубийце — изсумтя той, издърпа ме от канапето и ме поведе към изхода. Клайв нададе последен ядовит вой и аз му изшътках.

— А, чакай да взема закуската. — Грабнах от масата увит с фолио пакет.

— Какво е това? — попита той.

— Твоят хляб с тиквички.

Обзалагам се, че едва не прехапа долната си устна. Със сигурност обичаше хляб с тиквички.

Трийсет минути по-късно седях на кухненската маса на Саймън с подгънати под себе си крака, пиех шварц кафе и подсушавах косата си с хавлия. Той изглеждаше спокоен и щастлив и погълна цялото парче хляб с тиквички. Едва успях да си отрежа една филийка, преди той да ми го отнеме и да го натъпче в устата си.

Отблъсна се от масата и изпъшка, потупвайки пълния си корем.

— Искаш ли още? Опекла съм много, прасчо такъв. — Сбръчках нос.

— Ще взема всичко, което си готова да ми дадеш, Нощничке. Нямах представа колко обичам домашен хляб. От години никой не ми е пекъл подобно нещо. — Той ми намигна и тихичко се оригна.

— Колко секси. — Намръщих се и отнесох кафето си във всекидневната, след като хвърлих поглед към стълбището, за да видя дали не е пристигнал водопроводчикът.

Саймън ме последва и седна на широкото си удобно канапе. Започнах да се разхождам наоколо и да разглеждам снимките му. На стената си имаше поредица от черно-бели фотографии, няколко бяха детайли от една и съща жена на плажа. Длани, стъпала, корем, рамене, гръб, крака, пръсти на краката и най-накрая лицето ѝ. Беше прекрасна.

— Красива е. От твоя харем ли е? — попитах, обръщайки се към него.

Той въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Не всяка жена е извървявала пътя към леглото ми.

— Извинявай. Пошегувах се. Къде са правени? — попитах и седнах до него.

— На плажа в Бора Бора. Работех върху поредица туристически фотографии — най-красивите плажове в Южния Пасифик в много ретро стил. Един ден я срещнах на плажа, местно момиче, светлината беше идеална и я помолих да я снимам. Фотографиите станаха страхотни.

— Разкошна е — възкликнах и отпих от кафето си.

— Да — съгласи се той с мила усмивка.

Безмълвно отпивахме, без да се чувстваме неловко от мълчанието.

— Какво планираше да правиш днес? — попита той.

— Имаш предвид, преди тръбите ми да се разбунтуват ли? — попитах.

— Да, преди атаката — потвърди той и се усмихна иззад чашата си, а очите му блеснаха.

— Не бях замислила нищо и това е хубавото. Щях да потичам, а може би следобеда щях да седна навън и да почета. — Въздъгнах, чувствах се затоплена, удобно и уютно. — А ти?

— Възнамерявах да спя цял ден, преди да се заема с планината от пране.

— Защо не си легнеш? Мога да чакам и в собствения си апартамент. — Понечих да стана. Горкото момче, беше се върнал късно, а аз му развалих съня.

Но той ме спря с ръка и посочи към канапето.

— Нали знаеш, ако заспя, цяла седмица ще ме мъчи часовата разлика. Веднага щом е възможно, трябва да се върна в тихоокеанското време, затова навярно е хубаво, че тръбите ти се спухаха.

— Сигурно си прав. Как беше в Ирландия? Доволен ли си? — попитах, след като се облегнах.

— Винаги се чувствам добре, когато пътувам.

— Господи, каква прекрасна професия. Винаги съм копняла да пътувам само с един куфар, да видя света... — Млъкнах и отново заразглеждах фотографиите. На отсрещната стена забелязах висок рафт с малки шишенца, наредени върху него. — Какво е това? — попитах. Всяко съдържащо нещо като пясък. Един беше бял, друг — сив, трети — розов, а последният бе почти черен. На всяко имаше етикет. Докато ги гледах, по-скоро почувствах, отколкото видях, че той се размърда зад мен. Усетих до ухото си топлия му дъх.

— Всеки път, когато отида на нов плаж, си донасям по малко пясък — като спомен за мястото, където съм бил — отговори той, гласът му бе дрезгав, изпълнен с копнеж.

Взрях се по-отблизо в шишенцата и се удивих от прочетените имена: Харбър Айлънд — Бахамите, пролив Принц Уилям — Аляска, Пуналу — Хавай, Вик — Исландия, Санур — Фиджи, Патура — Турция, Галиция.

— Испания.

— Бил ли си на всички тези места?

— Да.

— Но защо носиш пясък? Защо не картички, или още по-добре фотографиите, които си направил? Не са ли достатъчни? — Обърнах се и го погледнах.

— Снимам, защото обичам, и по една случайност ми е професия. Но пясъкът? Той е осезаем, материален и истински. Мога да го почувствам. По него действително съм стъпвал на всеки континент от планетата. На мига ме връща там — добави той замечтано.

Казано от всеки друг и в друга обстановка щеше да прозвучи като преструвка. Но от Саймън? Този тип имаше душа. Да му се не види.

Пръстите ми галеха шишенцата — повече, отколкото можех да преброя. Спрях се на няколкото от Испания и той забеляза.

— Испания, а? — изненада се.

Обърнах се и го погледнах.

— Да, Испания. Винаги съм искала да отида там. Някой ден ще замина. — Въздъгнах и се върнах на дивана.

— Пътуваш ли много? — попита той и отново се настани до мен.

— Всяка година се старая да отивам на различно място — не толкова луксозно като теб, нито толкова често, но се опитвам да отида някъде всяка година.

— С приятелките ли? — подсмихна се той.

— Понякога, но последните няколко години предпочитам да пътувам сама. Има нещо примамващо да установиш собствен ритъм и да не искаш одобрение от общото събрание, преди да излезеш на вечеря.

— Разбирам. Просто съм изненадан — каза той и леко се намръщи.

— Чудиш се, че искам да пътувам сама? Шегуваш ли се? Така е най-приятно — възкликнах аз.

— По дяволите. Не го оспорвам. Само съм изумен. Повечето хора не обичат да странстват сами. Боят се, че ще се чувстват самотни.

— Самотен ли си понякога? — попитах.

— Казах ти, никога не съм самотен — подчерта той и поклати глава.

— Да, да, зная, Саймън казва, но съм длъжна да заявя, че е трудничко за вярване. — Завъртях кичур от почти сухата си коса около пръста си.

— Ти самотна ли си? — подхвърли той.

— Когато пътувам ли? Не, аз съм си чудесна компания — отговорих веднага.

— Не ми се иска да го призная, но съм съгласен — каза той и вдигна чашата си към мен.

Усмяхнах се и се изчервих, мразейки се за слабостта си.

— Май се сприятеляваме? — подметнах.

— Приятели... — Наблюдаваше ме внимателно, най-вече изследваше руменината по лицето ми. — Да, според мен сме приятели.

— Интересно. От страстоубийца станах приятелка. Не е зле. — Засмях се и чукнах чаша в неговата.

— Остава да видим дали си се издигнала от нивото на страстоубийца — отбеляза той.

— Само ме предупреди, преди Плесни дупе да дойде следващия път, става ли, приятел? — Засмях се на смутеното му изражение.

Плесни дупе ли?

— А, да, познаваш я като Кейти — изкикотих се аз.

Той най-последно има благоприличието да се изчерви и да се усмихне глуповато.

— Налага се да призная, че Кейти вече не е част от онова, което така любезно наричаш мой харем.

— О, боже! Да не си я напляскал прекалено силно? — подкачих го, а смехът ми излизаше от контрол.

Той припряно прокара ръце през косата си.

— Да ти кажа честно, това е най-странният разговор, който съм водил с жена.

— Съмнявам се, но, сериозно, къде изчезна Кейти?

Той се усмихна.

— Срещна друг и изглежда, е истински щастлива. Приключихме физическата си връзка, но, разбира се, още сме добри приятели.

— Ами, хубаво. — Кимнах и замълчах за миг. — Как го постигаш?

— Кое?

— Признай си, че връзките ти най-малкото са необичайни. Как го постигаш? Как успяваш да направиш всички около себе си щастливи?

Той се разсмя.

— Нали не ме питаш сериозно как задоволявам тези жени?

— По дяволите, не. Чувала съм как го правиш! Там нямам въпроси. Мисълта ми е, как никое момиче не се чувства засегнато?

Той се замисли за миг.

— Предполагам, защото сме честни в отношенията си. Не че някой си е поставил за цел да създаде нашия малък свят, той просто се

е родил. С Кейти винаги сме се разбирали чудесно, особено в секса, на това се основава и връзката ни.

— Харесвам Плесни дупе — имам предвид Кейти. Тя ли беше първата? В харема?

— Стига с този харем — звучи толкова перверзно. С Кейти бяхме заедно в колежа, опитвахме се да ходим истински, но не се получи. Тя е чудесна, обаче тя е... почакай, сигурна ли си, че искаш да чуеш всичко това?

— О, цялата съм в слух. Чакам да разнищя тази история, след като за първи път събори картината ми от стената и тя ме хлопна по главата. — Усмихнах се, настаних се на канапето и подвих колене под себе си.

— Съборил съм картина от стената ти? — попита той, едновременно развеселен и горд. Какъв мъж.

— Съсредоточи се, Саймън. Разкажи ми за придворните си дами. Не ми спестявай никакви подробности.

Той се засмя и поде:

— Добре, предполагам, че всичко започна с Кейти. Не си паснахме като двойка, но преди няколко години отново се срещнахме, кафето премина в обяд, обядът — в питиета, а след питиетата се озовахме... в леглото. Никой от нас не излизаше с другото, затова започнахме да се срещаме винаги когато бях в града. Тя е чудесна. Тя е... не зная как да го обясня. Тя е... мека.

— Мека ли?

— Да. Няма остри ръбове, топла и сладка. Тя е просто... мека.

— А Котарана?

— Надя. Името ѝ е Надя.

— Имам котарак, който твърди друго.

— Срещнах Надя в Прага. Една зима правих снимки. Обикновено не правя модни фотосесии, но ме помолиха да снимам за „Вог“ — луксозни и елитарни. Тя имаше къща извън града. Заедно прекарахме един гол уикенд, а когато се пресели в Щатите, ми се обади. Сега учи за магистърска степен по международни отношения. Луда е по мен, а на двайсет и пет е в края на кариерата си като модел. Затова учи усърдно. Много е умна. Пътувала е по целия свят и говори пет езика! Учила е в Сорбоната. Знаеше ли?

— Откъде да зная?

— Лесно е да критикуваш човека, без да го познаваш, нали? — натърти той, измервайки ме с очи.

— Право в целта. — Кимнах и го побутнах с крак да продължи.

— После Лизи. Велики боже, тази жена е луда! Срегнах я в Лондон, пияна като кирка в някаква кръчма. Приблужи се до мен, хвана ме за яката, целуна ме дивашки и ме замъкна у тях. Това момиче знае точно какво желае и не се страхува да си го поиска.

Спомних си най-шумните ѝ моменти в пълни подробности. Беше доста конкретна в желанията си, стига да ги чуеш през кикота ѝ.

— Тя е юрист, адвокат, и един от най-важните ѝ клиенти живее тук, в Сан Франсиско. Кантората ѝ е в Лондон, но когато се случи да сме в един и същи град, правим всичко възможно да се видим. Това е.

— Това ли е? Три жени и толкова. Как не ревнуват? Как се примиряват с положението? Ти не искаш ли повече? Те не искат ли повече?

— Засега, не. Всеки получава каквото иска, така че всичко е наред. А и всяка знае за останалите и понеже никой не е влюбен, нямаме други очаквания, освен приятелство — възможно най-ценната привилегия. Искам да кажа, не ме разбирай погрешно, обожавам всяка една от тях и ги обичам по определен начин. Късметлия съм. Тези жени са изумителни. Но съм прекалено зает наистина да ходя с някоя, а повечето жени не се примиряват с гадже, което повече кръстосва земното кълбо, отколкото да си стои вкъщи.

— Но не всички жени искат едно и също. Не държим да ви връзваме с вериги.

— Всяка жена, с която някога съм ходил, твърди същото, но всъщност не е вярно. И това е страхотно, разбирам, но програмата ми е толкова натоварена, че ми е трудно да се обвържа с някоя, която иска да бъде нещо, което не съм.

— Значи никога не си се влюбвал?

— Не съм твърдял подобно нещо, нали?

— Излиза, че преди си имал връзка само с една жена?

— Разбира се, но както казах, в един момент животът ми стана такъв, какъвто е днес — непрестанно пътуване. Трудно е да останеш влюбен в такъв мъж. Поне така заяви бившата ми, когато започна да излиза с някакъв счетоводител. Нали разбираш, облечен е с костюм, носи куфарче с документи и е вкъщи всяка вечер до шест — явно това

искат жените. — Той въздъхна, остави кафето си и отново се отпусна на канапето. Думите му изтъкваха, че се е примирил с живота си, но изпълненият с копнеж израз на лицето му твърдеше друго.

— Това не е всичко, което искат жените — възразих.

— Поправка, жените, с които ходех, искаха това. Поне досега. Ето защо, каквото имам, ми е напълно достатъчно. А жените, с които прекарвам времето си, когато съм вкъщи? Чудесни са. Те са щастливи и аз съм щастлив — защо да правя пробойна в кораба?

— Засега са ти останали две, а съм сигурна, че със сигурност ще усетиш, когато се появи подходящата. Тя няма да иска да променяш живота си. Няма да потопи кораба ти, а ще скочи и ще отплава с теб.

— Ти си романтичка, нали? — Той се наведе и ме побутна с рамо.

— Аз съм практична романтичка. Всъщност намирам известен чар в мъж, който често пътува. И честно, държа на личното си пространство. Освен това се разполагам на цялото легло, така че е трудно да спя с друг. — Поклатих печално глава, припомняйки си колко често изритвах свалките си за една нощ до ръба. Част от миналото ми не бе толкова различно от живота на Саймън. Той просто бе подредил по-спретнато сексуалните си връзки.

— Практична романтичка? Интересно. Излизаш ли с някого? — попита той.

— Не, и не ми пречи.

— Наистина ли?

— Толкова ли е трудно да повярваш, че интересна и секси жена с преуспяваща кариера няма нужда от мъж, за да бъде щастлива?

— Първо, браво на теб, че се определяш като интересна и секси — защото е истина. Хубаво е да чуеш жена да си прави комплимент вместо да си го проси. И второ, не говоря за женитба. Говоря за близост. Просто да се срещаш с някого. Без обвързване.

— Да не би да ме питаш дали се чукам с някого в момента? — изстрелях, а той едва не се задави с кафето си.

— Определено най-странният разговор, който някога съм водил с жена — промълви той.

— С една интересна и секси жена — напомних му.

— Повече от сигурно. А ти? Влюбвала ли си се?

— Била ли съм влюбена? Да. Категорично да.

— И?

— И нищо. Не завърши много добре, но кой ли край е хубав? Той се промени, аз се промених и се отдръпнах. Това е.

— Отдръпна се, сякаш...

— Нищо драматично. Той просто не се оказа такъв, какъвто очаквах — обясних, оставих кафето и се заиграх с косата си.

— Какво стана?

— Знаеш как се случва. Бяхме заедно, докато бях последна година в „Бъркли“, а той завършваше право. Започна прекрасно, после стана тъпо и аз го напуснах. Научи ме на алпинизъм, за което съм му благодарна.

— Адвокат, а?

— Аха, и искаше хрисима адвокатска съпруга. Побеснях, когато нарече плановете за бъдещата ми кариера „дребен декораторски бизнес“. Наистина имаше нужда от някоя хубавица, която да му взема ризите от химическото чистене навреме.

— Още не те познавам добре, но не те виждам из предградията.

— Нито аз. Няма лошо в крайните квартали, но не са за мен.

— Не давам да се местиш в покрайнините. Кой ще ми пече хляб?

— Уф, и ти искаш да ме видиш по престилка.

— Бедна ти е фантазията — намигна ми той.

— Трудно е да получиш всичко, от което се нуждаеш, само от един човек. Нали разбираш какво имам предвид? Чакай, естествено, че разбираш. Какво ли си въобразявам? — Засмях се и посочих към него.

И двамата скочихме, когато чухме да се чука по моята врата. Водопроводчикът най-после бе пристигнал.

— Благодаря за кафето, душа и че ме спаси от разбеснелите се тръби — казах, докато прекосях стълбищната площадка на път към моята врата. Кимнах на майстора и вдигнах показалец, за да му покажа, че съм тук.

— За нищо. Не беше най-приятният начин да се събудя, но предполагам, си го заслужавам.

— Наистина. Но все пак ти благодаря.

— Пак заповядай и благодаря за хляба. Ако още някое парче се появи тук, само ще се радвам.

— Ще видя какво мога да направя. А къде ми е пуловерът?

— Имаш ли представа колко са скъпи?

— А, искам си пуловера — извиках и го плеснах по гърдите.

— Е, все пак съм ти донесъл нещо — като благодарност, че ми риташ вратата.

— Знаех си. Може да ми го дадеш и по-късно. — Прекосих площадката и пузнах водопроводчика в апартамента. Показах му къде е кухнята и отново се обърнах към Саймън. — Приятели, а?

— Така изглежда.

— Ще го преживея. — Усмигнах се и затворих вратата.

Докато майсторът поправяше аварията, се защурах из спалнята, за да проверя къде е Клайв. Точно като влязох, телефонът изпиука. Съобщение от Саймън? Вече? Засмях се и се проснах на леглото, като гушнах до себе си все още ужасеното коте. То веднага започна да мърка.

„Така и не отговори на въпроса ми...“

Почувствах как кожата ми пламва, като осъзнах за какво говори. Заля ме горещина и изтръпнах. Но беше приятно. По дяволите, съобщението си струваше.

„Дали се чукам с някого?“

„Боже, колко си непристойна. Но, да, нали приятелите могат да си задават подобни въпроси?“

„Могат.“

„Е?“

„Голям си досадник. Известно ти е, нали?“

„Отговори ми. Не ми се прави на света вода ненапита.“

„Засега, не.“

Чух тъп звук откъм съседите, а след това леко, но продължително почукване по стената.

„Какви, по дяволите, ги вършиш? Това главата ти ли е?“

„Убиваш ме, Нощничке.“

Докато изчета съобщението, чуването продължи. Гръмогласно се засмях, докато той си блъскаше главата в стената. Поставих ръката си над леглото, откъдето идваха ударите, и отново се изхилих. Каква странна сутрин.

[1] Американски романтичен комедиен сериал в стил комедия от грешки, в който двама мъже и една жена платонично споделят един апартамент и когато положението стане нетърпимо, се намесва наемодателят им Фърли. — Б.пр. ↑

10.

Седях в кабинета си и се вирах през прозореца. Пред мен лежеше списък от задачи — и не беше малък. Налагаше се да изтичам до къщата на Никълсън. Ремонтът бе почти завършен. Спалнята и банята бяха готови, оставаха само някои подробности. Нужно бе да взема няколко каталога от декораторския център. Имах среща с нов клиент, за когото ми бе споменала Мими, и на всичко отгоре трябваше да обработя пълна папка с фактури.

И все пак се вирах през прозореца. Навярно Саймън бе обсебил ума ми. И то не без причина. След избухването на тръбите, след блъскането на главата му и безкрайните съобщения цял ден с искания за още хляб с тиквички, мозъкът ми просто не бе способен да го заличи. А снощи извади тежката артилерия: пусна ми Глен Милър. Дори почука на стената, за да се увери, че слушам.

Отпуснах глава на бюрото си и я ударих няколко пъти, за да проверя дали помага. Изглежда, на Саймън бе помогнало.

Същата вечер след работа отидох направо на йога и докато се качвах по стълбите към моя апартамент, чух над мен да се отваря врата.

— Карълайн? — извика ме той.

Усмигнах се и продължих нагоре.

— Да, Саймън? — отговорих.

— Късно се прибираш.

— Какво, да не наблюдаваш вратата ми? — Засмях се, стигнах последната площадка и го видях. Беше се надвесил над парапета, косата надвисваше над лицето му.

— Да. Чакам си хляба. Нахрани ме с тиквички, жено!

— Ти си луд. Знаеш си, нали? — Изкачих последните стъпала и заставах пред него.

— Казвали са ми. Ухаеш приятно — измърка той и се наведе над мен.

— Душиш ли ме? — Не повярвах и отворих вратата.

— Аха, много приятно. От тренировка ли се връщаш? — попита той, докато влизаше след мен и затваряше вратата.

— Бях на йога, защо?

— Прекрасно миришеш, след като си тренирала — отбеляза той и размърда вежди като самия дявол.

— Сериозно, с този ли жест сваляш жени? — Обърнах му гръб, за да си сваля якето, и лудешки стиснах бедра.

— Не е жест. Наистина ухаеш великолепно — чух го да казва, затворих очи и заличих от съзнанието си Саймън, черния магьосник, който караше малката Карълайн да се свива като охлюв.

Клайв тържествено излезе от спалнята, като чу гласа ми, но когато видя Саймън, замръзна на място. За нещастие, загуби равновесие на дървения под и тронаво се пързулна под масата в трапезарията. В опит да възвърне достойнството си изпълни труден скок с четирите си лапи от неподвижно положение към рафта с книги, откъдето ми помахаша. Искаше да отида при него — типичен мъжкар.

Пуснах сака си за йога и бавно се приближих.

— Здравей, сладуране. Как мина денят ти? Игра ли? Подремна ли си?

Почесах го зад ушите и той гръмогласно замърка. Погледна ме сънливо с котешките си очи, а после изгледа Саймън. Бас държа, че по котешки му се ухили самодоволно.

— Хляб с тиквички, а? Да разбирам ли, че искаш още? — попитах и хвърлих якето си на облегалката на един стол.

— Зная, че имаш още. Саймън казва да ми дадеш — съвсем сериозно заяви той и насочи показалеца си към мен като пистолет.

— Май си пристрастен към печивата. Обърни се към анонимните лакомници — посъветвах го и влязох в кухнята да намеря последното хлебче. Навярно го бях запазила за него.

— Да, пристрастен съм към печивата. Срещаме се в една фурна в Пайн — поде шегата той и седна на стола до кухненския плот.

— Сполучлива ли е групата?

— Доста сполучлива. Има една по-добра на пазара, но повече не мога да ходя там — рече тъжно и поклати глава.

— Изритаха ли те? — попитах, облягайки се на плота срещу него.

— Всъщност сам се изритах — отговори, после подви показалец, да ме прикани да се приближа.

— Намерих си бялата с кифличките с глазура — прошепна.

Засмях се и лекичко го пернах по бузата.

— Кифлички с глазура — повторих, а той избута ръката ми.

— Само лъжичка върху тестото на никого не вреди — изтъкна той.

Вдигнах ръце в знак, че се предавам, и сграбчих винени чаши от шкафа над главата му. Вдигнах вежда към него и той кимна.

Подадох му бутилка мерло и тирбушон, после извадих чепка грозде от панера в хладилника. Той наля, чукнахме се и без повече думи започнах да приготвям вечеря.

Останалата част от вечерта премина естествено, дори без да осъзная. В първата минута обсъждахме новите чаши за вино, които бях купила от „Уилям Сонома“, а трийсет минути по-късно седяхме на масата в трапезарията със спагети пред всеки от нас. Още бях облечена с екипа за тренировки, а Саймън бе с джинси, риза и само по чорапи. Бе свалил суитчъра си с надпис „Станфорд“, преди да прецеди спагетите, нещо, което дори не бях го помолила да направи. Той просто се мотаеше из кухнята, остави ги да се отцедят и ги върна в тенджерата, докато аз привършвах със соса.

Говорихме за града, за неговата работа, за моята, за предстоящото пътуване до Тахо и накрая се настанихме на дивана с по чаша кафе.

Аз се облегнах на възглавниците и подгънах крака под себе си. Саймън ми разказваше за пътуването си до Виетнам, което предприел преди няколко години.

— Не прилича на нищо, което си виждала — планински селца, разкошни плажове, а храната! О, Карълайн, каква храна! — Той въздъхна и отпусна ръка на облегалката на канапето. Усмихнах се и се помъчих да не обръщам внимание на спазмите в стомаха, когато произнесе името ми с възклицанието „О“ пред него... О, велики боже!

— Звучи прекрасно, но мразя виетнамската кухня. Не мога да я понасям. Да донеса ли фъстъчено масло?

— Познавам един човек — прави най-вкусната юфка в дома си на лодка насред залива Ха Лонг. Една хапка и ще изхвърлиш фъстъченото масло право през борда.

— Господи, защо не мога да пътувам като теб. Някога омръзва ли ти? — попитах.

— И да, и не. Винаги е чудесно да се върна вкъщи. Обичам Сан Франсиско. Но задържа ли се дълго, започва да ми пари под краката да хвана пътя. Да не говорим за паренето — там си ми напълно ясна, Нощничке. — Той нежно ме потупа по ръката.

Опитах да се престоря на обидена, но истината бе, че възнамерявах да се пошегувам. Забелязах, че ръката му е още върху моята и разсеяно рисува кръгчета с върховете на пръстите. Наистина ли толкова отдавна не бях полудявала от докосването на мъж? Или защото точно този мъж ме докосваше? Боже, връхчетата на пръстите му. Както и да е, успяваше да ми въздейства. Ако затворех очи, О щеше да ме връхлети — още бе далеч, но не толкова, както преди.

Погледнах Саймън и видях, че си гледа ръката, сякаш беше изненадан от усещането на кожата ми. Бързо поех дъх, с което привлякох очите му към моите. Спогледахме. Малката Карълайн реагираше, но сега и сърцето ми заби по-силно.

В същия момент Клайв скочи върху облегалката на дивана, тикна задницата си право в лицето на Саймън и умъртви вълшебния миг. И двамата се разсмяхме, Саймън се отдръпна от мен, докато обяснявах на Клайв, че не е учтиво да се държи така в компания. Котаракът бе необичайно доволен от себе си, затова разбирах, че се готви за нова бяла.

— Брей, почти е десет! Обсебих ти цялата вечер. Надявам се, че не си имала планове — каза Саймън, стана и се протегна. Докато се протягаше, фланелката му се надигна и аз прехапах езика си с всички сили, за да не оближа кожата, показваща се над джинсите му.

— Щях да прекарам страшно вълнуваща вечер в гледане на кулинарния канал, дявол да те вземе, Саймън! — Размахвах юмрук пред лицето му и се изправих до него.

— Дори ми сготви вечеря, между другото, много вкусна — добави той и затърси суитчъра си.

— Удоволствието беше мое. Приятно ми бе да готвя за друг, освен за себе си. Бих го направила за всекиго, който дойде на прага ми

и поиска хляб. — Най-последно му подадох парчето, запазено за него.

Той се усмихна, когато вдигна суитчъра си, захвърлен на пода до канапето.

— Следващия път нека аз да ти сготвя. Правя фантастични... странна работа — прекъсна сам себе си и изкриви лице.

— Какво странно има? — попитах, наблюдавайки го как разгъва суитчъра си.

— Влажен е. Всъщност не е само влажен, подгизнал е... — отбеляза и ме погледна объркано. Погледът ми се отмести от дрехата към Клайв, който невинно си седеше на облегалката на дивана.

— О, не — прошепнах, а кръвта се оттече от лицето ми. — Клайв, ти дребно нищожество! — Изгледах го кръвнишки.

Котаракът скочи от канапето и светкавично се стрелна между краката ми по посока на спалнята. Беше установил, че не мога да го стигна зад скрина, и точно там се криеше, когато направеше някоя беля. Но от доста време не бе вършил лошотии.

— Саймън, защо не го оставиш. Ще го изпера, ще го дам на химическо чистене — както поискаш. Много, много съжалявам — заизвинявах се, ужасно засрамена.

— О, нима го е направил? По дяволите, изпикал се е, нали? — Лицето му се сгърчи, докато вземах суитчъра от ръцете му.

— За беда, така е, Саймън. Толкова съжалявам. Има гадния навик да маркира територията си. Когато някой мъж остави дрехите си на пода — о, боже — той веднага ги препикава. Много съжалявам. Толкова, толкова съжалявам. Ужасно...

— Карълайн, няма нищо. Искам да кажа, отвратително е, но нищо. Случвали са ми се и по-неприятни неща. Всичко е наред, уверявам те. — Понечи да сложи ръка върху рамото ми, но явно размисли, навярно предвид последното, което беше пипал.

— Толкова съжалявам... — подхванах отново, когато той тръгна към вратата.

— Престани. Ако още веднъж повториш „съжалявам“, кълна се, че ще намеря твоя дреха и ще се изпикая върху нея.

— Е, това наистина е отвратително. — Най-последно се разсмях. — Прекарахме толкова прекрасна вечер, а накрая ни я опикаха! — завайках се, докато му отварях вратата.

— Действително беше приятна, дори и преписка. Ще има и други. Не се безпокой, Нощничке. — Той ми намигна и прекоси площадката на стълбището.

— Пусни ми нещо мелодично тази вечер, може ли? — помолих, докато го наблюдавах как се отдалечава.

— Получаваш го. Спи спокойно — пожела ми той и едновременно затворихме вратите.

Облегнах се на моята, притиснала суитчъра в обятията си. Убедена съм, че най-глуповатата усмивка разтегляше устните ми, когато си припомних докосването на пръстите му. След това се сетих, че прегръщам опикан суитчър.

— Клайв, проклетнико! — викнах и изтичах към спалнята.

Пръсти, длани, топла кожа, притисната към моята в усилие да се слее с мен. Чувствах горещия му дъх и гласа му като мокър секс в ухото си:

— Ммм, Карълайн, хубаво ли ти е така?

Простенах и се претъркулих, оплетох крака в неговите, отвърнах на страстната му прегръдка, тикнах език в жадната му за целувки уста. Засмуках долната му устна и вкусих мента, горещина и обещание какво ще почувствам, когато за първи път проникне в тялото ми. И двамата стенехме и след миг се озовах прикована под него.

Устните му пълзяха от устата към шията ми, ближеха, засмукваха, намериха местенцето — онова под челюстта ми, което кара вътрешностите ми да експлодират, а очите ми да се кръстосват. Мрачно се засмя и разбрах, че съм негова.

Претърколих се върху него, тежестта му ми липсваше, но с наслада усетих тялото му с вътрешната част на бедрата си. Той потрепваше и пулсираше точно там, където исках. Отмахна косата от лицето ми и ме погледна с онези очи — очи, способни да ме накарат да забравя собственото си име, но да крещя неговото.

— Саймън! — извиках, чувствайки как ръцете му сграбчат бедрата ми и ме придърпват към него.

Седях изправена в леглото, сърцето ми препускаше, докато последните образи от съня бавно напускаха съзнанието ми. Стори ми

се, че дочух тих смях откъм другата страна на стената, откъдето долиташе гласът на Майлс Дейвис.

Легнах отново, кожата ми гореше, а аз се мъчех да намеря прохладно местенце на възглавницата си. Замислих се какво ли става оттатък стената, само на сантиметри от мен. Бях го загазила.

По-късно на следващата сутрин седях на бюрото си и се готвех да посрещна нов клиент, който категорично бе пожелал да работи с мен. Тъй като бях млад дизайнер, получавах повечето си поръчки по препоръки и дължах много на похвалилия ме пред новия клиент. Всякакви вътрешни довършителни работи, прекрояване на луксозен апартамент — това за мен бе мечтаният проект. Винаги когато чаках нов клиент, изваждах снимки на други мои проекти и си приготвях скицници, но днес се подготвих с особено внимание. Ако допуснех и за секунда мисълта ми да се зарее, умът ми постоянно се връщаше към снощния сън. Изчервявах се всеки път, като се сетех какво бях позволила на Саймън от сънищата да ми направи и каква наслада бе почувствал той...

В съня ми Карълайн и Саймън бяха доста непристойни.

— Ехо — чух глас зад гърба си. Обърнах се и видях на вратата Ашли. — Карълайн, господин Браун е тук.

— Отлично, веднага слизам. — Кимнах, станах и пригладих полата си. Притиснах длани към бузите си с надежда да не са прекалено червени.

— А колко е сладък, сладък, сладък! — пропя тя и тръгна до мен надолу по коридора.

— Нима? Сигурно днес е щастливият ми ден. — Засмях се и завих зад ъгъла да го посрещна.

Определено бе сладък и знаех защо. Беше бившето ми гадже.

— Велики боже! Що за съвпадение! — възкликна Джилиан два часа по-късно, докато обядвахме.

— Като се замисля, целият ми живот е диктуван от съвпадения, та допускам, че е в реда на нещата. — Отчупих парче питка и решително задъвках.

— И все пак, каква случайност? — отново се зачуди тя, докато ми наливаше втора чаша „Пелегрино“.

— Няма нищо случайно. Този тип не оставя нищо на случайността. Знаел е точно какво прави, когато ти се е представил на онзи благотворителен бал миналия месец.

— Не — въздъхна тя.

— Да. Той ми го съобщи. Видял ме и като разбрал, че работя за теб, какво? Бум! Нужен му бил интериорен дизайнер. — Засмях се, като се замислих как винаги урежда нещата точно както той иска. Е, почти винаги.

— Не се безпокой, Карълайн. Ще го прехвърля на друг дизайнер, дори мога да го поема самата аз. Не си длъжна да работиш с него — увери ме тя и ме потупа по рамото.

— По дяволите, остави! Вече се съгласих. Ще изпълня ангажимента си. — Скръстих ръце пред гърди.

— Сигурна ли си?

— Да. Нищо няма да ми струва. Не скъсахме по трудния начин. В сравнение с други нашата раздяла мина мирно и тихо. Не искаше да приеме факта, че го напускам, но след време се примири. Не допускаше, че има куража да го понесе, но се изненада от себе си. — Заиграх се със салфетката си.

Излизах с Джеймс през последната си година в „Бъркли“. Той вече учеше в юридическия факултет и вземаше изпит след изпит по пътя си към съвършенството. Боже мой, беше хубавец — силен и красив, и безкрайно очарователен. Срецнахме се една вечер в библиотеката, няколко пъти пихме кафе и връзката ни се циментира.

А сексът? Неземен.

Беше първото ми сериозно гадже и знаех, че в някакъв момент ще поиска да се ожени за мен. Имаше съвсем точна представа какво иска от живота си и в нея определено присъствах като съпруга. А той беше всичко, което си въобразявах, че желая от един съпруг. Годеежът бе неизбежен. Но тогава започнах да забелязвам недостатъци, отначало нищожни, но с времето ми разкриха общата картина. Вечеряхме където той искаше. Не ми се даваше възможност да избирам. Дочух, че е споменал пред някого, че „декораторската“ ми фаза няма да продължи дълго, но било чудесно да има съпруга, способна да разкраси дома. Сексът продължаваше да е страхотен, но аз все повече

и повече се дразнех от него и накрая престанахме да спим заедно, за да си събера мислите.

Когато започнах да осъзнавам, че той вече не е моето желано бъдеще, отношенията ни се обтегнаха. Постоянно се карахме и когато реших да преустановя връзката ни, той се опита да ме убеди, че изборът ми е погрешен. Но аз знаех, че съм права, и по-късно той се примири, че го напускам, а не проявявам „женски капризи“, както обичаше да нарича желанията ми. Не поддържахме връзка, но дълго време той играеше важна роля в живота ми, затова грижливо пазех общите ни спомени. Ценях какво ме бе научил за мен самата.

Това, че не ни провървя като двойка, не означаваше, че не можем да работим заедно, нали така?

— Сигурна ли си? Наистина ли искаш да работиш с него? — още веднъж ме попита Джилиан, но бях сигурна, че е готова да ме остави.

Замислих се отново, възстанових моментния спомен, когато го видях да чака във фойето. Пясъчноруса коса, пронизателни очи и чаровна усмивка: заля ме вълна от носталгия и му се усмихнах, когато се приближи до мен.

— Здравей, непознато момиче — каза той и ми протегна ръка.

— Джеймс! — ахнах, но бързо се окопитих. — Изглеждаш страхотно! — Прегърнахме се — за безкрайно изумление на Ашли.

— Да, сигурна съм — отговорих на Джилиан. — Ще ми се отрази добре. Да го наречем жизнен опит на зрелостта. Плюс това не искам да изпусна поръчката. Ще видим какво ще стане довечера.

При думите ми тя вдигна поглед от менюто.

— Довечера?

— Не ти ли казах? Ще излезем да пийнем и да си припомним старите времена.

Стоях пред огледалото, решех си косата и проверявах дали по зъбите ми не е полепнало червило.

Останалата част от работния ден бе минала бързо и сега бях вкъщи и се приготвих за довечера. Бяхме се разбрали само да пийнем, съвсем неангажиращо, въпреки че бях оставила отворена възможността за вечеря. Прилепналите джинси, черното поло и късото, сиво кожено яке бяха най-елегантното, което реших за уместно.

Прекараната сутрин с него в кабинета ми бе приятна и когато ме покани на по питие, за да си споделим новините, мигновено се съгласих. Нетърпелива бях да науча какво му се е случило, както и да се уверя, че можем да работим заедно. В миналото представляваше значителна част от живота ми и идеята да работя с човек, с когото съм била толкова близка, ми допаднаше. Чувствах се зряла. Да сложа край? Не бях сигурна как да го нарека, но ми се струваше нещо естествено.

Щеше да ме вземе в седем и бях решила да се срещнем навън. Да паркира на моята улица бе абсурдно. Хвърлих поглед към часовника, който ме подсети, че е време да тръгна, затова пратих бърза целувка за довиждане на Клайв, който беше света вода ненапита след инцидента с препикаването, и излязох на стълбището.

И се сблъсках със Саймън, застанал пред вратата ми.

— Я гледай, май си официалният ми преследвач! Няма повече хляб с тиквички, господинчо. Надявам се, че ти се е усладил, защото свърши — предупредих го и с показалец го избутах.

— Зная, зная. Всъщност тук съм по работа — засмя се той и разпери безпомощно ръце.

— Ще се поразходиш ли с мен? — попитах, кимайки към стълбите.

— И аз излизам. Ще си взема под наем филм — обясни ми, докато слизахме.

— Още ли ги дават под наем? — пошегувах се, докато завивахме зад ъгъла.

— Да, още ги дават. Само че ще се наложи да гледаш каквото избира — подчерта и вдигна вежди.

— Довечера ли?

— Разбира се, защо не. Дойдох да те поканя. Дължа ти вечеря след онази вечер, а и ми се гледа нещо страшно... — Той се впусна в темата на „Зоната на здрача“.

Не се сдържах и се засмях на ръцете му, изобразяващи нокти на граблива птица, и на събраните очи.

— Последният път, когато ме поканиха да гледам филм, бе шифрованото „що не си полегнем на канапето“. В безопасност ли съм с теб?

— Моля ти се! Сключихме примирие, не помниш ли? Ще го спазвам на всяка цена. До довечера?

— Ще ми се да можех, но имам планове. Утре вечер? — Изминахме последните стъпала и стигнахме до фоайето.

— Утре може. Ела у дома след работа. Само трябва да взема филма и да сготвя вечеря. Най-малкото, което мога да направя за моята малка страстоубийца. — Той се засмя, а аз го тупнах по рамото.

— Ако обичаш, престани да ме наричаш така. Иначе няма да донеса десерт — заплаших го с нисък глас, докато примигвах като побъркана.

— Десерт ли? — попита той, държейки вратата отворена, докато излизах в нощта.

— Да. Вчера взех няколко ябълки, а цяла седмица копнея за пай. Как ти се струва? — попитах, докато оглеждах улицата за Джеймс.

— Ябълков пай? Домашен ябълков пай? Боже, жено, да не се опитваш да ме убиеш? Ммм... — Той примлясна с устни и ме изгледа лакомо.

— Виж ти, сякаш си видял някого, когото искаш да изядеш.

— Ела ми утре вечер с ябълков пай и може да не те пусна да си тръгнеш — въздъхна той. Бузите му бяха порозовели, а косата — разрошена от студения вятър.

— Това може да се окаже трудна работа — прошепнах. Ти да видиш. — Добре, върви да вземеш филма — отсякох и игриво побутнах двуметровата грамада пред себе си. Спомни си за харема! — извиках наум.

— Карълайн? — долетя безпокоен глас зад мен, обърнах се и видях Джеймс да идва към нас.

— Здравей, Джеймс — извиках, отдалечавайки се от Саймън със смях.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той, оглеждайки подозрително съседа ми. Саймън се възправи с целия си ръст и отвърна на погледа му също толкова подозрително.

— Да, хайде да вървим. Саймън, запознай се с Джеймс. Джеймс — Саймън.

Те се приближиха да се ръкуват и забелязах, че и двамата излъчват някаква излишна енергия, сякаш никой от тях не искаше да бъде първият, подал ръка. Извъртях очи. Ехо, момчета. И двамата можете да напишете имената си в снега. Въпросът е кой ще оформи по-големи букви.

— Приятно ми е да се запознаем, Джеймс. Бяхте Джеймс, нали. Аз съм Саймън. Саймън Паркър.

— Точно така. Джеймс. Джеймс Браун^[1].

Видях как устните на Саймън се разтеглят в усмивка.

— Добре, Джеймс, да тръгваме. Саймън, ще поговорим по-късно — прекъснах ги аз, и сложих край на ръкостискането на века.

Джеймс тръгна към колата си, паркирана така, че запушваше друга спряла кола, а Саймън ме изглежда.

— Браун? Джеймс Браун? — само с устни произнесе той, а аз едва сдържах смеха си.

— Тихо — отвърнах му също само с устни и се усмихнах на Джеймс, когато той се обърна към мен.

— Радвам се, че се запознахме, Саймън. Ще се виждаме — извика Джеймс и ме подкара към колата си, хващайки ме за врата. Не се изненадах особено, понеже в миналото така се движехме, но Саймън доста се опули от видяното.

Ти да видиш...

Джеймс ми отвори вратата, после мина от неговата страна. Когато потеглихме, Саймън още стоеше пред нашата сграда. Потърках ръце пред радиатора и се ухилих на Джеймс, докато той се смесваше с трафика.

— Сега накъде?

Настанихме се удобно в избрания от него лъскав бар. Типично в стила на Джеймс: модерен и изискан, излъчващ скрита сексуалност. Тъмночервените кожени канапета с тънки елегантни възглавнички ни приютиха и започнахме да се опознаваме след толкова години на раздяла.

Докато чакахме сервитьора, оглеждах лицето му. Все още изглеждаше същият: ниско подстригана пясъчноруса коса, остър поглед, слаба фигура, която се движеше като котка. Възрастта само го бе разхубавила, а изкуствено изтърканите му джинси и черният кашмирен пуловер прилепваха към тяло в прекрасна форма. Джеймс беше алпинист, неумолим в стремежа си към постижения. Гледаше на всяка морена, на всяка планина като на препятствие, което трябва да преодолее, да завоюва.

Към края на връзката ни ходех да се катеря с него, въпреки че височините все повече ме плашеха. Но да го наблюдавам как се изкачва, да гледам как жилавите му мускули се разтягат и поставят тялото му в наглед неестествени пози бе опияняващо преживяване и онези вечери в палатката го чуках като обезумяла.

— За какво мислиш? — попита той, прекъсвайки спомените ми.

— Сетих се колко обичаше да се катериш. Продължаваш ли?

— Да, но нямам толкова свободно време като преди. Фирмата не ме оставя със скръстени ръце. Винаги щом мога, ходя в Биг Бейсин^[2] — каза той и се усмихна на приближаващата сервитьорка.

— Какво да ви донеса? — попита тя и постави салфетки пред всеки от нас.

— За нея сухо мартини с водка с три маслинки, а за мен — три пръста уиски „Макалън“ — поръча той.

Сервитьорката кимна и се отдалечи.

Гледах го, докато се облягаше, внезапно той обърна поглед към мен.

— Съжалявам, Карълайн. Все още ли пиеш това?

Присвих очи.

— Както изглежда, да. Ами ако тази вечер не исках мартини? — попитах надутото.

— Грешката е моя. Какво би желала да пиеш? — Той помахна на сервитьорката да се върне.

— Ще взема мартини с водка и три маслинки, ако обичате — казах и ѝ намигнах.

Тя доби объркан вид.

Джеймс гръмко се разсмя и жената се отдалечи, клатейки глава.

— Право в целта, Карълайн — отбеляза той и отново ме загледа.

— Е, кажи ми какво се случи с теб през последните няколко години. — Сложих лактите си на масата и подпрях брадичка с длани.

— Как да обобщя години в няколко изречения? Завърших правния факултет, постъпих във фирма тук, в града, и две години работих като вол. Понамалих темпото, сега опъвам само шейсет и пет часа седмично, но признавам, че е приятно да видиш дневната светлина. — Ухили се и не се сдържах да се усмихна в отговор. — Разбира се, работата ми оставя съвсем оскъдно време за обществен живот, така че си е чист късмет, че те срещнах на благотворителния

бал миналия месец — завърши той и също се подпря на лакти. Джилиан присъстваше на много обществени мероприятия из целия град и понякога и аз я придружавах. Беше полезно за бизнеса. Трябваше да се сетя, че ще налетя на Джеймс на някое от тях.

— Значи си ме видял, но не дойде да поговорим. А сега, седмици по-късно, искаш от мен да работя по апартамента ти. Защо точно аз? — Поех питието си, което тъкмо пристигна, и отпих дълга глътка.

— Повярвай ми, исках да разговаряме. Но не посмях. Толкова време мина. После разбрах, че работиш за Джилиан. Нея ми я препоръча един приятел и си помислих „направо идеално“. — Той поднесе чашата си към моята.

Поколебах се за миг, после чукнах чашата му.

— Ти сериозно ли искаш да работя за теб? Нали не е някаква машинация, за да ме вкараш в леглото?

Джеймс ме изгледа равнодушно.

— Пряма както винаги. Но става въпрос за професионалните ти умения. Без съмнение не ми допада как се разделихме, но уважавам твоето решение. Ето какво. Действително ми е нужен декоратор. Точно като теб, не мислиш ли?

— Дизайнер — поправих го тихо.

— Моля?

— Дизайнер — повторих по-силно. — Аз съм интериорен дизайнер, а не декоратор. Има разлика, господин адвокат. — Отпих отново.

— Разбира се, разбира се — съгласи се той и помахна на сервитьорката.

Изненадана, погледнах към чашата си и установих, че е празна.

— Искаш ли още едно? — попита ме Джеймс и аз кимнах.

След като поговорихме за дреболии през следващия час, започнахме да обсъждаме от какво се нуждае за новия си дом. Настояваше да се заема с всичко: от килимите до осветителните тела. Щеше да бъде огромна поръчка и дори се съгласи да снимам готовия апартамент за местно списание за дизайн, в което публикуваше Джилиан. Джеймс произхождаше от богатото семейство Браун от Филадельфия и родителите му щяха да поемат по-голямата част от сметката. Младите адвокати не можеха да си позволят жилище като неговото, да не говорим в един от най-скъпите градове на Америка. Но

парите под попечителство съществуваха, а неговите бяха доста. Едно от предимствата да се срещаме в колежа бе, че можехме да си позволим истински срещи, а не само евтина храна за вкъщи през цялото време. Допадеше ми тази страна на връзката ни. Няма защо да лъжа.

Допадеше ми същата страна и на този проект. По същество неограничен бюджет. Нямах търпение да започна.

В края на краищата вечерта бе приятна. Стара любов ръжда не хваща. Познавахме се и изпитвахме носталгия, която можеш единствено да споделиш с човек, който те е познавал отблизо — особено във възраст, когато все още си се оформял като личност. Беше страхотно да го видя отново. Джеймс имаше силен характер, силен и самоуверен, който ми напомни защо преди всичко ме е привлякъл. Смяхме се, докато разказваше истории за преживяванията ни като двойка, и се зарадвах, че чарът му не е отмрял. Можехме с лекота да общуваме по работа. Нямахме го вече смущението.

Когато вечерта напредна и той ме докара до нас, Джеймс повдигна въпроса, който знаех, че напират на езика му.

— Срещаш ли се с някого? — попита тихо.

— Не. Но това едва ли е въпрос, който би ми задал клиент — пошегувах се и погледнах към сградата. Видях Клайв на прозореца към улицата на обичайния си пост и се усмихнах. Приятно беше някой да те чака. Не се удържах и хвърлих поглед към съседния апартамент, за да видя свети ли при Саймън, а стомахът ми направи салто, когато видях сянката му върху стената и синия отблясък от телевизора му.

— Като клиент в бъдеще ще се въздържа от подобни въпроси, госпожо Рейнолдс — засмя се той.

— Отдавна прекрчихме границата на връзката между дизайнер и клиент. — Тържествувах, когато видях червенина да загрозява безупречното му лице.

— Мисля, че ще бъде забавно.

— Добре, обади ми се утре сутринта в офиса и започваме. Ще те оскубя, приятелю. Вкарай в действие кредитната си карта — заплаших го, докато излизах от колата.

— По дяволите, разчитам на това. — Той отново ми намигна и ми помахна за сбогуване.

Изчака, докато си вляза, и още веднъж ми помаха през затворената врата. Радвах се, че присъствието му не ме тревожи. Горещо, докато завъртах ключа в ключалката, дочух нещо. Погледнах през рамо, но не видях никого. Клайв ме повика отвътре, така че се усмихнах и влязох, взех го в ръце, а докато шепнех в ухото му, по котешки ме прегърна с лапите си през врата.

На следващата вечер точех кората за пая, когато пристигна съобщение от Саймън.

„Заповядай, когато искаш. Ще започна с вечерята, когато си тук.“

„Още работя върху пая, но скоро ще е готов.“

„Имаш ли нужда от помощ?“

„Как си с беленето на ябълки?“

Почти веднага чух почукване на вратата. Отворих с набрашнени ръце, и я избутах с лакът.

— Здравей — казах, докато задържах вратата с крак.

— Тук прилича на финала на „Скархейс“ — отбеляза той и се пресегна, за да докосне носа ми и да ми покаже брашното на върха му.

— Стигне ли се до кора за пай, ставам неудържима — поясних и затворих вратата.

— Уместна забележка. Полезна за мен информация — промърмори той и избута ръцете ми, когато понечих да го плесна.

Изглежда ме продължително, очите му от лицето ми се плъзнаха по тялото.

— Не си се шегувала за престилката. Не зная колко дълго ще мога да стоя като статуя, без да те сграбча за задника.

— Влизай и сграбчвай една ябълка, приятелю — наредих и тръгнах към кухнята, като умишлено разлюлях бедра. Чух го тежко да въздиша. Хвърлих поглед към облеклото си и забелязах овехтялата фланелка, старите джинси, босите крака и готварската престилка.

— Като каза „сграбчи една ябълка“, какво точно имаше предвид? — попита той откъм кухнята, където си съблече пуловера.

Поклатих глава при вида на черната фланелка на Саймън и избелелите джинси. Отново бе по чорапи и се изумих колко неспонтанно се държи в кухнята ми.

Заобиколих плота и взех точилката.

— Знаеш ли, изобщо няма да се замисля, а ще те цапна по главата с нея, ако не престанеш с това сексуално насилие — предупредих го и похотливо погалих точилката.

— Ще те помоля да се въздържиш, ако наистина искаш да обеля ябълките — отвърна той с ококорени очи.

— Никога не се шегувам за пая, Саймън. — Поръсих още малко брашно по мраморното приспособление.

Той мълчеше, докато ме наблюдаваше как потупвам кората и дишам през уста.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита той с нисък глас.

— С това ли? — Посочих към дъската.

— Да — потвърди той.

— Ще разточа кората. Виждаш ли, ето така — подразних го отново, като забутах точилката напред-назад и всеки път се навеждах, та гърдите ми да изпъкват.

— Божичко — прошепна той, а аз дръзко му се усмигнах.

— Нали ще имаш търпение, голямо момче? В момента обработвам горната кора, а после ще се потрудя и върху долната — подхвърлих през рамо.

Ръцете му се вкопчиха в ръба на плота.

— Ябълки. Ябълки. Ще обеля няколко ябълки — промърмори той и се завъртя към пълния с ябълки гевгир на умивалника.

— Нека ти подам белачката — предложих, изникнах зад гърба му и се притиснах към него, за да взема белачката за зеленчуци от мивката. Беше забавно.

— Беля ябълки. Просто си беля ябълки. Изобщо не ти усещам циците. Не, не и аз — пропя той, когато съвсем открито се засмях.

— Ами бели — отвърнах и понеже го съжалих, се отдръпнах. Може и да съм си навряла носа във фланелката му.

— Ти да не би да ме помириса? — попита той, все още обърнат с гръб.

— Може и да съм — признах и отново силно стиснах точилката.

— И на мен така ми се струва.

— След като ти можеш да миришеш, и аз мога — изстрелях в отговор, докато изкарвах сексуалната си незадоволеност върху горкия блат.

— Имаш право. И как ти се струвам?

— Миришеш приятно. Всъщност доста апетитно. На гладиатор?

— На атлет. Изгубих гладиаторските си способности — призна той.

Засмях се и продължих да точа, а той да бели. След петнайсет минути разполагахме с цяла купа обелени и настъргани ябълки и разточени кори и двамата пиехме първата си чаша вино.

— Какво следва сега? — попита той, след като избърсахме брашното и почистихме.

— Сега ще добавим подправките и малко лимон — отговорих, докато поръсвах канела, индийско орехче, захар и лимон.

— Добре, къде ме искаш? — попита той и ми показа покритите си с брашно ръце.

През ума ми пробягаха образи и се наложи да прехапя устни, за да не се възползвам от поканата му и да му покажа точно къде искам да ги сложи.

— Първо се избърши, после ще започнем. Можеш да бъдеш мой асистент.

Той се озърна да потърси кърпа, а аз понечих да посоча онази, която бях извадила. Бях вече тръгнала към плота, когато почувствах две много силни ръце, поставени на точно определено място — на задника ми.

— Здравсти — възкликнах и замръзнах на място.

— Здравсти — отговори жизнерадостно той, без да отдръпва ръцете си.

— Обясни, ако обичаш — наредих, като се стараех да не обръщам внимание как сърцето ми се стреми да изхвъркне през устата ми.

— Каза ми да намеря къде да си изчистя ръцете — избъбри смутено, полагайки всички усилия да не се разсмее, като едновременно леко ме стисна.

— И ти избра задника ми? — Засмях се и избутах ръцете му.

— Какво да кажа? Позволявам си волности със своите съседни — призна той, а погледът му се стрелкаше от бедрата към очите ми и обратно.

— Имаме да правим пай, господинчо. Ще съм ти благодарна, ако възвърнеш добрите си маниери. Никакво докосване на задника ми без

покана. — Почувствах как палецът му рисува кръгчета по дланта ми и главата ми олекна. Този пич щеше да ми донесе само гибел. — Отдръпни се, красавецо, и се дръж прилично — изкомандвах го аз.

Той самодоволно се усмихна, което ми даде възможност да промълвя:

— Велики боже — съвсем безадресно, преди да се присъединя към него при купата с ябълките.

— Добре, схвана ли какво ти говоря? — попитах и поръсих плодовете със захар.

— Схванах.

Започнах да разбърквам ябълките с ръце, а Саймън следваше инструкциите ми буква по буква. Когато поисках още захар, той я наръси. Когато помолих за още канела, той се подчини. Когато поисках да изцеди лимон, той така го стисна, че едва смогнах да удържа езика си в собствената си уста, а не да го натикам в гърлото му.

Подхвърлях и опитвах, а когато най-после бе готово, поднесох парченце към устата му.

— Зяпай — подканих го и той се наведе към мен. Поставих ябълката на езика му, но той бързо затвори уста, преди да имам възможността да издърпам пръстите си.

— Вкусно — прошепна.

— Радвам се — отговорих, вперила очи в олицетворението на секс на два крака, изправило се пред мен.

Той задъвка.

— Сладка, сладка Карълайн.

— А — успях да продумам. Мозъкът ми знаеше, че това не предвещава нищо добро, но сърцето ми щеше да изхвъркне.

— Приятно ли ти беше? — попита Саймън и многозначителната му усмивка опасно се превръщаше в самодоволна.

— Приятно — отвърнах, възпламенена от устните му върху пръстите си. По дяволите и примирието, и харема. Кого го е грижа, ако няма истински О? Искях да опозная този мъж по доста неприличен начин.

Сексуалната ми граница бе прекрачена и бях готова да разкъсам дрехите и да разголя тялото му, да го хвърля на земята и да го обзядя сред купчината ябълки и канела, когато телефонът ми иззвъня.

Благодаря ти, боже.

Погледнах синеокия дявол и се втурнах през стаята, далеч от подлудяващия ме магьосник. Докато тичах, зърнах лицето му и ми се стори леко разочарован.

— Момиче, какво ще правиш тази вечер? — изписка Мими в телефона. Отдръпнах го, преди да ми е пукнала тъпанчето. Мими имаше три нива на говор: нормално силен, развълнувано силен и пиански силен. В момента изоставяше развълнувания и преминаваше към пианския.

— Готвя се да вечерям. Ти къде си? — попитах и кимнах на Саймън, който беше започнал да пресипва ябълките в тавата за печене.

— Излязохме да пийнем със София. Ти какво правиш? — изкряска тя.

— Току-що ти казах, приготвям се да вечерям! — засмях се.

Саймън се подаде във всекидневната с пая в ръце.

— Да го пъкна ли във фурната? — попита.

— Почакай, Мими. Не още, искам да му добавя малко сметана — отговорих и той отново влезе в кухнята.

— Карълайн Рейнолдс, това беше мъж! Кой беше? С кого ще вечеряш? И къде ще слагаш сметана? — изстреля, а гласът ѝ ставаше все по-пронизителен.

— Успокой се. Ще ме проглушиш! Ще вечерям със Саймън и си приготвяме ябълков пай — обясних, а тя незабавно го повтори на София.

— По дяволите — промърморих, когато чух как изтръгват телефона от ръцете на Мими.

— Рейнолдс, какви ги вършиш? Със съседа си ли печеш пай? Гола ли си? — извика София, започвайки на свой ред да ме пече на шиш.

— Не съм, а вие и двете трябва да се поуспокоите. Сега затварям — успях да я надвикам.

Въздъгнах, върнах се при Саймън и го открих с ръце, пълни с пай. Напук на себе си се засмях.

— О, господи, колко е вкусно — простенах, затворих очи и се оставих на възприятията си.

— Знаех, че ще ти хареса, но нямах представа, че толкова ще ти се услади — прошепна той и съсредоточено ме изгледа.

— Замълчи, ще развалиш магията — въздъхнах, протегнах се, отзивчива към всичко, което ми подаваше.

— Искаш ли още едно — предложи Саймън и се надигна на лакти.

— Ако хапна още едно, ще се пръсна.

— Давай, бъди лоша — заслужаваш го. Зная, че искаш, Карълайн — подражни ме и се надвеси към мен.

— Добре — едва издумах и отворих очи. Затворих ги отново и го чух да тършува, преди да ми го подаде. Въздъхнах, поемайки го, и обгърнах с устни хапката.

— Никога не бях виждал жена да яде толкова много на едно сядане — удиви се той, докато ме наблюдаваше.

— Не си срещал и жена, която да обича кюфтета колкото мен — простенах с пълна уста. Чувствах се претъпкана донемайкъде, но не исках яденето да свършва.

Господи, правеше страхотни кюфтета.

Изядох почти половин кило спагети сама, както и всичките си кюфтета и половината от неговите.

Саймън беше безупречен домакин, настоя да си седя, да пия вино и да го гледам, вместо да помагам. Развличаше ме с разни истории от пътешествията си, докато готвеше, и въпреки че храната беше обикновена, беше вкусна.

— Удобно ли ти е там? — Той повдигна вежди и стана да разтреби.

— Да, само ми е нужна глътка въздух — простенах и се надигнах от масата.

— Не, не, няма нужда да помагаш — възпротиви се той, втурна се и грабна чинията ми.

— Нямах и намерение. Само щях да я отнеса и да припадна на канапето — отвърнах и кимнах към всекидневната.

— Върви да почиваш. Всеки, който е поел с уста толкова топки, има нужда от одих — пошегува се той, а аз го пернах по ухото.

— Казах, никакви шеги с топки повече! Позабавлява се, остави ме да почина в мир. — Затътрих се към всекидневната. Вече се бях направила на прасе, но бе невероятно вкусно. Отпуснах се и откопчах

още едно копче на джинсите си, настаних се на възглавниците и си припомних някои от най-приятните моменти от вечерта.

Да наблюдавам как Саймън готви, с една дума, бе секси преживяване. В кухнята си се чувстваше като у дома си, та забравих за суетенето му около пая. Дори и салатата му — маруля с лук, леко подправена с лимон, зехтин, сол, пипер и апетитен пармезан — бе лесна, но безупречна.

— Розова хималайска сол — гордо оповести той, и извади торбичка от килера си. Беше я донесъл от някое от многобройните си пътувания и ми предложи да я опитам, преди да поръси салатата. Може би беше претенциозно, но на Саймън му подходеше. Разнообразните страни на този човек бяха изумителни. Първата ми представа за него се оказа напълно погрешна. Мнението ми, изглежда...

Чувах го как мие чиниите и въпреки че навярно бе редно да стана и да му помогна, не можех да помръдна от дивана. Сгуших се на една страна и отново огледах всекидневната му, а погледа ми привлякоха шишенцата с пясък от целия свят. Удивявах се колко беше пътувал и как още му беше интересно. Загледах снимката на жената от Бора Бора — тъмната ѝ красива кожа и стегнатото ѝ тяло — и се замислих колко са различни жените в харема му. Уф, останаха две, откакто Кейти — Плесни дупе, е с новия си приятел.

Ненадейно долових мириса на ябълковия пай и чух вратичката на фурната да се затръшва. Веднага щом дойдох, го сложих в неговата печка, за да бъде готов за десерт.

— Не смей да ми поднасяш пай сега. Натъпкала съм се до горе, казвам ти, нямам грамче място! — извиках.

— Тихо, още изстива — скара ми се той. — Трябва да се поразбудиш, сестро. Време е за филма — припомни ми и ме побутна, докато с усилие се изправях.

— Какво ще гледаме?

— „Екзорсистът“ — прошепна той, изгаси лампата на крайната маса и стаята потъна в мрак.

— Ти да не ме вземаш на подбив? — повиших глас и се пресегнах да я включа.

— Не ставай пъзла. Ще го изгледаш — настоя той и отново я изгаси.

— Не съм пъзла, но е глупаво да гледаме филм като „Екзорсисът“ на тъмно! Все едно си търсим белята — изсъсках в отговор и посегнах да я запаля отново.

Тук започваше да прилича на дискотека...

— Добре, да се договорим. Гасим светлината, но... — Постави показалец пред устните си, понеже разбра, че се готвя да го прекъсна. — Ако много се изплашиш, светваме. Разбрахме ли се?

Все още се бях протегнала отново да запаля лампата, когато забелязах колко е близо лицето му. И как съм се надупила, като момиче, чакащо да го напляскат. А знаех, че той няма да се поколебае...

— Добре — изпъсках, когато започнаха началните надписи. Надигнах се и седнах нормално.

Той победоносно ми се усмихна и вдигна палци.

— Ако още веднъж ми покажеш палци, ще ги отхапя — изръмжах, издърпах вълненото одеяло от облегалката на канапето и се завих, все едно да се предпазя. Едва-що започнал филмът, а вече бях ужасена.

До времето, когато свещеникът дойде за краткото си посещение, на практика седях в скута на Саймън, дясната ми ръка стискаше в смъртоносна хватка бедрото му, а одеялото изцяло покриваше главата ми.

— В действителност буквално те мразя, че ме караш да гледам такъв филм — прошепнах в ухото му. Дори го придружих до тоалетната, когато си дадохме почивка. Той настоя да остана в коридора, но аз се присламчих до вратата и поглеждах крадешком, все още с одеялото върху главата.

— Искаш ли да го спра? Не желая да сънуваш кошмари — предложи той.

— Само не блъскай по стената ми няколко ноци, ако обичаш. Няма да го понеса — отвърнах, поглеждайки го през една от дупките в одеялото.

— Да си чувала блъскане напоследък?

— Всъщност не съм. И защо така? — полюбопитствах.

Той въздъхна.

— Ами аз... — започна и тогава най-необузданите звуци гръмнаха от телевизора и двамата подскочихме.

— Може би този филм е наистина малко страшничък. Искаш ли да седнеш по-близо? — попита той и натисна паузата на дистанционното.

— Боях се, че никога няма да ме попиташ — извиках и се настаних изцяло в скута му. — Искаш ли част от одеялото? — предложих и той се засмя.

— Не, ще се държа по мъжки. Ти си стой отдолу обаче — подразни ме.

Присвих очи, погледнах през дупките и пъхнах пръст в една от тях.

— Познай кой пръст е този — казах и го размахах пред лицето му.

— Тихо, гледаме филм. — Прегърна ме и ме притисна към гърдите си.

Беше топъл и силен, но не можеше да се пребори с ужаса, който ми вдъхваше „Екзорсистът“. За какво говорехме? Сега изобщо не бях в състояние да мисля за блъскане по стените, освен за онази, която Ригън удря в изстъпленията си и я облива с грахова супа. Изгледахме остатъка от проклетия филм, усукани един около друг като гевреци, а той най-последно прибягна до лъжливата сигурност на одеялото.

Цък, цък, цък.

Какво, по дяволите, е това?

Цък, цък, цък.

О, не.

Лежах парализирана в леглото, а всяка крушка в апартамента ми ослепително грееше.

Цък, цък, цък.

Издърпах нагоре завивката, покрих се чак до очите, които не преставаха лудешки да оглеждат спалнята ми. Мозъкът ми знаеше, че съм на сигурно място и в безопасност, но едновременно с това си припомнях ужасяващи и противни сцени от филма, заради които беше невъзможно да се отпусна и заспя. Нервите ми бяха опънати до крайност, а огнен адреналин препускаше във вените ми. Мразех Саймън за състоянието на всяка клетка от тялото ми. Също така копнеех да е тук.

Цък, цък, цък.

Какво е това?

Цък, цък.

Нищо.

В същия момент Клайв скочи върху леглото и изпищях като заклана. Опашката на котарака бухна и той ми изсъска, чудейки се защо, мътните го взели, мама пици насреща му. Разбрах. Цъкането идваше от проклетите му котешки нокти по пода.

Миг по-късно телефонът ми завибрира, разтърси цялото нощно шкафче и изтръгна нов писък от гърдите ми. Беше Саймън.

— Какво, по дяволите, става? Защо крещиш? Добре ли си? — извика той, когато вдигнах. Чувах го и от телефона, и през стената.

— Веднага си докарай задника тук, ти негодник и мъчител със страшни филми — изригнах и затворих. Ударих по стената и изтичах да отключа. Почти по същия начин изкачвах стълбите от мазето, когато бях дете, хуквах обратно към стаята си, изминавах с подскоци няколко останали метри и се приземявах по средата на леглото. Увих се с одеялата и надникнах навън в очакване. Той почука и чух вратата да се отваря.

— Карълайн — повика ме.

— Тук, вътре съм — извиках. Радвах се да го видя.

— Донесох ти пай — оповести той със смутена усмивка. — Също и това — добави, измъквайки вълненото одеяло иззад гърба си.

— Благодаря — усмихнах му се иззад възглавницата, която ползвах за щит.

Няколко минути по-късно седяхме на леглото ми, като всеки от нас балансираше с чиния и чаша мляко. Бяхме твърде сити, а после прекалено ужасени, за да ядем пай по-рано. Клайв се оттегли с призрачните си нокти в другия край на стаята, след като извъртя очи към Саймън и опашката му бухна.

— На колко си години? — попитах и си отрязах парченце от сладкиша.

— На двайсет и осем. А ти?

— На двайсет и шест. Съвсем зрели хора, а се ужасяваме от някакъв си филм — размишлявах, докато дъвчех. Паят беше вкусен.

— Не бих казал, че съм ужасен — възпротиви се той. — Уплашен? Да. Но дойдох само за да престанеш да пициш.

— И да опиташ пая ми — добавих и му намигнах.

— Я тихо — предупреди ме той, после вкуси пая ми.

— Боже, великолепен е — въздъхна със затворени очи и задъвка.

— Зная. Заради ябълките и домашно опечената кора. Има ли нещо по-хубаво?

— Ако го ядохме голи, щеше да бъде по-хубаво — отвърна той и отвори едното си око.

— Никой няма да се съблича тук, приятелю. Просто си яж пая.

Задъвкахме.

— Чувствам се по-добре — отбелязах няколко минути по-късно, след като отпих от млякото си.

— И аз. Вече не съм толкова уплашен.

Той се усмихна, а аз взех чинията му и я оставих на нощното шкафче. Доволно въздъхнах и се отпуснах върху възглавниците, сита и поуспокоена.

— Искане ми се да те попитам... за Джеймс Браун. Джеймс Браун?

— Той се засмя, а аз го ритнах. Извъртяхме се настрани с лице един към друг.

— Не мога да повярвам, че толкова време се сдържаш!

— Сериозно, кой е този пич? — попита той.

— Нов клиент.

— А, ясно — кимна той с доволно изражение.

— И старо гадже — добавих, наблюдавайки неговата реакция.

— Разбирам. Нов клиент и старо гадже — чакай, адвокатът ли?

— Досети се и опита да запази равнодушно изражение, но без успех.

— Аха. Не съм го виждала от няколко години.

— Как ще се сработите?

— Не зная. Ще видим.

Наистина не знаех как ще потръгне с Джеймс. Приятно ми беше да го видя, но щеше да е трудно да запазим професионалните си отношения, ако той поискаше нещо повече. А интуицията ми подсказваше, че случаят е точно такъв. В миналото имаше повече власт над мен, отколкото ми бе приятно да призная. Беше ме всмукала черна дупка, наречена Джеймс Браун — адвокат, а не Кръстника на соул музиката.

— Както и да е, ще работим заедно. Ще бъде чудесен проект. Той иска да обнови целия си апартамент. — Въздъхнах, обмисляйки вече

цветовете. Обърнах се по гръб и се протегнах. Издевателствах над стомаха си тази вечер и започваше да ми се доспива.

— Не го харесвам — ненадейно се обади Саймън след дълго мълчание.

Обърнах се към него и се намръщих.

— Дори не го познаваш! Как е възможно да не го харесваш?

— Просто не ми допада — натърти той и ме изгледа със сините си очи.

— О, моля те, недей да смърдиш. — Засмях се и разроших косата му. Погрешно движение. Беше толкова мека...

— Не смърдя. Сама каза, че мириша приятно — запротестира той, вдигна ръка и се подуши.

— Вярно, Саймън, ухаеш възхитително — казах привидно сериозно и помирисах въздуха наоколо.

Той отпусна ръката си в горната част на възглавницата и разбрах, че само малко да се претърколя, ще се озова в трапчинката под рамото му. Погледна ме и незабележимо повдигна вежди. Дали не мислеше същото като мен?

Дали не искаше да ме гушне?

А аз исках ли да го гушна?

Мътните да го вземат...

— Идвам да се гушна — обявих и уютно се настаних: главата в трапчинката, лявата ръка на гърдите му, а дясната — под възглавницата. Краката си оставих далеч от него — не бях пълна глупачка.

— Ехо, я виж кой е тук — промълви той с изненада. Веднага ме прегърна. Отново въздъхнах, потънала в мъжките му обятия, в магията му.

— На какво дължа това, приятелко? — прошепна в косата ми и аз потръпнах.

— Закъсняла последица от Линда Блеър^[3]. Имах нужда да се гушна. Нали приятелите могат да се гушкат?

— Разбира се, но ние приятели, които се гушкат, ли сме? — попита той и започна да рисува кръгове по гръба ми. Той и демоничните му кръгове...

— Аз нямам нищо против, а ти? — Притаих дъх.

— Нямам против каквото и да е, но... — започна той, после спря.

— Моля? Какво се готвеше да кажеш? — попитах и се надигнах, за да го погледна. Кичур от косата ми се измъкна от конската опашка и падна помежду ни. Бавно и много внимателно той го прераметна зад ухото ми.

— Ще го кажа така: ако беше облечена с онази розова нощничка, нямаше да ти се размине.

— В такъв случай е хубаво, че сме приятели, нали? — насилих се да изрека.

— Приятели сме, да.

Той се взря в очите ми.

— Само ме гушни, Саймън — помолих тихо и той се усмихна.

— Легни тук — прошепна и ме приласка до гърдите си. Плъзнах се надолу и се отпуснах там, където можех да чувам сърцето му. Той метна отгоре ни вълненото одеяло и отново усетих колко е меко. Приятно ме стопли тази нощ.

— Завивката ми допада, но не подхожда на твоя апартамент — на духа на железния пич, витаещ из него — разсъждавах. Беше в оранжево и светлозелено, и много ретро. Тъй като мълчеше, си помислих, че навярно е заспал.

— Беше на майка ми — каза тихо той и прегръдката му стана едва доловимо по-крепка.

Нямаше какво да отговоря.

Саймън и аз спяхме тази нощ с навсякъде включени лампи.

Клайв и ноктите му бяха далеч.

[1] Джеймс Браун (1933–2006) — наричан Кръстника на соула, американски певец и композитор на госпъл, ритъм блус, соул и фънк. — Б.пр. ↑

[2] Най-старият национален парк в Калифорния, дом на гигантски секвой и предлагащ интересни маршрути за алпинисти. — Б.пр. ↑

[3] Обладаното от дявола момиченце от „Екзорсистът“. — Б.пр. ↑

11.

Няколко часа по-късно се събудих, стресната от топлината на тялото, лежащо до мен, категорично по-голямо от котката, която обикновено се изтягаше в леглото ми. Предпазливо се претърколих по гръб и се отдръпнах от Саймън, за да мога да го погледна. Прекрасно го виждах, защото всичките ми лампи продължаваха да греят ярко през цялата нощ, за да прогонят демоните от този отвратителен филм.

Разтърках очи и огледах мъжа до себе си. Той лежеше по гръб с приборани до тялото ръце, все едно още ме прегръщаше. Помислих си колко е приятно да се сгушиш до него.

Но не биваше да се гушкам със Саймън. Мозъкът ми говореше друго. Осезанията ми бяха съгласни. Това бе една много, много плъзгава територия. И въпреки че представата как се изкачвам върху плъзгавия Саймън далеч не беше невинна, останах сляпа за нея. Възхитителното одеяло се бе омотало около краката му, всъщност и около моите.

Било е на майка му. Сърцето ми се късаше всеки път, когато си припомнях кроткия и стеснителен глас, с който сподели свидната си тайна. Не знаеше, че съм разговаряла с Джилиан за миналото му и ми беше известно, че родителите му вече не са сред живите. Мисълта, че още притиска до себе си одеялото на майка си, бе толкова трогателна, та сърцето ми още веднъж се разтопи.

Бях близка с майка ми и баща ми. Все още живееха в същата къща, където израснах, в малко градче в южната част на Калифорния. Бяха прекрасни родители и ги навестявах колкото можех по-често, което ще рече по празниците и някой случаен уикенд. Типично за възрастта ми, ценях независимостта си. Но когато имах нужда от тях, майка ми и баща ми винаги бяха насреща. Мисълта, че един ден ще обхождам земята без упованието в тях и неизпълнимите им напътствия, ме накара да потрепера, а какъв би бил ужасът да загубя и двамата още на осемнайсет.

Радвах се, че Саймън има толкова добри приятели и такъв могъщ защитник като Бенджамин. Но колкото и да са близки приятелите и любовниците, друго е напълно да принадлежиш на човек, който да ти дава корени — корени, от които понякога се нуждаеш, когато целият свят воюва срещу теб.

Саймън се раздвижи в съня си и отново го загледах. Промълви нещо, което не разбрах напълно, но ми прозвуча като „кюфтета“. Усмихнах се, оставих пръстите си да се плъзнат по косата му и усетих копринената ѝ мекота.

Докато я галех, мислите ми отлетяха към място, където безкрайно се лееха кюфтета и имаше пай за дни поред. Засмях се на себе си, а когато сънят отново ме обори, се настаних в трапчинката му. Насладих се на успокоението, което само топлите обятия на мъж могат да ти дарят, но в съзнанието ми прозвуча тихо предупреждение да не се сближавам прекалено.

Очевидно и двамата непреодолимо се привличахме и в някакво друго пространство и време сексът щеше да е денонощен и божествен. Но той имаше своя харем, аз — съмненията си, да не споменавам, че О го нямаше. Така че щяхме да си останем приятели.

Приятели, които хапват кюфтета.приятели, които се гушкат.приятели, които много скоро щяха да тръгнат към Тахо.

Представих си Саймън в джакузи, а зад него в цялото си великолепие се простира езерото Тахо. Гледката бе възхитителна и заслужаваше да се види. Отново потънах в съня, размърдвайки се съвсем леко, когато Саймън малко по-силно ме притисна до себе си.

В същия момент той промълви нещо, по-тихо от въздишка. Пошепна името ми.

Усмихнах се и се унесох в сън.

На следващата сутрин усетих настойчиво побутване по рамото. Опитах се да изтикам натрапника, но бутането продължи.

— Клайв, престани, нахалник такъв — промърморих и скрих глава под завивките. Знаех си, че няма да спре, докато не го нахраня. Истински роб на стомаха си. Тогава чух определено човешки смях — тих и със сигурност не идващ от Клайв.

Рязко отворих очи и ме връхлетя предишната нощ: ужасът, паят и трапчинката. Протегнах десния си крак назад и го плъзнах по леглото, докато не усетих, че се допира до нещо топло и космато. Въпреки че в този момент бях повече от сигурна, че не е Клайв, го побутнах с палец, после го придвижих по-нагоре и чух нов смях.

— Сперминатор? — прошепнах. Не исках да се прекатурия. Истината е, че лежах по корем, разперила крака и ръце диагонално по кревата, с глава в единия ъгъл, и крака — в отсрещния.

— Единствен и несравним — прошепна в ухото ми възхитителен глас.

Пръстите на краката ми и малката Карълайн се свиха.

— Мамка му.

Претъркожих се по гръб, за да определя щетите. Той се беше сгушил в единствения свободен ъгъл. Навикът ми да спя сама ни най-малко не се бе променил.

— Категорично можеш да запълниш цялото легло — отбеляза той и ми се усмихна изпод ъгълчето одеяло, което му бях оставила. — Ако имаме намерение да повторим, редно е да въведем известни ограничителни правила.

— Няма да се случи отново. Беше заради ужасния филм, който натрапи и на двама ни — твърдо заявих, чудейки се колко ли отвратителен е дъхът ми сутрин. Закрих устата си с длан и бързичко подуших.

— Аромат на рози? — попита той.

— Несъмнено — засмях се глуповато.

Погледнах го. Беше прелестно разрошен и при това в моето легло. Усмихна се по неговия си начин и аз въздъхнах. За миг си позволих да се отдам на фантазия, в която се хвърляше върху мен и ме обладаваше, но бързо укротих сладострастницата в мен.

— Ами ако довечера се изплашиш? — попита той и седна.

— Няма — отвърнах през рамо.

— Ами ако мен ме хване страх?

— Порасни, красавецо. Нека си направим чай, че после трябва да тръгвам за работа.

Замерих го с възглавницата.

Той се измъкна изпод вълненото одеяло, грижливо го сгъна, отнесе го в кухнята, където внимателно го остави на масата. Усмихнах

се, като си спомних как нощес извика името ми. Какво не бих дала да разбере защо го направи.

Той тръгна из кухнята с отмерени движения, смели кафе, сложи го в машината и наля вода. Извадих на плота захар и сметана, докато той обели и нарязва няколко банана. Поръсих ги с мюсли, а той добави мляко и сервира сместа в купички. След няколко минути седяхме един до друг на високите столчета и закусвахме, сякаш го правехме от години. Естественото спокойствие помежду ни ме заинтригува. И ме разтревожи.

— Имаш ли планове за деня? — попитах, докато загребвах от купичката си.

— Трябва да се отбия в издателството на „Кроникъл“.

— За вестника ли работиш нещо? — запитах, изненадана от интереса, който долових в гласа си. Щеше ли да остане за известно време в града? Защо ми влизаше в работата? Да му се не знае.

— Ще посветя няколко дни на статия и снимки за кратките почивки в района на залива тук — отговори той с пълна уста.

— Кога тръгваш? — попитах, разглеждайки стафидите в купичката си, като се стараех да не проличи интересът към отговора му.

— Следващата седмица. Заминавам във вторник — каза той и начаса стомахът ми се сви. Следваща седмица щяхме да ходим в Тахо. Защо, по дяволите, стомахът ми толкова се безпокоеше, че той няма да дойде?

— Разбирам — смотолевих, завладяна от стафидите си.

— Но ще се върна преди Тахо. Планирах да дойда направо там, когато приключа със снимките — добави той и ме погледна над ръба на чашата си с кафе.

— Ами добре, хубаво — отговорих, а стомахът ми затанцува джигга.

— А ти кога заминаваш? — попита той, като сега изучаваше собствената си купичка.

— Момичетата тръгват с Нийл и Раян в четвъртък. На мен ми се налага да остана по работа в града поне до петък на обяд. Ще наема кола и ще отпътувам следобед.

— Не наемай кола. Ще се отбия да те взема — предложи той, а аз безмълвно кимнах.

След като се уговорихме, довършихме закуската и загледахме как Клайв гони някакво пухче около масата. Не разговаряхме много, но винаги, когато погледите ни се срещаха, и двамата се усмихвахме.

Съобщения между Мими и София:

„Известно ли ти е, че Карълайн работи с Джеймс?“

„КОЙ Джеймс?“

„Джеймс Браун очевидно. Кой друг?“

„Какво, по дяволите?“

„Помниш ли, тя спомена, че има нов клиент? Не си даде труд да събщи името му.“

„Следващия път, като я видя, ще я сритам по задника. Дано не се откаже от Тахо.“

Съобщения между Нийл и Мими:

„Хей, мъниче, остава ли още уговорката за боулинг със София и Раян довечера?“

„Да, и по-добре си донеси талисмана. Със София сме трудни противници.“

„Нима София знае как да хвърля? Да не повярваш.“

„Що за неверие?“

„Просто не очаквах да знае как да играе. Ще се видим довечера.“

Съобщения между Нийл и Саймън:

„Още ли си навит да дойдеш с нас този уикенд?“

„Да, но ще пристигна малко по-късно, имам снимки.“

„Кога идваш?“

„По някое време в петък вечерта. На път ще мина през града.“

„За какво, мамка му, ще се отбиваш в града? Нали ще снимаш в Кармел?“

„Искам да си взема някои неща за уикенда.“

„Пич, събирай си такъмите и си докарай задника в Тахо.“

„Непременно. Но ще докарам и Карълайн.“

„И аз така чух.“

„Нищо не си чул.“

„Чувам всичко.“

„Сигурен ли си, Едрийат? Ами София?“

„София ли? Защо всички ме питат за нея?“

„Ще се видим в Тахо.“

Съобщения между Мими и Карълайн:

„Имаш да обясняваш, Луси...“

„А, не, мразя, когато ми се правиш на Рикардо^[1]. Какво, по дяволите, съм направила?“

„Обясни защо не си ми казала за новия си клиент.“

„Карълайн, не се преструвай, че не виждаш съобщението ми!
КАРЪЛАЙН!“

„Я се успокой. Точно затова НЕ ти казах.“

„Карълайн Рейнолдс, категорично трябваше да ми съобщиш тази новина!“

„Слушай, мога да се справя. Той ми е клиент и нищо повече. Възнамерява да похарчи безбожна сума пари по проекта.“

„Честно казано, не ме е грижа колко ще похарчи. Не искам да работиш с него.“

„Я се чуй! Реша ли, ще поема всеки нов клиент! Всичко е под контрол.“

„Ще видим... Правилно ли чух, че ще пътуваш към Тахо със Сперминатора?“

„Виж ти, смяна на темата. Да.“

„Добре. Минете по обиколния път.“

„Това пък какво значи?“

„Мими? Там ли си?“

„Мътните да те вземат, Мими... АЛО?“

Съобщения между Карълайн и Саймън:

„Сперминаторе... обади се, Сперминаторе.“

„Сперминатора го няма, тук е само екзорсистът.“

„Никак не е смешно.“

„Какво има?“

„По кое време ще ме вземеш от града?“

„Ще се върна по обяд. Ако успееш да се измъкнеш от работа, ще изпреварим пиковия час.“

„Вече съобщих на Джилиан, че си вземам половин ден. Къде си сега?“

„В Кармел, на една стръмна скала с изглед към океана.“

„Какъв изсмукан от пръсти романтик си ти...“

„Аз съм фотограф. Ходя там, където ме призоват парите.“

„Човече, не обсъждаме снимки за пари.“

„Освен това мислех, че ти си романтичката. Казах му: аз съм практична романтичка. Всъщност дори и ти ще се възхитиш на гледката — разбиват се вълни, слънцето залязва, красиво е.“

„Сам ли си?“

„Да.“

„Но бас държа, че би искал да не си.“

„Нямаш представа колко си права.“

„Както винаги, с мека душа.“

„В мен нищо не е меко, Карълайн.“

„И се връщаме...“

„Карълайн?“

„Да?“

„Ще се видим утре.“

„Да.“

Съобщения между Карълайн и София:

„Би ли ми продиктувала отново адреса на къщата, за да го вкарам в джипиеса си?“

„Не.“

„Не?“

„Не и докато не си признаеш ЗАЩО КРИЕШ ДЖЕЙМС БРАУН.“

„Господи, все едно имам още две майки...“

„Не става въпрос да седиш с изправен гръб или да ядеш повече зеленчуци, но трябва да си поговорим за твоето поведение.“

„Не мога да повярвам.“

„Сериозно, Карълайн, просто се тревожим.“

„Сериозно, София, зная. Ако обичаш, адреса?“
„Нека си помисля.“
„Няма да те моля отново...“
„Напротив. Искаш да видиш Саймън в джакузито. Не лъжи.“
„Мразя те...“

Съобщения между Саймън и Карълайн:

„Свърши ли работа?“
„Да, въкъщи съм и те чакам.“
„Прекрасна гледка...“
„Подготви се, вадя хляба от фурната.“
„Не ме изкушавай, жено... с тиквички?“
„С червени боровинки и портокал. Да знаеш как ухае...“
„Никоя жена не ми е приготвяла закуска толкова артистично.“
„Брей! Кога идваш?“
„Карам.“
„Чудесно, ще имам време да глазирам кифлите.“
„Моля?“
„Не ти ли казах? Пека и кифли с канела.“
„Ще бъда при теб след миг.“

— Няма да слушам това.

— Ще слушаш и още как. Колата е моя. Шофьорът избира музиката.

— Дълбоко грешиш. Винаги пътникът избира музиката. Това е компенсацията, когато се откажеш от привилегията да шофираш.

— Карълайн, дори нямаш кола, кога изобщо си имала привилегията да шофираш?

— Точно така, затова ще слушаме каквото аз избира — заявих надутото, след като за стотен път смених радиостанцията. Захванах се с айпода и въртях, докато не намерих нещо, което би се харесало и на двамата.

Засега пътуването вървеше чудесно. Когато за първи път го срещнах — всъщност чух — изобщо не допусках, че съвсем скоро

Саймън ще се превърне в един от любимите ми хора. Бях го преценила погрешно.

Хвърлих поглед към него: тананикаше си песента и барабанеше с пръсти по волана. Докато беше съсредоточен върху пътя, се възползвах от възможността да се насладя на още от смайващите му черти.

Челюст? Силна.

Коса? Тъмна и разрошена.

Брада? На около два дни и красива.

Устни? Да ги оближеш, но някак самотни. Може би ще ги изследвам, ще направя кратко проучване с език...

Седнах върху дланите си, за да си попреча да се метна отгоре му. Той продължаваше да си тананика и тактува.

— Какво става с теб? Струваш ми се малко зачервена. Май ти е нужен още въздух? — И посегна към климатика.

— Не, добре съм — отговорих с неестествен глас.

Той ме погледна озадачен, но продължи да барабани.

— Според мен е време да разчупим хляба с боровинки. — Миг по-късно предложи, докато се наслаждавах на фантазията си как ловко се настанявам в скута му, докато продължаваме да летим по магистралата.

— Готово! — извиках, посегнах към кошницата и изненадах и двама ни. Краката ми се вирнаха във въздуха, задникът ми лъсна, озовах се между двете седалки надолу с главата и притиснах с длани пурпурното си лице.

— Какво сладко дупе, приятелко — въздъхна той и се облегна, все едно е възглавница.

— Хей, глупако. Гледай си пътя, инак няма да получиш никакъв хляб. — Бутнах главата му с дупето си и цялата паднах отзад, когато той зави.

— Карълайн, овладей се или спирам.

— О, я млъквай. Ето ти проклетия хляб — сопнах се и се върнах на седалката си по най-недодялания начин, след което го замерих с хлебчето.

— Какво? Не го хвърляй. Ами ако се натърти? — извика той и нежно погали увитото във фолио самунче.

— Жалко за теб, Саймън. Наистина. — Засмях се, наблюдавайки го как се бори с опаковката. — Ако искаш, ще ти отрежа парче, ако не,

карай така. — Намръщих се, когато той отхапа огромен залък откъм края.

— Т'ва си'й мое, нали? — изфъфли, плюейки трохи.

— Как те търпят в нормалното общество? — Поклатих глава, а той отхапа още едно чудовищно парче. Усмихна се и продължи, докато изяде цялото самунче за по-малко от пет минути.

— До довечера ще ти прилошее. Хлебчето е предназначено да се яде парче по парче, а не да го поглъщаш наведнъж — казах. В отговор той само звучно се оригна и се потупа по корема.

— Не си добре, Саймън — засмях се аз.

— Но все още си заинтригувана, нали? — Той се ухили и ме изгледа предизвикателно.

Гащичките ми направо се разпаднаха.

— Странно, но да — признах, а лицето ми пламна отново.

— Зная. — Той се усмихна самодоволно и продължихме да пътуваме.

— Слушай, завий точно след този ъгъл — помня къщата! — извиках и се друснах на седалката. Отдавна не бях ходила там и бях забравила колко е красива. Обичах Тахо през лятото — заради водните спортове и свежестта, но през есента? Есента бе красива.

— Слава богу. Пикае ми се — изпъшка Саймън не за първи път през последните двайсетина мили.

— Сам си виновен, като изпи онази грамадна кола — смърхих го.

— Виж ти, това ли е? — попита той, след като свърнахме по алеята. Фенери осветяваха пътя към разлата двуетажна дървена къща с грамадно огнище от лявата страна. Отпред вече бяха паркирани коли и дочух музика, долитаща от задната веранда.

— Изглежда, купонът на приятелите ни е вече в разгара си — отбеляза Саймън. Весели викове и смях се смесиха с музиката.

— О, не се съмнявам. Предполагам, че пият от обяд и вече са полуголи в джакузито.

— Редно е да ги настигнем, нали? — Той ми намигна и измъкна бутилка „Галиано“ от сака си. — Защо не му ударим по едно?

— Не си толкова оригинален. Помислих за същото — отвърнах и извадих същото шише от чантата си.

— Знаех си, че нямаш търпение да проникна в теб, Карълайн. — Той се засмя, грабна сака ми и тръгнахме към входната врата.

— Моля, моля. Ще пийнем и ще започнеш да ме наричаш „розова нощничка“ само и само да попадна в устата ти — подразних го и го побутнах с рамо.

Той спря насред алеята и дръзко ме изгледа.

— Това покана ли е? Защото съм страхотен барман — заяви, а очите му блеснаха в мрака.

— Несъмнено — задъхано отговорих. И двамата усещахме, че въздухът между нас е силно наелектризиран. Дълбоко въздъгнах, забелязах, че и той също.

— Хайде, дай да се накъркаме и да сложим начало на уикенда. — Смушка ме с рамо и развали магията.

— Да се накъркаме — промълвих и тръгнах по пътеката след него.

Входната врата беше отворена. Саймън прибра саковете ни, минахме през къщата и се отправихме към задната веранда. Оттам езерото се ширна пред очите ни едва осветявано от факлите, пръснати по верандата и пътеките, водещи към брега. Цялата задна част на къщата бе заобиколена със застлан с тухли двор, където открихме приятелите си.

— Карълайн! — изписка Мими откъм джакузито, където се плискаха с Раян. Гласът ѝ вече бе пиянски бомбастичен.

— Мими! — извиках в отговор и се озърнах за София. Тя и Нийл бяха кацнали на каменна пейка до огнището и печаха бонбони от захар и царевично нишесте. И двамата весело ни помахаха, а Нийл непристойно размаха машата си.

— Да осъзнаят грешката в избора си се оказа по-лесно, отколкото предполагаме, сватовнико — прошепнах на Саймън, който веднага се зае да забърква коктейли на бара.

— Мислиш ли, че ще стане толкова лесно? — пошушна ми в отговор, след което кимна на приятелите си.

— Да, по дяволите. Вече са се разменили и без наша помощ. На нас остава да им покажем, че постъпват правилно.

Той ми подаде един коктейл.

— Как е на вкус? — попита и ми намигна.

— Трепач ли е?

— Определено.

Отпих, наслаждавайки се на аромата с езика и небцето си.

— Майстор си, както и предполагам — прошепнах и гаврътнах застрашително голяма глътка.

— За фактите, пред които не можеш да си затвориш очите — добави той, чукнахме се и той също отпи огромна глътка.

— За фактите, пред които не можеш да си затвориш очите — отвърнах като ехо, а погледите ни се срещнаха над ръба на чашите.

Магьосник-сладострастник, мътните да го вземат.

[1] Луси и Рикардо — брачна двойка, герои от американски сериал, просъществувал от 1951 до 1956 година. — Б.пр. ↑

12.

— На кого е този крак?

— Моят, Нийл. Престани да се търкаш в него.

— Пич! Престани да ме сваляш под водата, Раян!

— Ти си този, който в момента държи крака ми.

Раян и Нийл се постараха да си придадат равнодушен вид, когато прекратиха флирта си с крака под кипящата вода. Разсмях се, когато срещнах погледа на Саймън в другия край на джакузито.

— Искаш ли още едно? — произнесе той само с устни, кимайки към празната ми чаша.

— Не си ли съгласен, че пих достатъчно тази вечер? — отвърнах му също само с устни, докато приятелите ни бръщолевеха около нас.

— Мислех, че си момиче, което винаги иска още — безмълвно отвърна той. Типичната му самодоволна усмивка се върна.

Погледнах го. Представата за Саймън в джакузи, която ме преследваше през последните няколко седмици, бледнееше пред оригинала. Силни ръце, разперени върху перваза, мокра коса, изискано отметната назад. Ако да го гледам мокър и полугол на кухненския си под бе възбуждащо, това бе нищо пред заобиколеното му с балончета тяло, осветено от факли изотзад.

Той бе най-необикновено красивият мъж, когото някога съм виждала, и ако не се заблуждавах, се опитваше да ме напие. В мозъка ми цареше мъгла. Сърцето пееше песни на Ета Джеймс^[1].

— Да не се опитваш да ме напиеш? — изкикотих се и избутах празната си чаша настрани, решавайки да не пия повече алкохол.

— Не ми трябва залитащи момиченца с розови нощнички.

Плиснах вода към него. Приятелите ни се бяха умълчали и ни наблюдаваха с нескрит интерес.

След като със Саймън пристигнахме, си взехме напитките и после го разведох из останалата част на къщата. Оставих саковете ни до входната врата, понеже не знаех кой къде ще спи. Върнахме се на двора и установихме, че София и Нийл са влезли при пийналата Мими

и Раян в джакузито. Набързо се отбих до съблекалнята и се върнах при другите само по тъмнозелени бикини и усмивка. Саймън вече беше скочил вътре и го наблюдавах как ме гледа. След като се плъзнах в топлата вода, отпих от коктейла си, опиянена от разкошната гледка на съседа ми, мокър и по широки шорти. Наложих се София да ме сбута с лакът, за да престана да го зяпам.

Пляскахме наред бълбукация сексуален бульон; две двойки неподходящо съчетани любовници и излишество от феромони, с които не знаехме как да се справим.

Исках ли още един коктейл? Без значение. Не можех да си го позволя.

Трябваше да тръсна глава, за да я избистря, докато оглеждах останалите от групата. Мими, доста разгорещена, бе кацнала на ръба и риташе Нийл, размахвайки крака напред-назад. Той я глезеше, както голям брат би угаждал на сестричката си. София и Раян се бяха оттеглили в отсрещния край. Тя го чешеше по гърба, докато с Нийл надълго и нашироко разговаряха за системата на игра на „Фортинайърс“, защитната им линия и всякакви футболни чудесии и оттам — скучни.

— Какво ще правим този уикенд? — попитах, обръщайки се към групата като цяло, а не само към сините очи, които ме фиксираха. Проклети очи! Бяха смъртоносни за мен.

— Мислехме утре да ходим на поход. Кой е за? — попита Раян.

София поклати глава.

— Не участвам. Не съм по походите.

— Защо не? — изненада се Нийл.

Саймън и аз разменихме мигновени погледи при този внезапен интерес.

— Не мога. Последния път, когато ходих на екскурзия, здравата се подхлъзнах и си навехнах китката. Не искам да рискувам по време на сезона — отговори тя и размаха ръце, за да ни напомни, че работи с тях. Като челюстка често успяваше да се измъкне. Веднъж цяла зима отказа да върши каквато и да е ръчна работа.

— Ами ти, Мъниче? — Нийл дръпна крака на Мими.

— А, не, Мими не ходи по походи — отвърна тя, нагласяйки оскъдните си черни бикини. Настоящата ѝ секс играчка не реагира, но

очите на Раян се уголемиха като палачинки, когато гърдите ѝ почти изскочиха.

— И ти ли си пас? — обърна се Саймън към мен.

— По дяволите, не. Утре отивам на екскурзия с момчетата! — извиках, а София и Мими извъртяха очи. Изобщо не проумявах защо обичах „планинските мъжки увлечения“, както ги наричаха.

— Чудесно — изхърка Саймън и за секунда изчислих разстоянието между моята уста и неговата. След което и шестимата се умълчахме, потънали в собствените си мисли. Припомних си плана си да ги реорганизирам, затова веднага се захванах за работа.

— Знаеш ли, Раян, че всяка година Мими прави дарение за благотворителната ти фондация? — попитах, с което изненадах и двамата.

— Така ли?

— Да, всяка година — потвърди тя. — Зная колко е полезен достъпът до компютрите, особено за деца, които иначе няма да имат тази възможност. — Погледна го свенливо и започнаха да обсъждат как точно се определя кои училища да получат стипендии всяка година.

Саймън и аз се усмигнахме един на друг. Поглеждайки косо към София, Саймън атакува на свой ред.

— Нийл, колко места си запазил за симфоничния концерт тази година? — попита.

Водещият се изчерви.

— Купил си билети? — попита София.

— Сезонни билети — добави Саймън и приятелят му кимна. После със София се увлякоха в разговор къде са местата, а Саймън вдигна крак над повърхността на водата.

— Хайде де, не ме карай да чакам.

— Моля?

— Дай ми пет. Не ти стигам ръката — настоя той и размаха крака си наляво-надясно.

Изкикотих се, плъзнах се надолу, протегнах крак и леко го погалих.

— О, секси — засмя се той.

— Ще ти дам едно секси — сопнах се и лекичко го плиснах.

— Не бих се чувствала по-удобно. Сериозно, не би ми било уютно, дори да бях в захарен памук — измънках с надебелял език, покрит с бейлис и кафе. Бях се свила на кравай върху петдесетина възглавници до камината — с почти три метра широко огнище и комин кажи-речи три етажа висок. Изработена от камък от близката кариера, тя бе внушителна. Намираше се в средата на къщата, а стаите бяха построени около нея. И излъчваше солидна топлина.

Когато най-последно влязохме, бяхме премръзнали до кости. Бяхме се претоплили в джакузито, затова един по един излязохме да се охладим. Когато осъзнахме колко студена е станала нощта, вече треперехме и не искахме нищо друго, освен да се сгушим край камината. Понеже още не си бяхме избрали стаи, момичетата се мушнаха в голямата спалня, за да си облекат пижамите. Набързо си направихме кана кафе, а аз нарязях допълнителния хляб с боровинки и портокали, който предвидливо бях скрила от Саймън. Няколко шота бейлис в чашите с кафе и се изтягахме край огъня като в офорт на Къриър и Айвс^[2].

Въздъгнах дълбоко. Нищо не можеше да се сравни с аромата на истинския огън — нито газова камина, нито свещи, само вярната стара камина, която пука и пращи с галецо ухото свистене, когато парата изскача от някоя пукнатина в дървото.

— Е, Карълайн, вече помоли ли Саймън да те научи да караш сърф? — попита Мими от облегалката на канапето, на която беше кацнала. За кратко се бяхме умълчали, сънени и полузаспали, та се постреснах, когато заговори.

— Какво? Искам да кажа, моля? — попитах, надигнах се от възглавниците и се върнах към реалността.

— Тук всички момчета са сърфисти. Искаш да се научиш да караш? Хващам се на бас, че Саймън ще ти покаже как, нали, Саймън? — Тя се изкикоти, изля в гърлото си последната глътка кафе и се плъзна от облегалката в уютния скут на Раян. За миг се усмихнаха един на друг, преди да осъзнаят какви ги вършат. После той шеговито я прехвърли в скута на Нийл.

— Е, искаш ли да се научиш да караш сърф? — попита ме Саймън.

— Да. Винаги съм искала да опитам.

— Трудно е — няма да те лъжа.

— Разбира се, Саймън ще те научи — намеси се Раян, заради което Мими му намигна, а аз завъртях очи.

— Когато се върнем в града, може да измислим нещо — предложих.

— Стига разговори тази вечер — обади се София. — Умирам за сън. Кой къде ще спи? — Тя надникна иззад облегалката на фотьойла, на който се бе сгушила.

— С колко стаи разполагаме? — попита Саймън, изправи се и се прозя.

— Има четири спални, така че избирайте — каза София, след което мъдро пресуши цяло шише с вода.

— Как ще спим: момиче с момче ли? — попитах и се засмях, като видях изненаданата физиономия на Саймън.

— Нищо не ни пречи — отбеляза Мими и погледна неспокойно към Нийл.

Сподавих кикота си, когато забелязах, че София и Раян разменят същите разтревожени погледи. Саймън също го долови.

— Ами да, разбира се! Не ни оставяйте с Карълайн да пречим на влюбените птички! Мими и Нийл ще изберат едната спалня, София и Раян — другата, а съседката ми и аз ще спим в останалите две. Идеално. Съгласна ли си, Карълайн?

— На мен също ми звучи идеално. Само да изплакна тези чаши. Хайде, всички по леглата. Офейквайте! Изчезвайте! — извиках. Със Саймън се засуетихме да разтребуваме и крадешком хвърляхме погледи през рамо към четиримата. Имаха вид все едно ги водят към гилотината.

— Надявам се, да има резултат... за моя беда.

Четиримата се разделиха на две двойки и се скриха зад вратите на спалните.

— Защо за твоя беда? — прошепна той и доближи лицето си на сантиметри от моето.

— Защото сега зад онези врати София и Мими умуват как да ми причинят болка. Физически — въздъгнах и се отдалечих да изплакна останалите чаши от кафе, преди да ги подреда в миялната машина.

Саймън й сипа препарат и я включи. Докато обикаляхме и гасяхме лампите за през нощта, разговаряхме за екскурзията, която щяхме да предприемем на следващия ден.

— Ти само ще ме бавиш, нали? — подкачи ме той.

Избутах го към стената.

— Има да ми гълташ утре праха, фукльо — присмях му се, грабнах сака си и тръгнах към спалните.

— Ще видим, нощничке. Като говорим за това, ще ме изненадаш ли с някоя нощничка? — Той бръкна в сака ми, докато вървеше след мен по коридора.

— Стой настрани. Вътре няма нищо за теб, нито някъде другаде.

Той ме подмина и застана пред следващата спалня.

— Погледни, пак ще имаме обща стена — усмихна се самодоволно.

— Слушай, зная, че си сам, така че да не чувам никакво блъскане — предупредих го и се облегнах на вратата.

— Никакво блъскане. Лека нощ, Карълайн — тихо промълви той и се облегна на собствената си врата.

— Лека нощ, Саймън — пожелах и леко помахах с пръсти, преди да затворя моята. Оставих сака на леглото и се усмигнах.

— Хайде, момчета, не е толкова далече — извиках през рамо, докато изкачвах последния етап от пътеката. Вървахме вкупом около два часа, но през последните трийсет минути Раян значително забави крачка, а Нийл изостана заедно с него. Саймън и аз вървахме в ритъм и скоро щяхме да стигнем хребета.

Успях да избегна да оставам насаме със София и Мими, въпреки че подпухналите очи и уморените лица на четиримата показваха, че никой от тях не се е наспал както трябва — за разлика от Саймън и мен.

След закуска се изплъзнах от стрелковия взвод, като набързо се преоблякох и изчаках навън момчетата преди излета. Знаех, че върнали се в къщата, ще се изправя очи в очи с тях, въпреки че, признавам, бях любопитна как си въобразяваха, че ще беснеят, без да се издадат, че не искаха да спят с момчетата, с които излизаха от седмици.

Както Саймън каза: „Имало бяля да става“. Тази вечер щеше да е интересна.

Преодолях последния нисък хребет и стигнах до върха. Саймън беше само на няколко метра зад мен. Чувах стъпките му. Поех дълбоко

дъх, а свежият въздух прониза дробовете ми. Беше прохладно, но се бях сгръла от усилията. Отдавна не бях излизала от града и тялото ми копнееше за подобен преход. Краката ми горяха, носът ми течеше и се потях като прасе, но не помня да съм се чувствала по-добре. Високо се засмях, съзирайки езерото в низината и няколко ястреба, носещи се над него. Стоманената синева на езерото, тучната зеленина на гората и сметановата белота на скалите: каква красота.

И тогава любимият ми син цвят се появи пред очите ми. Саймън ме настигна, дишайки дълбоко като мен самата. Разпери ръце и се взря в долината под нас.

Докато се изкачвахме, се беше съблякъл и бе останал по бяла тениска и пуловер, завързан на кръста. Шорти цвят каки, туристически обувки и широка усмивка допълваха мокрия ми сън, в който се вирах, вместо да се наслаждавам на природните прелести наоколо. А тези сини очи — виждах как премислят всяка снимка, докато оглеждат околността.

— Красота — въздъгнах, а той се обърна към мен. Хвана ме, че се вирам в него. — Искам да кажа, не е ли красиво? — заекнах, обгръщайки с ръка хоризонта.

Очевидно знаеше точно какви ги върша, затова почувствах как червенина залива бузите ми. За щастие още бях запъхтяна от изкачването, затова имах оправдание за руменината си.

— Да, наистина е красиво. И то много. — Той се усмихна и се взряхме един в друг. Приблужи се на няколко крачки и въздухът помежду ни сякаш се втвърди. Прехапах устна. Той прокара пръсти през косата си. Усмигнахме се. Нямаше думи, но дори и горските животни долавяха, че нещо предстои, и благоразумно си стояха по дупките.

— Здравей — тихо промълви той.

— Здравей — отвърнах.

— Здравей — повтори той и пристъпи още крачка. Още стъпка и щеше да се долепи до мен.

— Здравей — повторих и аз, килнах назад глава, за да му покажа, че може да направи въпросната стъпка.

Саймън се наведе към мен, уж едва, но почти сякаш възнамерява да...

— Паркър! — прогърмя изотдолу и двамата отскочихме назад. — Паркър!

Беше Раян, но все едно крещеше Тарзан.

Сега, след като магията се разсея и отново бях способна да виждам ясно, отново и отново си повторих думата „харем“.

— Тук горе! — извика Саймън и Раян се появи иззад един завой.

— Ехо! Нийл сдаде багажа и размаха бяла кърпа. Готови ли сте да слизаме? — провикна се той, подскачайки от камък на камък с лекотата на планинска коза. Дори не беше запъхтян. Ти да видиш...

— Да, тъкмо се готвехме да ви търсим — отговорих.

— Нима грохна толкова близо до върха? — учуди се Саймън.

— Проснал се е на пътеката, сякаш планината му принадлежи, и отказва да се качи по-нагоре — засмя се Раян.

— Убедена ли си, че не искаш да останеш тук малко по-дълго? Мисълта ми е, че доста се потрудохме да стигнем до върха — попита тихо Саймън, посягайки да ме спре да не хукна надолу.

Почувствах топлината на ръката му върху рамото си и заповядах на хормоните си да избягат към друга част на тялото ми.

— Сигурна съм. Трябва да се връщаме. Струва ми се, че се задава буря. — Кимнах към хоризонта, където бяха започнали да се скупчват тъмни облаци. Той проследи погледа ми и се смръщи.

— Навярно си права. Не бива да оставаме сам-сами — промълви.

— Пък и, ако не побързаме, няма да можем да се присмеем на Нийл, че момиче го е изпреварило в планината.

— По дяволите, това не е за изпускане. Да вървим.

И поехме надолу по пътеката.

— Как беше кадаифът, Карълайн? — сладко пропя София, заварвайки ни всичките в кухнята да пием вода след прехода. Тримата мъже гълтаха като невидели, докато аз изискано отпивах като дама.

— Фантастичен. Най-вече Нийл. На практика се наложи да го носим надолу по склона, след като приключих с него — отвърнах също така сладко.

Момчетата си възвърнаха игривите физиономии, а Нийл не откъсваше поглед от тясната блузка на София. Истинският ѝ обожател?

Докато се озърташе за Мими, той си въртеше главата толкова бързо, досущ бухал. Побързах да го избавя от нещастieto му.

— Къде е Мими? — попитах.

— Взема душ, от който явно и четиримата се нуждаете. Навън е мраз. Как успяхте така да се изпотите? — ахна София, сбръчквайки нос.

— Доста се потрудохме, докато изкачим тази планина. Катеренето е по-трудно, отколкото предполагаш — изпъшка Нийл, а останалите мъдро премълчахме за инфаркта, който едва не получи току под върха.

Грабнах ябълка и тръгнах към стаята си, а както очаквах, София ме последва по петите. Усмихнах се самодоволно и реших да я улесня, като просто я попитам.

— С тези шорти изглеждаш отвратително, Карълайн — отбеляза тя, след като ме последва в спалнята ми.

Не. Нямаше да стане. Никакво улеснение.

— Благодаря ти, скъпа. Трябваше ли да ти отделя малко котешка храна, когато опаковах пътната чанта на Клайв? — присмях се аз.

Тя се строполи на леглото ми и усука тяло около една от грамадните възглавници.

— И къде изобщо е той? Кой се грижи за него този уикенд?

— Гостува на чичо Юън и чичо Антонио. Излежава се на копринена възглавница и точно сега го хранят в устата с ролца от риба тон. Живота си живее.

— Със сигурност си отживява — съгласи се тя, а лицето ѝ леко помръкна.

Свалих потните си дрехи и облякох хавлията, закачена на вратата. София ме поздрави за избора на спортен сутиен и се засмя, когато видя, че съм го комбинирала с леопардови бикини, но скоро си върна предишното замислено изражение.

— Какво има, София? — попитах, легнах на кревата до нея и прегърнах друга възглавница.

— Нищо, защо? — вместо отговор попита тя.

— Изглеждаш все едно са ти потънали гемиите.

— Просто снощи не спях добре.

— Нима? Господин Раян те държи будна до среднощ, а? Днес нямаше много енергия в планината... — Сбутах я с лакът.

— Не, не, нищо подобно. Снощи не можах да се отпусна. Обикновено тук спя прекрасно, но предната вечер бе толкова тихо, че... — Тя удари възглавницата с юмрук.

— Разбирам. Е, аз пък спах като къпана!

— Искаш ли довечера да се напием? — предложи тя.

— По дяволите, да, а ти?

— Да, разбира се.

— Къде, по дяволите, си се научила да готвиш така? Господи, толкова е вкусно! — възкликна Нийл и си сипа трета порция паеля от гигантския тиган по средата на масата.

— Благодаря, Нийл. — Засмях се, когато той загреба от новата си купчина ориз.

Саймън погледна въпросително към чашата ми за вино и аз кимнах в отговор.

Реших набързо да сготвя паеля, когато намерих прекрасни морски дарове в местния магазин, а като видях промоцията за испанско розе, плановете ми добиха плът и кръв. Започнахме с розето, докато готвех в кухнята. Газираното испанско вино идеално подходеше на манчегото^[3], което бях избрала, и на дребните солени маслини. Още веднъж мой помощник бе Саймън.

Останалите четирима седяха на високи столове. Някой бе пуснал плоча на Отис Рединг^[4] на древен грамофон и всички бяха в настроение.

Виното се лееше естествено, както и разговорът. Разбирах, че групичката ни има потенциала силно да се сближи. Еднородни интереси, подобно чувство за хумор и все пак всички бяхме достатъчно различни, за да цари оживление.

Като става въпрос за оживление, с увеличаване на погълнатия алкохол задръжките падаха. Мими и София едва успяваха да прикрият необмисления си интерес. Не че момчетата имаха нещо против. Дори ги окуражаваха. Раян вече изучаваше някакво петънце на крака на Мими, за което тя настояваше, че е ухапване от паяк. Фактът, че прегледът продължи няколко минути, след което премина в масаж на прасеца ѝ, не убягна от вниманието ми, нито от острия поглед на Саймън.

Той се усмихна и ми кимна да се приближа. Плъзнах се от пейката и наведох глава към него. Той приближи уста към ухото ми и аз ахнах. Виното, горещината и животинският секс изпълниха ноздрите ми и нахлуха в мозъка, насищайки го с мъгла.

— Колко ли ще мине, преди да се целунат? — прошепна той, а устните му бяха толкова близко, че можех да се закълна, че докоснаха ухото ми.

— Какво? — възкликнах и започнах да се кикотя, все едно бях пила повечко от допустимото.

— Колко дълго? Искам да кажа, преди да целунат погрешния партньор? — повтори въпроса си и аз се извърнах, за да го погледна в очите.

Ах, тези очи, как ме мамеха.

— Или по-скоро подходящия? — прошепнах.

— Да, подходящия — съгласи се той и седна още по-близо до мен.

— Но ако целувката не дойде скоро, ще експлодирам — признах, вече не говорех за приятелите ни. И напълно осъзнавах, че той определено е наясно.

— Не искам да експлодираш. — Вече бе само на сантиметри от лицето ми.

Харем. Харем. Харем. Повтарях си тази мантра отново и отново.

— Искам да отида в джакузито.

Хленченето ме изтръгна от магията и ме върна в кухнята. В реалността.

— Искам да отида в джакузито — чух отново и се обърнах към Мими. Представете си изненадата ми, когато установих, че всъщност хленчи София, увиснала на рамото на Нийл като торба.

— Ами отивай в джакузито. Никой не те спира — настоях, изплъзнах се от Саймън и се върнах при чинията си, където започнах да отделям граха от омара си. Бях се нахранила, но никога не бих оставила недоизяден омар. В крайна сметка си имах правила.

— Ела и ти — отново изхленчи София и започнах да разбирам. Беше се напила. Напиеше ли се, ставаше прилепчива. Да му се не знае.

— Вие вървете. Ще разчистя кухнята и ще ви намеря навън — предложи Саймън, взе чинията ми и понечи да стане.

— Чакай, чакай, остана ми една хапка омар — запротестирах и грабнах вилицата си.

— Никога не бих застанал между жена и нейния омар. — Той се усмихна и поднесе омара към устата ми. Лапнах го с усмивка и се изправих. Бях по-пияна, отколкото допусках, понеже установих, че ми е трудно да се боря с гравитацията.

— Добре ли си? — погледна ме разтревожено той.

— Нищо ми няма. Нищо ми няма — повторих, стъпих здраво на пода и надвих световъртежа.

— Май трябва да забавиш темпото — каза той и взе чашата ми с вино.

— Дай по-ведро, все пак е купон — извиках и се закикотих. Ненадейно всичко ми се стори смешно.

— Ами хубаво, забавлявай се. — Той се усмихна, когато тръгнах към спалнята, за да си облека банския. Което се оказа по-трудно, отколкото очаквах. Трудно е да завържеш лентичките на бикините си, когато си подпийнала.

[1] Псевдоним на Джамасета Хокинс (1938–2012) — американска певица и композиторка, изпълнявала блус, соул, рокендрол, джаз и госпъл. — Б.пр. ↑

[2] Печатарска фирма, просъществувала от 1835 до 1907, издавала литографии на битови сцени, портрети, конни надбягвания и др. — Б.пр. ↑

[3] Овче сирене от областта Ла Манча. — Б.пр. ↑

[4] Отис Рединг (1941–1967) — един от най-уважаваните американски изпълнители на ритъм енд блус. — Б.пр. ↑

13.

— Хайде, Карълайн е следващата. „Истина или предизвикателство“^[1] — изписка Мими, доказвайки за сетен път, че гласът на пияната Мими винаги звучи гръмко.

— Истина — извиках и без да искам, плеснах по лицето София, докато се пресягах за чашата си с вино. Бяхме отворили последната бутилка розе и усърдно работехме върху съдържанието ѝ. Тя също полагаше усилия да ни опияни, в резултат на което играта ни ставаше все по-опасна. В небето просветнаха далечни светкавици, а на фона на смеха ни прогърмя niskият тътен на гръмотевицата.

Едва излязохме навън и се настанихме в джакузито, и Нийл предложи играта „Истина или предизвикателство“. Само секунди по-късно София се съгласи. Отначало се засмях и заявих, че няма да участвам в подобна детинска игра. Но когато Саймън намекна, че съм страхливка, алкохолът в кръвта ми си показва рогата и изрева нещо от сорта: „Ще играя на «истина или предизвикателство», докато адът замръзне!“.

Това изявление сигурно се е видяло логично на Мими и София, защото веднага вдигнаха ръце за поздрав. Сигурна съм, че Саймън поклати глава, но се усмихваше, затова реших да не го вземам присърце. Налях си още една чаша вино.

— На кое непознато място би искала да заминеш? — попита Мими, тананикайки си заедно с музиката, идваща от френските прозорци.

София бе намерила всичките плочи на баба си, и Саймън едва не припадна, когато видя колекцията. Започна с албум на Тони Дорси, а оркестърът му идеално подчертаваше нощта.

— Скучно, накарай я да приеме предизвикателството! — пропя Саймън и аз му се изплезих.

— Не съм скучна, тя избра истината, така че я получава. Карълайн, къде би искала да отидеш? — попита отново тя.

Облегнах глава на ръба на джакузито. Погледнах към звездите и изведнъж си представих: гали ме лек ветрец, топло слънце огрява лицето ми, а морето се простира пред мен, осеяно с остри скали. Усмивнах се само при мисълта за пейзажа.

— В Испания — въздъхнах тихо, а усмивката не напускате лицето ми, докато си представях как лежа на плаж в Испания.

— Испания ли? — учуди се Саймън.

Обърнах лице към него. И на неговите устни трептеше усмивка.

— В Испания. Там искам да отида. Но е толкова скъпо, че ще се наложи да почакам.

— Ей, Саймън, ти нямаше ли да ходиш в Испания следващия месец? — вметна Раян и аз ококорих очи.

— Ами да. Точно така — потвърди той.

— Чудесно! Карълайн, можеш да заминеш с него — реши Мими, плесна с ръце и се обърна към Раян.

— Ти си на ред.

— Не, не, почакайте за минутка. Първо на първо, не мога просто така да замина със Саймън за Испания. И второ на второ, е мой ред — запротестирах.

— Всъщност можеш „просто така да заминеш със Саймън за Испания“ — каза Саймън.

Отсрещната страна на джакузито потъна в тишина.

— Не, не, не мога. Ти ще работиш. Не мога да си позволя подобно пътуване, пък и не съм сигурна дали ще получа отпуска идния месец. — Усетих как сърцето ми заби силно, когато осмислих думите му.

— В действителност чух онзи ден Джилиан да споменава, че именно другия месец е удобно да си вземеш отпуска, преди да започне ваканционният сезон — намеси се Мими. След което побърза да се потопи в сенките, тъй като я изгледах кръвнишки.

— И така да е, няма как да си го позволя, затова — край на спора. Сигурна съм, че е мой ред. Да видим кого да избира? — Огледах всички до един.

— Няма да е толкова скъпо. Наел съм къща, вече е платена. Ще ти трябват само пари за самолетни билети и джобни — изтъкна Саймън, отказвайки да изостави темата.

— Какво прекрасно предложение, Карълайн — изчурулика Мими, а енергията ѝ предизвика леки вълнички в джакузито.

— Е, Мими, истина или предизвикателство? — попитах и скръцнах със зъби.

— Хей, обсъждахме друго. Не сменяй темата — възрази тя.

— Приключих с разискванията. Истина или предизвикателство, малка негоднице — повторих.

— Добре. Предизвикателство — нацупи се тя.

— Прекрасно. Предизвиквам те да целунеш Нийл — изстрелях в отговор.

— Моля? — извика тя и всички в джакузито ахнаха.

— Нали е само игра? И, Мими, не е толкова скандално да те предизвикам да целунеш мъжа, с когото излизаш от седмици, нали?

— Не, но не обичам циркове пред хората — заекна тя и почти се скри под водата. И това го казва момиче, което едва не арестуваха за разголване на публично място, когато я откриха под пейките на стадиона по време на футболния мач на първокурсниците на „Бъркли“.

— О, хайде, какво пък толкова? — намеси се Саймън и аз го погледнах с признателност.

— Нищо, просто... — замънка отново тя, но Нийл я прекъсна.

— Я стига, Мъниче — възкликна той и я притегли към себе си. Спогледаха се за секунда, след това Нийл отметна косата от лицето ѝ. Усмихна се, а тя се надигна към него. Чух София да ахва, последвана от Раян, докато всички наблюдавахме как Мими целува Нийл.

Беше неестествено.

Щом се откъснаха един от друг, Мими доплува до предишното си място. За миг всички се смълчаха. Разменихме погледи със Саймън. Не знаехме какво да предприемем. Бяха ни разгромили. А надвият ли ме, хваща ме яд. Пламнах. Фактът, че бях пияна, нямаше нищо общо с бурната ми реакция.

— Предполагам, че е мой ред. Раян, истина или предизвикателство? — започна Нийл, но аз се изправих като изпръсках всички.

— Не, не, не! Не биваше да става така! — извиках, тропнах с крак, от което загубих равновесие и паднах под водата. Силните ръце на Саймън ме издърпаха на повърхността и аз продължих

подклажданата си от алкохола тирада. Светкавици, сега вече много по-близо, озариха небето.

— Не беше редно да позволявате да го целува! — избликнах, плюейки вода и посочвайки към Раян, а после и към Мими. Завъртях се към София. — А и ти беше нормално да ѝ се разсърдиш!

— Че защо да се ядосвам на Мими? Че целува гаджето си? — измънка София, изведнъж заинтригувана от ноктите на ръцете си.

— Ааа! — викнах и се обърнах към Мими.

— Мими, интересуваш ли се изобщо от Нийл? — предизвиках я с ръце на хълбоците.

— Нийл е мъжът, когото винаги съм търсила. Мой тип до мозъка на костите си — възрази тя безизразно като робот и трепна, когато Раян я погледна с болка.

— Дрън-дрън, изчука ли вече Нийл? — креснах и яростно посочих с пръст, както имах навик, когато съм пиана.

— Стига, Карълайн, каза, каквото имаше да казваш — зауспокоява ме Саймън и се опита да ме накара да седна.

— Какво има да казва? За какво говорите вие двамата? — попита София и пристъпи напред.

— О, моля, и четиримата сте смешни! Не ме интересува какво си въобразявате. В действителност постъпвате съвсем погрешно! — подех, пляскайки с ръка водата, за да придам сила на думите си. Защо не разбираха? Не зная как толкова се разпалих, но през изминалите шейсет секунди бях готова да изригна като вулкан.

— Ти шегуваш ли се? — извика Мими и скочи на крака, предизвиквайки миниатюрно цунами в джакузито.

— Мими, престани! Всеки, който има очи, вижда какви са взаимните ви чувства с Раян! Защо, по дяволите, си губиш времето с друг? — настоях.

Саймън ме издърпа в скута си и се опита да ме накара да млъкна.

— Това стигна твърде далеч — обади се Нийл и тръгна да излиза от джакузито.

— Не, не! Нийл, погледни София. Не виждаш ли, че е хлътнала по теб? Защо, да му се не знае, всички сте толкова глупави? Само Саймън и аз ли не сме слепи? — извиках, като намесих и Саймън в разговора, все едно иска или не.

Нийл погледна Раян, а после и Саймън. Пое си дълбоко дъх и попита:

— София, истина или предизвикателство?

— Вече не играем... — опитах се да възразя, но Саймън сложи длан върху устата ми.

Гръмотевица разцепи въздуха.

— София? — повтори Нийл.

Тя се бе смълчала и не смееше да погледне нито Мими, нито Раян.

— Боже — прошепна и затвори очи.

Алкохолът правеше всичко значително по-драматично.

— Предизвиквам те да ме целунеш — промълви Нийл. Единственият звук бе крясъкът на някой случаен гмурец. Всички гледахме как София се обърна към Нийл и притегли главата му към себе си. Целуна го, бавно, но уверено. Целувката им продължи сякаш дни. Усмихнах се под ръката на Саймън, а той ме погали по корема, от което ми се зави свят.

Когато най-накрая се разделиха, София се смееше, а Нийл ѝ отвърна с добродушния си кикот на великан.

— Настъпват странни времена — обади се Саймън и отпуши устата ми.

— Мими, аз... — започна София, обръщайки се към Мими, но установи, че джакузито е празно.

Мими и Раян бяха изчезнали. Зърнах хавлията му да се подава от съблекалнята — а в прегръдките му бе мократа му и хлъзвава спътница.

— Е, предполагам, че вечерта бе знаменателна — въздъхна София и сграбчи ръката на Нийл.

— И още как — засмях се. Тя тръгна към къщата, а Нийл я следваше по петите. Прегърнаха се, истинска жива картина. Погледнах към съблекалнята, но оттам не идваше светлина. Предположих, че и в близко бъдеще нямаше да се появи.

— Умела сватовница си, въпреки че се държа като слон в стъklarски магазин — засмя се Саймън и отпусна глава на гърба ми. Още седях в скута му. Ръката му бе напуснала устата ми и вече се плъзгаше надолу, докато другата ласкаво притискаше талията ми.

— Има какво да се желае в това отношение — иронично отбелязах. Не исках да напусна това очарователно местенце, но знаех, че трябва — и то скоро. Саймън бе притихнал зад мен и аз започнах да се измъквам от скута му.

— Ти оставяш всичко на желанието, Карълайн — промълви тихо той и аз замръзнах. За няколко мига се възцари тишина.

Без да поглеждам към него, тихичко се засмях.

— Знаеш ли, никога не съм чувала тази фраза. Означава ли, че съм желана, или...

Пръстите му започнаха да чертаят върху кожата ми миниатюрни кръгчета.

— Знаеш точно какво означава — въздъхна той в ухото ми. Въздухът около нас в унисон с бурята запращя от електричество. Още миниатюрни кръгчета. И накрая именно тези кръгчета разбиха защитата ми.

Загубих власт над себе си. Рязко се обърнах и го изненадах, обгърнах кръста му с крака, захвърляйки всякаква предпазливост, както и мантрата за харема на вятъра. Зарових ръце в косата му, наслаждавах се с връхчетата на пръстите си на чувството за влажна коприна и го придърпах към себе си.

— Защо ме целуна на купона онази нощ? — попитах, а устните ми бяха на сантиметри от неговите. След като осъзна, че съм го яхнала, той притисна бедра към моите.

— А ти защо ме целуна? — отвърна с въпрос и плъзна ръцете си по гърба ми и още по-силно ме притисна към себе си.

— Защото се налагаше. А ти защо ме целуна? — отново настоях.

— Защото нямах друг избор — каза той и самодоволната му усмивка се завърна отново. За щастие, не я гледах прекалено дълго. Защото най-после открих тайната на вековете.

Как да накараш един мъж да престане да се хили? Като го целунеш.

Небето зина и ни заля с леден дъжд, който се смесваше с горещата вода около нас и жаравата помежду ни. Видях под себе си Саймън, топъл и мокър, и нищо повече на света не исках повече от устните му върху своите. И въпреки че всички предупредителни звънчета ехтяха в главата ми, обвих краката си по-плътно около кръста му и го погледнах право в очите.

— Какво си намислила, Карълайн? — Той се усмихна, дланите му ме притискаха. Тялото му се плъзгаше по моето, от което обезумявах и усещах — действително усещах — мускулите на гърдите му върху корема си. Беше така мощен, така възхитително силен, че мозъкът ми пламна, а други органи започнаха да вземат решенията.

Стори ми се, че дори О за миг подаде глава, досуц като мармот. Бързешком се огледа и като никога оповести идването на пролетта.

Облизах устни и той повтори жеста ми. Едва го виждах през мъглата от парата, издигаща се от джакузито, и страстта, която кипеше в този малък казан с хлорирана вода.

— Със сигурност нищо хубаво — въздъгнах и се понадигнах. Усещането как гърдите ми се притискат към кожата му бе невъобразимо. Когато отново се настаних в скута му, почувствах съвсем осезаемо ерекцията му, при допира и двамата простенахме.

— Нищо хубаво, така ли? — прошепна той с нисък и дрезгав глас и сякаш ме заля с кленов сироп.

— Нищо хубаво — промълвих в ухото му и притиснах устни към врата му. — Ще бъдеш ли лош с мен?

— Убедена ли си, че искаш? — простена той и притисна гърба ми с възхитителна всеотдайност.

— Хайде, Саймън, дай да съборим някой стена — подканих, а езикът ми се стрелна и докосна кожата точно под челюстта му. Наболата му брада одраска вкусовите ми рецептори и ми подсказа как бих я усетила върху други, по-нежни части на тялото си.

О подаде още повече глава и в същия миг отлетя право при мозъка, който прати команда право в дланите ми.

Притиснах ръце към врата му, нагласих го точно срещу мен, а очите му пламтяха и сякаш ме хипнотизираха.

Усмивката му бе решителна.

Наведох се към него и засмуках долната му устна, лекичко я ухапах, преди да забия зъби в нея и да го придърпам по-близо към мен. Той се приближи с желание, остави се във властта ми, докато пръстите ми дърпаха и рошеха косата му, езикът ми навлизаше в устата му, а той стенеше. Всичко в света се бе свело до усещането за този мъж, този прекрасен мъж в обятията ми, промъкващ се между краката ми, когото целувах като че идваше краят на света.

Не беше сладка и колеблива, а животинска възбуда, примесена с необяснима страст и желание да не се откъсвам от този мъж до незримото бъдеще. Устните ми го поведоха в танц, стар като планините, наблюдаващи ни одобрително, а езиците, зъбите и устните ни се преплитаха и отдаваха на копнежа, натрупващ се от нощта, в която се появих на вратата му с одеждата, вдъхновила прякора ми.

Потреперих, когато ръцете му се спуснаха, за да ме сграбчат и да ме придърпат още по-плътно до него, краката ми се движеха като обезумели, а аз пъшках като курва в църква. Църквата на Саймън... в която умирах да коленича пред него.

Очите ми бяха затворени, краката — разтворени, и стенех като бясна кучка. Мисълта, че тази целувка, само една целувка, ме превърна в кълбо от похот, бе възхитителна. Знаех, че ако продължава да подклажда в мен тази страст, ще го поканя направо в моето Тахо. Страхотна идея.

— Влез в моето Тахо, Саймън — промълвих несвързано.

Той спря.

— Къде да вляза, Карълайн? О, боже — изпъшка той, когато успях да ни отблъсна от ръба на джакузито, към центъра му, като половината от водата се изплиска върху платформата, а другата ни заля като прилив. Той ме прикова към срещуположната стена, докато аз игриво притисках устни към неговите. Целувах го така настойчиво, та се наложи да ме отблъсне, за да си поеме дъх.

— Дишай, Саймън, дишай. — Смеех се и галех лицето му, докато той се задъхваше насреща ми.

— Ти... си... луда — мълвеше той, ръцете му се пъхаха в подмишниците ми, галеха раменете ми, притискаха ме плътно. Затвори очи и прехапа долната си устна, а от гърлото му се изтръгна животинско ръмжене, когато пуснах в ход втората вълна на атаката, командвана от малката Карълайн.

— Имаш възхитителен вкус — простенах и отново започнах да го обсипвам с целувки — по устните, бузите, челюстта, плъзнах устни надолу, за да засмуча и ухапя врата, а той отметна назад глава, за да даде воля на щурма ми. Ръцете му грубо ме притискаха, спуснаха се по гърба ми към лентичките на бикините ми и ги разхлабиха. Мисълта за голите ми гърди, допиращи кожата му, ме подлуди от страст. Отдръпнах назад ръце, за да развържа възела. Без да искам, бутнах

една от празните бутилки от розе, която предизвика ефекта на доминото, и в резултат шишетата с трясък паднаха на земята. Засмях се, когато той рязко се обърна, стреснат от шума.

Очите му бяха димно сини, помътнели от похот, но както бяха впити в мен, започнаха да се проясняват. Най-после успях да се справя с възела и водата плисна голата ми кожа. Понечих да пусна лентичките, когато Саймън решително ги задържа на място. Поклати глава, сякаш да я проясни, после непоколебимо стисна очи и се откъсна от мен.

— Хей, хей, хей! — запротестирах, отворих насила очите му и го принудих да ме погледне. — Къде тръгна? — прошепнах.

Той ме прегърна през врата, все още държеше лентичките. Бавно започна да ги завързва, а аз почувствах как лицето ми пламва, кръвта в тялото ми ме издаде тутакси.

— Карълайн — поде той, дишаше тежко, но съсредоточено ме гледаше в очите.

— Какво има? — прекъснах го.

Ръцете му се отпуснаха на раменете ми, той сякаш се стараеше да ме държи на разстояние.

— Карълайн, изумителна си, но... аз... аз не мога — заекна той.

На свой ред затворих очи. Зад клепачите ми бушуваха чувства, сред които доминираше срамът. Сърцето ми щеше да се пръсне. Усецах, че ме гледа, и си наложих да отворя очи.

— Не можеш — започнах, отворих очи, но избягвах да го погледна.

— Не, искам да кажа... — смути се той, но се отдръпна от мен.

Започнах да треперя.

— Не... можеш? — промълвих и изведнъж усетих леден студ, дори в топлата вода.

— Не, Карълайн, не е заради теб. Не е както...

— Не съм ли пълен идиот? — успях да изрека, изтласках се от водата и седнах на ръба на джакузито.

— Какво? Не, не разбираш. Просто не мога... — Той понечи да се приближи, но аз вдигнах крак и притиснах стъпалото си в средата на гърдите му, за да го държа настрана.

— Разбрах, Саймън. Не можеш. Каква страхотна нощ, няма що! — Засмях се горчиво, излязох от джакузито и забързах към къщата.

Исках да се отдалеча, преди да види сълзите, напирасци в очите ми. Естествено, докато пристъпях, се плъзнах на мокрите плочи и паднах, та земята се разтресе. Очите ми горяха, докато непохватно ставах, но все пак колкото е възможно по-бързо, за да не се разплача, преди да вляза. Докато вървах, почувствах въздействието на всички алкохол, който бях изпила, и началото на чудовищно главоболие.

— Карълайн! Добре ли си? — извика Саймън след мен, докато излизаше от джакузито.

— Добре съм. Нищо ми няма. Просто... — Гърлото ми се сви и потиснах един стон. Махнах с ръка, исках да разбере, че не се нуждая от помощта му. — Добре съм, Саймън.

Нямах сили да се обърна и да го погледна. Продължих да се отдалечавам. От грамофона все още звучеше проклетият оркестър, но все пак чух, че ме извика още веднъж. Не му обърнах внимание. Тръгнах към вратата, чувствайки се глупаво в оскъдните си бикини, които се оказаха не толкова прелъстителни, колкото си въобразявах.

Дори не си дадох труд да си взема хавлия. Рязко отворих стъклената врата и я чух как се трясва зад гърба ми, докато тичах към спалнята си. Оставях локвички по застлания с плочи под на коридора. Опитвах се да остана глуха за кикота, идещ от стаята на София. Когато най-послед сълзите потекоха по бузите ми, заключих вратата и съблякох банския си. С препъване стигнах до банята и светнах лампата. И тогава видях отражението си в огледалото. Гола, с мокра коса, спускаща се по гърба ми, синина вече загрозяваше бедрото ми от пиянското ми падане... подпухнали, набъбнали от целувки устни.

Завих косата си с хавлия, после се облегнах на тоалетката и доближих лицето си на сантиметри от огледалото.

— Карълайн, скъпа, току-що те отблъсна мъж, който накара Котарана да мяука цели трийсет минути. Как се чувстваш? — попита ме голата жена от огледалото, превръщайки палеца ми в малък микрофон.

— Изпих достатъчно вино, за да се напие цяло испанско село, не съм получавала оргазъм от хиляда години и навярно ще умра стара и самотна в красиво проектиран апартамент с всички незаконни деца на Клайв, мотаещи се из краката ми... Как мислиш, че се чувствам?

— Глупава Карълайн, нали Клайв е кастриран? — скастри ме огледалната Карълайн и поклати глава насреща ми.

— Я се шибай, огледална Карълайн, след като аз не мога дори това да направя. — Приключих интервюто и закарах голия си задник в спалнята. Нахлузих една тениска и паднах в леглото, пияна, изтощена от екскурзията и вечерята, от виното и музиката, и от най-приятната сексуална игра, в която бях участвала. Последната мисъл отново изкара сълзите ми на повърхността, аз се претърколих, за да грабна няколко носни кърпи, но открих само празната кутия, което ме накара да заридая още по-горко.

Тъп Сперминатор магъосник.

Възможно ли е тази нощ да се влоши още повече?

Точно тогава телефонът ми иззвъня.

— Палачинки, сладурче?

— С най-голямо удоволствие. Благодаря, бебчо.

О, боже!

— Има ли сметана за кафето?

— Пред теб на масата е, захарче.

Ако слушаш новосъздадена двойка, или още по-зле, две новоизлюпени двойки, като нищо ще повърнеш.

След като снощи говорих с Джеймс по телефона, потънах в дълбок сън, несъмнено подпомогнат от изпитото вино. Събудих се с надебелял език, убийствено главоболие и придирчив стомах — направо болен от мисълта, че тази сутрин ще видя Саймън и ще проведем разговор „снощи съвсем откачихме, не мислиш ли“.

Джеймс обаче ме поосвежи. Разсмя ме и си спомних как навремето се грижеше за мен. Споменът беше приятен, а чувството — още по-приятно. Беше се обадил под претекст, че иска да обсъдим цвета на боите, но бързо разпознах, че е блъф. После си призна, че просто е искал да си поговорим, свеж полъх след отвратителното отхвърляне в джакузито. Чувствах се щастлива да си поприказвам с човек, за когото знаех, че има нужда от вниманието ми. Върви в преизподнята, Саймън. Когато Джеймс ме покани следващия уикенд на вечеря, веднага се съгласих. Щяхме да изкараме чудесно... а откакто моят О се бе върнал в дупката си, защо да не се позабавлявам една нощ в града.

Сега седях на масата за закуска, обградена от две новосъздадени двойки, изпълващи кухнята с толкова сексуално удовлетворение, че ми идеше да закрещя. Но се въздържах. Таях разочарованието в себе си, когато Мими щастливо кацна в скута на Раян, а Нийл пъхаше в устата на София парчета пьпеш.

— Как прекара останалата част от вечерта, Карълайн? — изчурулика Мими и вдигна многозначително вежди. Забих вилицата си в ръката ѝ и ѝ наредих да си затваря устата.

— Виж я ти, сърдитката. Сигурно някой е прекарал нощта сам — подхвърли София.

Изгледах я с изненада. Безразличието, с което се отнасяха към мен, започваше да ми досажда.

— Разбира се, че прекарах нощта сама. С кого, по дяволите, допускате, че съм била? — троснах се, скочих от масата и съборих чашата си с портокалов сок.

— Начукайте си го всичките — изругах и хукнах към вътрешния двор, а сълзите ми напиреха за втори път за по-малко от дванайсет часа.

Седнах на един шезлонг и се загледах в езерото. Утринният хлад успокои зачервеното ми лице и аз несръчно избърсах сълзите си, когато чух стъпките на момичетата.

— Не искате да говорим за това, нали? — изгледах ги мрачно, когато те се настаниха срещу мен.

— Редно е да споделиш. Искам да кажа, останах с впечатлението, че когато си тръгнахме снощи, имам предвид... че ти и Саймън вече... — започна Мими, но аз я прекъснах.

— Между нас със Саймън не се е случило нищо. Нямаме нищо общо. Какво решихте, че ще си легнем, само защото вие си изяснихте отношенията? За което, между другото, браво — сопнах се и нахлупих каскета си по-ниско над лицето, за да скрия сълзите от най-близките си приятелки.

— Карълайн, просто помислихме... — започна София, но отрязах и нея.

— Казахте си, че понеже останахме, с някакво вълшебство ще се превърнем в двойка? Каква чудесна фабула — три чудесно разбиращи се двойки, така ли? Като че ли е възможно. Това да не ви е любовен роман.

— Я стига, идеални сте един за друг. Да не сме слепи? Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака — отговори рязко София.

— След около трийсет секунди ще ти сритам задника. Нищо не се е случило. Нито ще се случи. В случай че сте забравили, той си има харем, дами. Харем! И нямам намерение да ставам третата му наложница. Забравихте, така ли? — извиках, скокнах от стола, хукнах към къщата и налетях право на притихналия Саймън.

— Прекрасно! Ето те и теб! А вас ви виждам да надничате през щорите, идиоти такива! — креснах и Нийл и Раян се дръпнаха от прозореца.

— Карълайн, може ли да поговорим, ако обичаш? — попита Саймън, сграбчи ме за раменете и ме обърна към себе си.

— Естествено, защо не? Нека срамът да бъде пълен. След като ми е ясно, че всички умирате да разберете какво е станало, ще ви кажа. Хвърлих се в прегръдките на този мъж, а той ме отблъсна. Край с тайната. Сега ще ме оставите ли на мира? — Изскубнах се от ръцете му и тръгнах по пътеката към езерото. Не чух стъпки зад себе си, затова се обърнах и видях и петимата опулили очи, явно озадачени как да постъпят.

— Хайде, Саймън. Да вървим.

Щракнах с пръсти и той тръгна към мен с уплашен вид.

Заслизах надолу по пътеката и се помъчих да успокоя дишането си. Сърцето ми биеше до пръсване, а не исках да водя разговор, когато съм така развълнувана.

Нищо хубаво нямаше да излезе от него. Докато вдишвах и издишвах, се възхищавах на красивата сутрин с надежда от нея да ми пооекне на сърцето. Нужно ли бе да правя ситуацията по-неловка, отколкото бе вече? Не. Можех да я овладеея, независимо от случилото се снощи. Способна бях да се престоря, че нищо не се е случило.

Отново поех въздух и почувствах, че част от напрежението напуска тялото ми. Независимо от станалото се радвах на компанията на Саймън и си наложих да мисля за него като за мой приятел. Все още препусках по пътеката, но постепенно преминах към умерен, гневен тръст.

Отминах дърветата, но не спрях, докато не стигнах началото на кея. Слънцето се процеждаше през облаците след снощната буря и

хвърляше сребърна светлина върху водата.

Чух го, че се приближава и спира зад мен. Още веднъж поех дълбоко дъх. Той мълчеше.

— Не се готвиш да ме бутнеш във водата, нали? Ще бъде лош ход, Саймън. — Той въздъхна, засмя се. Не искаше, но не успя да се сдържи.

— Карълайн, позволяваш ли да ти обясня за снощи? Нужно е да знаеш...

— По-добре недей. Не става ли да го отдадем на виното? — попитах и се обърнах с лице към него в опит да изпреваря отговора му.

Той сведе поглед към мен с най-странното изражение, което съм виждала. Сякаш се бе облякъл набързо: бял полар, поизносени джинси и туристически обувки, които дори не бяха завързани, мокри и кални от вчерашния ни преход през горите. И все пак бе чаровен, ранното утринно слънце озаряваше силните черти на лицето му и възхитителната му набола брада.

— Искан ми се да можех, Карълайн, но... — започна той отново.

Поклатих глава.

— Сериозно, Саймън, просто... — подхванах, но замълчах, когато той притисна с пръсти устата ми.

— Става ли да млъкнеш? Продължавай да ме прекъсваш и ще видиш колко бързо ще излетиш към езерото — предупреди ме с намигване, с което вече бях свикнала.

Кимнах и той си отдръпна ръката. Постарах се да не обръщам внимание на пламъците, обгарящи устните ми, предизвикани само от това леко докосване.

— Снощи бяхме на прага да направим огромна грешка — заговори той и когато видя, че отварям уста, ми се закани с пръст.

Наужким заключих устни и се направих, че хвърлям ключа във водата. Той тъжно се усмихна и продължи.

— Очевидно ме привличаш. И как да е другояче? Изумителна си. Беше пияна, аз също, и колкото и чудесно да се получеше, отношенията ни щяха да се променят. А не мога, Карълайн. Не ми е възможно да си позволя... — Той затърси думите и прокара ръце през косата си в жест, който вече познавах като знак на безсилие. Втренчи се в мен, копнеещ да го уверя, че всичко между нас е наред.

Исках ли да изгубя приятел така? По никой начин.

— Както казах, беше весело, но прекалихме с виното. Пък и ти си имаш връзки и не мога... Снощи събитията излязоха от контрол — заключих, стараейки се да бъда убедителна.

Той отвори уста да възрази, но след миг кимна и въздъхна с дълбоко облекчение.

— Все още ли сме приятели? Не искам случилото се да ни скара. Наистина те харесвам, Карълайн — добави той със съкрушен вид.

— Естествено. Какви други да бъдем? — Преглътнах с усилие и се насилих да се усмихна. Той също се усмихна и тръгна обратно по пътеката. Е, не беше толкова зле. Може пък и да ни провърви. Той спря, гребна шепа пясък и я прибра в найлоново пликче.

— За шишенцата?

— За тях — кимна и продължи нагоре по пътеката.

— Изглежда, че планът ни успя — подхвърлих, опитвайки се да подхвана разговор.

— За останалите ли? О, да, успя и още как. Откриха какво искат.

— Всеки се стреми към същото, нали? — Засмях се, докато прекосяхме двора на път към кухнята. Четири глави изчезнаха от прозореца и приятелите ни се престориха на равнодушни, докато сядаха на масата. Изсмях се.

— Винаги е хубаво, когато нуждите и желанията съвпадат — отбеляза Саймън и ми отвори вратата.

— Приятелю, колко си прав. — Заля ме отново вълна от тъга, но нямаше нужда да насилвам усмивката си, когато видях колко щастливи са всички останали.

— Гладна ли си? Струва ми се, че са останали няколко кифлички с канела — предложи ми Саймън и се приближи към барплота.

— Не, благодаря. Ще си приготвя багажа — отговорих, забелязвайки върху лицето му сянка на разочарование, преди храбро да се усмихне.

От хубаво по-хубаво. Така става, когато двама приятели се целуват. Отношенията им вече не са същите. Кимнах на моите приятелки и се запътих към стаята си.

Нетърпеливи да се върнем в града, всички си бяхме събрали нещата и обсъждахме кой с кого ще пътува. Не исках да оставам насаме със Саймън, затова дръпнах Мими настрани и я помолих да дойдат с Раян при нас. Излязохме да подредим саковете си. Докато

Саймън струпваше всичко в рейнджроувъра, потреперих, прекалено късно осъзнавайки, че съм прибрала якето, а сакът ми е най-отдолу. Той се обърна към мен и разбра.

— Студено ли ти е?

— Малко, но нищо. Чантата ми е най-отдолу, а не искам да пренареждаш всичко — отговорих, тъпчейки на едно място, за да се постопля.

— Сега се сетих. Нося ти нещо — възкликна той и разрови собствения си сак, който бе най-отгоре. Подаде ми обемист пакет, увит с кафява хартия.

— Какво е това? — попитах, а той силно се изчерви. Саймън се черви? Да не повярваш...

— Нали не допускаш, че съм забравил? — отвърна на въпроса ми с въпрос, а косата му падна над очите, когато се усмихна съвсем по момчешки. — Щях да ти го дам снощи, но...

— Паркър! Няма да се обидя, ако ми помогнеш! — провикна се Нийл, докато се бореше с обемистия багаж на София. До вчера това щеше да е задължение на Раян. Сега отговорен бе Нийл. Да се не начудиш. Как светът се променя за един ден.

Саймън се отдалечи, а Мими и Раян се разположиха на задната седалка.

Отворих пакета и открих много дебел и мек ирландски пуловер. Извадих го от пакета, чувствайки тежината и едрата му плетка. Притиснах го към носа си и вдишах аромата на вълна и на Саймън, който го е сгънал. Усмихнах се, после бързо го облякох върху тениската си. Възхитих се на ширината и дължината му и как нежно ме прегръща. Забелязах, че Саймън ме наблюдава от колата на Нийл. Обърнах се към него и му се усмихнах.

— Благодаря — промълвих само с устни.

— Пак заповядай — безмълвно отвърна и той.

Вдъхнах дълбоко миризмата на пуловера с надеждата, че никой не гледа.

[1] Игра с минимум трима участници, които си задават неудобни въпроси, напомняща на българската игра „бутилка“. — Б.пр. ↑

14.

В черния рейнджроувър на път за Сан Франсиско...

Карълайн: Добре де, мога да се справя с това... До града са само няколко часа. Тук мога да бъда зряла. Способна съм да се държа сякаш не е бил отбой снощи при възможността да види циците ми — и какво, по дяволите? Кой мъж казва „не“ на цици? Мисълта ми е, че са хубави цици. Бяха щръкнали, красиви и твърди, и бяха мокри, за бога... Защо не пожела моите цици? Успокой се, Карълайн... Усмиввай се и се дръж сякаш всичко е наред. Чакай, той гледа насам. Усмихни се! Добре, усмивва ми се в отговор... Глупав цицомразец... Искам да кажа, що за идиотия? А се беше надървил!

Саймън: Тя ми се усмивва... Мога и аз да ѝ се усмихна, нали така? Мисълта ми е, че се държим естествено, нали така? Готово. Надявам се, че изглеждаме по-непринудено, отколкото ми се струва. Господи, кой да знае, че грамаден пуловер ще стои така добре на едно момиче... Но на Карълайн всичко ѝ отива — най-вече онези зелени бикини. Наистина ли я отблъснах снощи? Боже, толкова лесно щеше да бъде... Но не можех. И защо? За бога, Саймън, та ние бяхме пияни... Поправка, тя се беше напила. Щеше ли да съжалява? Може би. Не биваше ли да рискувам? Можеше да стане малка злополука... Или заради момичетата ми? Вече не бива да го правя с тях. Пък и напоследък с тях не се получава толкова добре. Не се сетих за тях нито веднъж през този уикенд... защото не можех да престана да мисля за Карълайн. Отново ме гледа... За какво ще си говорим по целия път до града? Раян дори не забелязва. Копеле. Казах му, че имам нужда да ми обърне внимание... Обръща внимание на себе си, като гушка Мими. Яд ме е, че с Карълайн положихме такива усилия да ги съберем. Хм... Карълайн и аз... двамата с Карълайн в джакузи, където бикините падат... Божичко, чакай — да, сега почти...

Карълайн: Защо ли се мръщи така? Господи, да не му се пикае? Може би и аз трябва да пусна една вода. Не е ли време да предложиш пиш-пауза... Тогава ще мога да хвана Мими и да се уверя, че знае, че

причината да са в колата с нас не е да си смучат езиците по целия път, а да счупят леда между мен онзи цицефобик. Ами да, помоли го да спре на следващата бензиностанция. Брей, наистина ми се пикае. Надявам се, че на тази бензиностанция имат крекери асорти.

Саймън: Слава богу, че тя поиска да спрем. Сега мога да се запаша, без да приличам на идиот... кого заблуждавам? Аз съм си идиот. Пътувам в една кола с жена, която ме обзидваше снощи, и само при мисълта за нея се надървям. Идиот, идиот, идиот. Дано на тази бензиностанция имат крекери асорти.

Мими: Виж ти! Спираме! Надявам се на тази бензиностанция да имат дъвки!

Раян: Да му се не види, няма вече спираме? Няма да стигнем до града преди мръкнало. Мими иска да разгледам апартамента ѝ и вярвам, че това означава да се поразходим голи и да ме остави да я гледам... Дано на тази бензиностанция имат презервативи.

Карълайн: Можеше да се справиш и по-добре. Предложението на Мими да си разделим със Саймън онзи голям плик с крекери не бе кой знае какво попадение. Не съм ли свръхчувствителна днес? Предполагам... Но съм сигурна, че Саймън ми гледеше дупето, докато се отдалечавах от колата. Защо, по дяволите, ще ми гледа задника? Снощи дори не искаше да надникне под бикините ми. Действително ли е толкова объркан? И защо, да му се не види, ме гледа? Протяга ръка. Стой мирна. Карълайн, не мърдай... О, имам сусам по брадичката. Ако не фиксираше устата ми, тъпако, нямаше дори да забележиш. Няма да получиш този сусам, друже. Дяволите да го вземат! Защо този пуловер ухае толкова приятно? Надявам се, не е забелязал, че го душа през целия път.

Саймън: Днес доста подсмърча. Дано не се е простудила. През този уикенд доста време бяхме навън. Ще ми е неприятно, ако се разболеет. Ето, отново подсмъркна. Да ѝ предложи ли носна кърпичка?

Мими: Хванах те, Карълайн. Абсолютно съм сигурна, че душиш този пуловер.

Раян: Дали Мими няма още дъвка? Надявам се, не е забелязала, че купувам презервативи. Мисълта ми е, че не искам да ме помисли за самонадеян. Но определено искам да легна под нея много, много скоро. Кой да допусне, че такава дребничка жена може да е така гръмогласна... и вече съм възбуден.

Мими: Раян Хол... Мими Рейес Хол... Мими Хол... Мими Рейес Хол...

Карълайн: Е, Карълайн, време е да проведеш онзи труден разговор — със себе си. Какво те накара снощи да се хвърлиш в обятията на Саймън? Виното ли? Музиката? Или неговата магия? Или съчетанието от трите? Добре де, стига глупости. Направих го, защото... защото... По дяволите, нужни са ми още бисквитки.

Саймън: Толкова е красива. Хубава, красива, чудесна... А аз съм идиот. Каква ти красива — тя е неповторима... идиот... И ухае така прекрасно... идиот такъв... Защо някои момичета миришат по-приятно? Ароматът на някои момичета е като на цветя, плодове... дрън-дрън. Искам да кажа, защо някое момиче ще иска да мирише на манго? Защо момиче ще ухае на манго? Ако се съсредоточа върху мангото, няма повече да мисля за писанчето й. Карълайн... манго... Карълайн... писанче... Господи! Пак съм се надървил...

Карълайн: Отново дава вид, че му се пикае... Пие прекалено много кафе. Вече е изгълтал шест чаши от термоса. Странно... У дома никога не пие втора. Откъде, по дяволите, зная колко чаши кафе пие? Признай си. Карълайн, знаеш толкова много за него, защото... защото...

Раян: Пак ли спираме, пич? Никога няма да се приберем. Малкият Раян има сериозни задачи днес... ще видим дали няма да поиска бира, когато се върнем — в случай че реши да си признае всичко за случилото се снощи. Да кажа ли? С тези панталони Мими изглежда фантастично... Интересно, дали ще си купи още дъвки?

Мими: Престани да си душиш пуловера, Карълайн! Сериозно, момиче. Само да я хвана насаме... Виж ти, Саймън като че тръгва към тоалетната. Междувременно ще я пипна насаме.

Карълайн: Уф... Не допусках, че Мими е видяла, че си душа пуловера. Питам се дали и Саймън е забелязал.

Саймън: Тя се чувства по-добре... Вече не посмърча.

Мими: Трябва да изпратя съобщение на София. Нужно е да знае, че ситуацията между Саймън и Карълайн не се подобрява. Какво, по дяволите, ще правим с тези двамата? Думата ми е, че понякога хората не виждат по-далеч от носа си. Охо. Раян иска да си почеше гърба. Обожавам го... Я чакай да му помогна...

Раян: О, колко е хубаво да те почешат...

Карълайн: Не бягай от мислите си, Рейнолдс. Сериозна съм, защото използвам фамилното си име. Слушай сега, Рейнолдс... Хе-хе-хе... Звуча толкова превзето!

Саймън: Я, тя се смее? Навярно си мисли нещо смешно. Сигурно е доволна след случилото се — уф, взех нейното пликче с чипс. Дали не ми изръмжа?

Карълайн: Обърна гръб на циците ми, а сега ми краде чипса? Няма го майстора, приятелче. Добре, Рейнолдс, край с кикотенето. Не можеш да бягаш вечно, дори от мислите си. Я отговори на тези въпроси:

1. Защо снощи се хвърли в обятията на Саймън? Не ти се разрешава да виниш алкохола, музиката, ваканционното настроение, нервите, сърцето или нещо странично.

2. Защо той ме отблъсна? Ако не е искал да дойде, защо флиртуваше с мен седмици наред, и то съвсем не по съседски? Има харем, за бога. Изобщо не е аскет. Уф!

3. Това, че Саймън те отблъсна, има ли нещо общо със срещата, която си уговори с Джеймс?

4. Как, по дяволите, със Саймън можем да продължим да бъдем приятели, като знаем вкуса на устните си? А неговият аромат е страшно съблазнителен. Ами хубаво. Можеш още веднъж да подушиш пуловера — стига кой да не те види.

Саймън: Трябва да си изясня тази чудесия с Карълайн. Тя е страхотна, истинска страхотна... Имало ли е някога жена, която да притежава всички качества, които търся? Я чакай, търсил ли съм изобщо подобна жена? Не. Нито имам време, нито възможност — а моите момичета нямат подобни претенции. Дори избягват претенциозните. Карълайн твърди, че не търси обвързване... Кейти си намери постоянен партньор и се радвам за нея. Кога да последен път съм разговарял с Надя и Лизи? Може би вече не ми допадат. Не ги желая така, както вероятно желая... навярно желая Карълайн. Какъв страхливец си, Паркър... Карълайн — тя е необикновена... Я почакай. Какво, по дяволите? Действително ли ти попада идеята за... обвързване? И откъде изобщо ми хрумна думата „обвързване“? Излишно се увличаш, Паркър. Само помисли... Тия покани в Испания! Не се измъквай. Ха, тя помириса ли пуловера си?

Раян: Ммм! Момичето ми обича пастърма — има ли как да съм по-голям късметлия? Чеше ме по гърба и яде пастърма. Сигурно съм умрял и съм отлетял в рая.

Мими: Не мога да повярвам, че е изял всичката ми пастърма. Какъв лакомник. Ха-ха.

Карълайн: Първият въпрос е прекалено труден. Няма как да започна с него. Ще карам отзад напред.

4. Не зная можем ли да сме приятели, но със сигурност искам — и то да сме истински приятели. Определено харесвам Саймън и въпреки че случилото снощи бе огромен гаф, мисля, че ще го преодолеем...

3. ЕСТЕСТВЕНО, ЧЕ СЕ СЪГЛАСИХ ДА ИЗЛЯЗА С ДЖЕЙМС ЗАРАДИ СТАНАЛОТО СЪС САЙМЪН! Странно как дори в ума ми тази мисъл се изписва с главни букви.

2. Ако знаех защо ме отблъсна, щях да съм истински гений. Заради лошия дъх? Не. Защото се бях напила? Може би... Но ако е, защото бяхме пияни, ще е най-лошият пример за дивотия в историята на вселената. Все повтаряше „не мога“ и че било „грешка“. Е, стават грешки. Но понякога си струват... А може би е верен на харема си? Кое то по някакъв перверзен начин е очарователно. Зная, че наистина са му скъпи. Мътните да го вземат, с тях е като лъв! Но зная, че „не мога“ не е точно. „Не мога“ подсказва някаква импотентност. Нали усетих нещото му до бедрото си. Въздишам и пак ще въздишам. Този пуловер ми размътва мозъка. Подсмрък.

Саймън: Пак подсмръкна — защо продължава? Докато го носех, не долових да мирише на друго, освен на вълна. Момичетата са странни... странно възхитителни... Писанче... Писанчето на Карълайн... И съм надървен. Защо, по дяволите, се преструвам, че не съм влюбен до уши в това момиче? И това няма нищо общо с нейната писанка... и съм още по-възбуден.

Карълайн: Престани да се измъкваш и да не отговаряш на този въпрос. Приеми го и отвърни! Защо се хвърли в прегръдките на Саймън, забрави за приятелството ви, харема, пресъхналия О и всичките разумни причини да стоиш далеч от него и сексуалната му магия??? Хайде, Карълайн. Изплюй камъчето. Какво ти отговори, когато го попита защо те е целунал онази нощ? „Защото нямах друг избор.“ Дори в главата ми гласът му звучеше възхитително, докато

изричаше думите... Такъв е и твоят отговор, Карълайн: защото нямаше друг избор. Аз го целунах, той ме целуна, защото няхаме друг избор. И изборът, който бяхме направили, беше наш и единствено наш... А фактът, че той спря и каза, че не може? Дори след всички абсурдни седмици на флирт? След като ме покани в Испания? Шибаната Испания! А аз искам да замина за шибаната Ис... я чакай, искам ли да отпътувам за Испания с него? Испания — дрън-дрън. Както и да е, той сигурно има основателна причина, защото съм апетитна плячка — с О или без него аз съм апетитна плячка. Точно това си, Рейнолдс. Колкото и налудничаво да прескачаш от първо в трето лице и обратно в мисловните си монолози, въпреки че... Благодаря ти, Господи, Бей Бридж! Стига самоанализа...

Саймън: Мамка му. Бей Бридж! Почти сме вкъщи, а представа нямам как да продължа с Карълайн. Почти не си проговорихме през целия път — все пак се радвам, че почти стигнахме. Мириша на киснало, а и съм се киснал, та не е за вярване...

Мими: Ура! Бей Бридж! Питам се дали Раян ще има нещо против да прекара нощта у нас!

Раян: Слава богу, Бей Бридж. Почти сме у дома. Чудя се подозира ли Мими, че ще остана у тях за през нощта — и съм си наумил утре да се пиша болен? Малка моя, какво съм ти намислил... Но повече няма да ям пастърма. Това беше най-мълчаливото пътуване.

Оставихме новоизлюпената двойка пред входа на Мими, не че те обърнаха особено внимание — живееха в балон, чужди за останалия свят — и продължихме към нашите апартаменти. Въпреки че бяхме потънали в мислите си, по време на пътя напрежението между нас бе нараснало и сега бе много по-осезаемо, че сме сами в колата. Със Саймън почти винаги имахме за какво да си говорим, но сега, когато имахме повече отвсякога какво да обсъждаме, мълчахме. Не исках отношенията ни да се обтегнат и знаех, че именно аз трябва да му покажа, че не се сърдя. Той вече изпълни своята част да поведе сериозен разговор, но още веднъж деликатността ми като на слон в стъкларски магазин взе превес.

Споменът как на висок глас заявявам от верандата, че съм скочила на Саймън, изплува в съзнанието ми и въпреки че бузите ми

видимо пламнаха от срам, също се засмях наум колко смешно съм изглеждала: размахала ръце, сипеща огън и жупел. А след това да излая на Саймън да дойде с мен на плажа. Сигурно се е боял дали няма да го пребия и да хвърля трупа му в езерото.

Като наблюдавах ръцете му на волана, същите онези ръце, които съвсем недвусмислено ме притискаха към него, се удивявах на способността му да се спре, защото съм убедена, че ме желаше. Поне с тялото си, ако не с мисълта си.

Истината обаче е, че ме желаше и в съзнанието си, докато не размислеше прекалено много. Погледнах го още веднъж и забелязах, че спираме на нашата улица. Докато паркирахме до бордюра, той ме изгледа и прехапа същата долна устна, която преди двайсет и четири часа аз имах щастието да хапя.

Изскочи от колата и тичешком заобиколи откъм моята страна, дори преди да си разкопчая колана.

— Ще... сваля саковете — заекна той и аз го огледах отблизо. Той прокара лявата си ръка през косата, а с дясната барабанеше по колата. От нерви ли?

— Та така — смънка отново и изчезна отзад.

Да, беше притеснен, точно колкото и аз. Припряно извади сака ми от колата и тежко изкачихме трите етажа до нашите апартаменти. Все още не разговаряхме, затова единствените шумове идваха от ключовете ни, дрънкащи в ключалките. Не биваше да оставя положението така. Трябваше да се изясним. Поех дълбоко дъх и се обърнах.

— Саймън...

— Виж, Карълайн...

И двамата се засмяхме.

— Ти първи.

— Не, ти първа — настоя той.

— Не. Какво се готвеше да кажеш?

— Ти какво се готвеше да кажеш?

— Изплюй камъчето, юнако. Трябва да спасявам котката си от две кралици от втория етаж — уведомих го, чувайки как Клайв ме зове от долния апартамент.

Саймън въздъхна и се облегна на своята врата.

— Ами... исках да кажа, че прекарах чудесен уикенд.

— До снощи, така ли? — Облегнах се на собствената врата и го видях как трепна, когато споменах гафа в джакузито.

— Карълайн — изохка той, затвори очи и отпусна глава назад.

Лицето му се изкриви сякаш изпитваше физическа болка. Дожаля ми. Не беше редно, но какво да правя.

— Можем ли да забравим случилото се? — попитах.

— Мисълта ми е, знам, че не можем, но поне да се преструваме. Казват, че нищо не е фатално, но всъщност е така. Как можем да попречим на събитията да станат фатални?

Отвори очи и ме изгледа настойчиво.

— Трябва да опитаме. Да попречим на случилото се да стане съдбоносно. Съгласна ли си?

— Добре — кимнах и бях възнаградена с първата искрена усмивка, откакто разопаковах пуловера си в Тахо. Той вдигна сака си.

— Пусни ми нещо приятно довечера, става ли? — помолих и тръгнах да влизам.

— Задължително — обеща той и затворихме вратите си.

Но тази нощ не ми пусна оркестъра.

И не си проговорихме до края на седмицата.

— Какво си се вкиснала?

Вдигнах очи от бюрото си и видях Джилиан, елегантна както винаги с небрежния си кок, черните тесни панталони, бялата копринена блуза и малиновия кашмир шал. Как познах, че е кашмир от отсрещния край на стаята? Защото го носеше Джилиан.

Измъкнах един от петте молива, забучени в импровизирания ми кок, и съсредоточих вниманието си върху бъркотията върху бюрото. Беше сряда, а седмицата едновременно летеше и се влачеше. От Саймън — ни вест, ни кост. Никакви съобщения. Никаква музика.

Но и аз не го бях потърсила.

Бях погълната от последните подробности около къщата на Никълсън, поръчвах скъпи джунджурии за апартамента на Джеймс и бях започнала рекламен проект, който щях да завърша идния месец. Приличаше на хаос, но това бе единственият ми начин на работа. Някои дни предпочитах да ми е подредено, в други — безредието на бюрото ми отразяваше бъркотията в главата ми. Този беше от вторите.

— Какво има, Джилиан? — попитах по-остро от необходимото и прекатурих чашата си с цветни моливи, докато посягах към кафето си.

— Колко кафета изпи днес, госпожице Карълайн? — засмя се тя, настани се срещу мен и ми подаде моливите, които се бяха разпилели по пода.

— Трудно е да се каже... колко чаши се събират в кана и половина? — Погледнах я въпросително и преместих някакви книжа, за да отворя място за чашата ѝ с чай. Тази жена се разхождаше и пиеше от китайски порцелан, но ѝ подхождаше.

— Виж ти, да разбирам ли, че днес няма да се срещаш с клиенти? — продължи тя, облегна се на бюрото и избута чашата ми с кафе. Изсъсках насреща ѝ и тя я върна на мястото ѝ.

— Не, никакви клиенти — отговорих, събрах новите си скици в ярки цветове и ги прибрах в съответните чекмеджета.

— Казвай, сестро, какво има?

— Какво имаш предвид? Работя — за което ми плащаш — отвърнах, посегнах към текстилните мостри и прекатурих вазата. Тази седмица бях избрала тъмнолилави лалета, а сега всичките бяха на пода. Въздъхнах тежко и се насилих да се успокоя. Ръцете ми трепереха от кофеина, с който се бях наблъскала, но докато седях и оглеждах състоянието на кабинета си, почувствах как две едри сълзи напират в очите ми.

— По дяволите — промълвих и скрих лице в шепа. Останах неподвижна за минута, докато слушах тиктакането на старинния часовник на стената и чаках Джилиан да каже нещо. Тъй като тя продължи да мълчи, надникнах между пръстите на ръцете си. Беше застанала до вратата със сакото и чантата ми в ръце.

— Гониш ли ме? — прошепнах и сълзите ми рукнаха. Тя ми помаха да се приближа към вратата. Неохотно станах, а тя ме наметна със сакото и ми подаде чантата.

— Хайде, слънчице. Ще ме черпиш един обяд. — Намигна и ме задърпа по коридора.

Двайсет минути по-късно ме бе настанила удобно в богато украсено червено сепаре, деликатно скрито зад златни завеси. Беше ме довела в любимия си ресторант в Китайския квартал, поръча ми чай от лайка и зачака да обясня защо страдам. Всъщност не цареше пълна тишина, бяхме си поръчали цвъртяща китайска супа.

— Излиза, че уикендът ти на Тахо е бил отвратителен? — попита накрая тя.

Засмях се.

— Може да се каже.

— Какво стана?

— Ами София и Нийл най-после се събраха и...

— Чакай малко. София и Нийл. Останах с впечатлението, че София е с Раян.

— Да, беше, но истината е, че от началото е искала да е с Нийл и накрая така и стана.

— Бедните Мими и Раян. Сигурно тежко са го преживели.

— О, да! Горките Мими и Раян. Направиха го в съблекалнята, за бога — изсумтях.

Джалиан ококори очи.

— В съблекалнята... ти да видиш — ахна тя и кимна.

И двете зацвърчахме.

— И Саймън дойде на Тахо, така ли? — подхвърли тя няколко минути по-късно, поглеждайки навсякъде другаде, но не и към мен. Позасмях се на неумелото ѝ лукавство. Джалиан притежаваше много качества, но хитростта не бе от тях.

— Да, и Саймън беше там.

— И как мина?

— Отначало прекрасно, после не и сега е странно — споделих, избутах настрани супата си и отпих от чая. Беше успокояващ и не съдържаше кофеин.

— Значи за вас нямаше упражнения в съблекалнята? — попита тя, като все още се озърташе из ресторанта, все едно въпросът ѝ е съвсем маловажен.

— Не, Джалиан, никаква съблекалня. Киснахме в джакузито, но не стигнахме доникъде — отсякох категорично, после си излях душата и ѝ разказах цялата абсурдна история.

Тя слушаше, ахкаше и охкаше на подходящите места, възмуцаваше се, когато бе уместно. Докато свърша, отново бях в сълзи, което оправдавано ме вбеси.

— А най-гадното е, че не биваше да започвам, но той спря, а не съм сигурна, че искаше! — изпъшках и изтрих сълзите си със салфетката.

— И защo мислиш, че e постъпил така?

— Може да e гей? — предположих и тя се засмя. Поех си дъх и се овладях.

Джилиан ме изгледа, замислено и накрая отбеляза:

— Ние сме две интелигентни жени, които в момента не се държат особено интелигентно.

— Моля?

— Прекрасно знаем, че няма как да разберем този мъж. Ще стане, когато му дойде времето. А твоите сълзи? Това са сълзи от напрежение, сълзи на безсилие — нищо повече. Обаче ще ти кажа едно.

— И какво e то?

— Доколкото познавам Саймън, никога не e канил някоя на снимки, ама никога. Мисълта ми e: да те покани в Испания? Твърде невероятно за него.

— Кой знае още ли съм поканена — театрално въздъгнах аз.

— Но нали сте все още приятели? — попита тя и повдигна вежди. — Защо просто не го попиташ? — Когато не отговорих, добави: — Натъпчи го в лулата и го изпуши.

— Според мен поканата се e издимила. Натъпчи го в лулата и го изпуши.

— Изпуши го, изсмучи го, все едно. Изяж си бисквитката с късметче, скъпа. — Тя се усмихна и побутна през масата бисквитката към мен. Разчупих я и извадих късметчето.

— Какво пише на твоето? — попитах.

— Уволни всички служители с повече от един молив в косата — сериозно заяви тя.

Заедно се засмяхме и почувствах, че тялото ми се освободи от част от напрежението.

— А на твоето какво пише? — поинтересува се тя.

Разгънах го, прочетох посланието и извъртях очи към тавана.

— Глупава курабийка — въздъгнах и ѝ го подадох.

Тя го прочете и очите ѝ отново се разшириха.

— Господи, точно като за теб! Хайде, да се връщаме на работа.

Засмя се, хвана ме под ръка и ме поведе навън от ресторанта. Върна ми късметчето, аз понечих да го изхвърля, но после го пъхнах в чантата си.

„ВНИМАВАЙ КАКВИ СТЕНИ ГРАДИШ И КАКВО
МОЖЕ ДА ИМА ОТ ДРУГАТА СТРАНА.“

Конфуций, убиваш ме.

Съобщение от Джеймс до Карълайн:

„Здравей.“

„Здравей и на теб.“

„Все още ли важи уговорката за петък вечер?“

„Категорично. Къде ще вечеряме?“

„Има прекрасен вьетнамски ресторант, който искам да изпробвам.“

„Забрави ли, че не съм страстна любителка на вьетнамската кухня?“

„Хайде, знаеш, че ми е любима. Можеш да си поръчаш супа!“

„Добре, нека да е вьетнамска. Ще си избира нещо. Между другото, ще доставят последните ти мебели в понеделник. Ще дойда да ги приема и наредя.“

„Кога ще приключиш с проекта?“

„Ако изключим някои дреболии в спалнята, ще е готов до следващия уикенд. Мога да добавя, доста преди крайния срок...“

„МНОГО добре. Ще дойдеш ли да приключиш дреболиите в спалнята?“

„Престани, Джейми.“

„Мразя да ме наричаш Джейми.“

„Зная, Джейми. Ще се видим в петък вечерта.“

Денят ме беше изтощил. Буквално не ставах за нищо. Бях планирала да отида на йога, честно, но с приближаването на вечерта единственото, което исках, бе да се прибера. Исках Клайв, а не бях способна да се преструвам, че не искам и Саймън. Навярно си беше вкъщи. Докато се качвах по стълбите, чух през вратата телевизора му. Вече превъртах ключа в ключалката, когато се сетих за бисквитката с късметчето. Можех да почукам на вратата му, нали така? Можех

просто да му кажа „здрости“, нали? Докато се колебаех, чух телефона му да звъни, последван от гласа му иззад вратата.

— Надя? Здравей, как си? — говореше той и аз взех решение. Той имаше своя харем и мястото ми не беше там. Ако желяех Саймън, желяех го целия. Зарекох се повече да не се заблуждавам. Почувствах как за хиляден път през този ден сълзи напират в очите ми. Влязох, открих, че Клайв ме чака, и му се усмигнах през сълзи. Вдигнах го и го гушнах, а той ми разказа за деня си на котешки език. Преведох си думите му и разбрах, че денят му се е състоял от лека закуска, дрямка, около трийсет минути тоалет, още една закусчица, още една дрямка, след което е наблюдавал квартала през останалата част от следобед и вечерта. Хапнах изостанала храна за вкъщи, гледайки кулинарно предаване от канапето, взех набързо душ и рано се мушнах в леглото. Просто не можех да допусна този ден да продължава.

С Клайв, сгушен между краката ми, заспах, отново без музика от другата страна на стената.

На следващата вечер стоях пред огледалото и изпробвах различни обувки за рандевуто ми, не деловата среща — всъщност, разбира се, рандевуто с Джеймс. През деня на два пъти се канех да му се обадя и да го отменя, но накрая се примирих и се облякох. Понякога едно момиче има нужда да се издокара, а тази вечер бях убийствена: впита черна блуза, червена тясна пола и обувки с високи до небето токове.

Цяла седмица се двоумях, но исках да отида. Дали мъничко не използвах Джеймс? Може би. Но наистина в миналото си прекарвах приятно с него, та не беше най-лошото на света да възобновим отношенията си.

— Карълайн Рейнолдс, ти, разбивачко на сърца — прошепнах си срещу огледалото. Наистина бях смайваща. Клайв се засрами и за двама ни и скри нос под лапата си. Още се смеех, когато чух да се чука на вратата. Качих се на токовете си и тръгнах да отворя, а Клайв ме следваше по петите.

Поех дълбоко дъх и отключих.

— Здравей, Джеймс.

— Карълайн, изглеждаш прекрасно — промълви той, влезе и ме прегърна. Потънала в обятията му, мигновено разбрах. Беше рандеву.

Той ухаеше апетитно. Не зная защо момичетата твърдят, че мъжете миришат апетитно, но за някои е вярно. Приятно е: топлина и аромат. Но не на розови листенца...

Отвърнах на прегръдката му, радостна, че телата ни още си прилягат. Открай време ни биваше в прегръдките.

— Готова ли си да тръгваме?

— Да, нека да си взема чантата. — Коленичих, за да целуна набързо Клайв. Той гневно размаха опашка и не ми позволи да го целуна.

— Какво ти става? — попитах го, а той се извъртя и ми показа задницата си.

— Да знаеш, това се превръща в много груб навик, господинчо — предупредих го и взех чантата си от масата. Изплезих се на котарака, хванах Джеймс под ръка и заключих вратата зад нас.

— Да вървим да вечеряме — подканих го, докато стояхме отпред.

— Ами хайде — отговори той и заста на сантиметри от мен. Гледахме се — навярно само няколко секунди, но ми се сториха цяла вечност. Той пристъпи още по-близо и дъхът ми спря. Разбира се, точно тогава Саймън реши да си отвори вратата.

— Здравей, Карълайн! Аз тъкмо... О, здрасти, Джеймс, нали така ти беше името? — Усмивката му помръкна, когато видя кавалера ми за вечеря. Кавалер, рандеву и пак рандеву.

— Шелдън, нали? — попита Джеймс и протегна ръка.

— Всъщност Саймън. — Той вдигна чувала си със смет като по този начин избегна ръкостискането. — След вас. — Кимна към стълбите и тримата заедно заслизахме.

— За къде сте се запътили тази вечер, веселяци? — попита Саймън, докато вървахме пред него.

Чувствах погледа му с тила си и когато стигнахме площадката, се извърнах. Беше изкривил лице в изкуствена усмивка, а гласът му бе по-студен от всякога.

— С Карълайн отиваме на вечеря — възвести Джеймс.

Усмихнах се през рамо.

— Да, в един симпатичен, малък виетнамски ресторант — изгуках, преструвайки се на възхитена.

— Ти не обичаш виетнамската кухня — отбеляза Саймън и се намръщи.

Думите му ме накараха да се усмихна.

— Ще опитам супата им — отговорих.

Погледите на Джеймс и Саймън се пресякоха, докато бившият ми отваряше вратата. Пусна я и тя се люшна към Саймън и торбата със смет в ръцете му, но аз я хванах навреме.

— Приятна вечер — пожелах, докато Джеймс ме отвеждаше към колата си, сложил ръка на тила ми.

— Приятна да е — отвърна Саймън, стиснал устни. Познах, че е ядосан.

Прекрасно.

Джеймс ме натика в колата и тръгнахме.

Вечерята беше чудесна. Поръчах си пържен ориз и когато ми го донесоха, за миг си представих как ям юфка със Саймън на джонка наскрел залива Ха Лонг.

Но както казах, вечерята беше вкусна, разговорът — интересен, а мъжът, с когото бях — приятен. Беше хубавец, когото очаквах блестящо бъдеще, вълнуващи приключения и планини за изкачване. А тази вечер планината бях аз. Чаках го да ме покори.

Изкачи се по стълбите до апартамента ми, въпреки че беше редно да го спра. Докато ровех за ключовете си, чух, че телефонът на Саймън иззвъня и той отговори.

— Надя? Здравей. Да, готов съм за теб. — После се засмя.

Сърцето ми се сви. Обърнах се да пожелаая лека нощ на Джеймс, смайващо красив и точно пред мен. На половин метър от носа ми. О си беше отишъл отдавна, а някога с Джеймс бяха близки. Би ли могъл да го върне? Ще поиска ли? Щях да разбера. Поканих го вътре.

Докато вадох бутилка вино от хладилника, той огледа стаята, обръщайки внимание на всичко: стереото ми, старинния стол пред писалището. Дори огледа чашата, когато му я подадох. Благодарих ми, а очите му ме изгаряха, докато преплиташе пръсти с моите.

Природата взе връх. Ръцете ни се познаха, телата ни припомниха допира си, а устните се докоснаха и си спомниха миналото. Усещането беше едновременно старо и ново и ще излъжа, ако заявя, че не ми е било приятно. Той се освободи от ризата си. Полата ми падна на пода, изритах обувките, а ръцете ни се прегърнаха. Неминуемо и спонтанно тръгнахме към спалнята.

Метнах се на леглото, докато гледах със замъглени очи как той коленичи пред мен на пода.

— Липсваше ми.

— Зная. — Придърпах го върху себе си. Всичко беше прекрасно, всичко — както трябваше да бъде, машинално обгърнах с крака кръста му и докато катарамата му се впиваше в бедрото ми, той се вирираше в очите ми и се усмихваше.

— Толкова се радвам, че имах нужда от декоратор.

И все пак не бе достатъчно приятно.

— Не, Джеймс — въздъхнах и го избутах от себе си.

— Какво, бебче?

Мразех, когато ме наричаше „бебче“.

— Не, не. Просто не. Стани. — Въздъхнах отново, докато той продължаваше да ме целува по врата. От очите ми избликнаха сълзи, когато осъзнах, че онова, което в миналото ме караше да чувствам нещо, сега ме правеше абсолютно безчувствена.

— Шегуваш се, нали? — промълви той в ухото ми, а аз го избутах отново.

— Казах да станеш, Джеймс — подканих го този път по-високо.

Той схвана. Но не беше щастлив да го чуе. Изправи се, а аз си пригладих блузата, която с благодарност забелязах, че все още е почти закопчана.

— Време е да тръгваш — успях да продумам, а по лицето ми се застичаха сълзи.

— Карълайн, какво по...

— Тръгвай си, става ли? Просто си тръгвай! — извиках. Не беше честно към него, но длъжна бях да съм честна към себе си. Нямах как да се върна назад, не и сега.

Притиснах длани към лицето си, чух го да въздиша, да се отдалечава и да затръшва вратата. Не го винях. Сигурно се чувстваше като в ада. Бях тъжна, ядосана, леко пийнала и мразех моя О. Очите ми

попаднаха на обувките ми „ела ме начукай“ и ги метнах с всичка сила във всекидневната.

— Уф! — чух да промърморва глас, но той не принадлежеше на Джеймс Браун. Беше на мъжа, когото наистина исках в леглото си, на когото точно сега бях най-сърдита. Хванал обувката като някакъв среднощен чаровен принц на моята уличница Пепеляшка, на която ѝ липсва О, Саймън се появи на вратата ми, бос и по долнище от пижама. Гледката на могъщите плочки на гърдите му накара яда ми да премине в бяс.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — креснах и ожесточено избърсах сълзите от лицето си. Не исках да ме види, че плача.

— Ами чух ви с Джеймс... По-точно чух теб да викаш и исках да се уверя, че си добре — заекна той.

— Нали не си дошъл да ме спасяваш? — отвърнах на удара, наблягайки на думата „спасяваш“.

Той тръгна да се отдалечава, а аз пропълзах в леглото си, уплашена от надигащата се в мен буря. Дори аз съзнавах, че щеше да е грозна.

— Защо всички мъже си въобразяват, че трябва да спасят една жена? Не сме ли способни сами да се защитим, по дяволите? Нямам нужда някой мъж да ме спасява и категорично нямам нужда да ми блъска по стената, докато чука Котарана, и да слухти като някакъв проклет психопат, за да тича да ме спасява! Схвана ли, господинчо?

Сочех към него и размахвах ръце като обезумяла. Имаше пълното право да се изплаши.

— Искам да кажа, какво, по дяволите, ви става на всички мъже? Имам един, който иска да ме върне, и друг, който не иска да има нищо общо с мен! Един, който иска да ми бъде гадже, а дори не помни, че съм интериорен дизайнер. Дизайнер! А не шибан декоратор!

Набирах скорост. Виках и опявах. Обикалях в кръг около Саймън, крачех и крясках, когато той понечи да ме последва, докато най-после застанахме неподвижно и той ме загледа с широко отворени очи.

— Мисълта ми е, че не бива да насилваш човек да яде виетнамска храна, ако не я обича, нали? Не бях длъжна да я ям, нали, Саймън?

— Не, Карълайн, не мисля, че си била длъжна — започна той.

— Не, разбира се, че не бях длъжна, затова си взех пържен ориз! Пържен ориз, Саймън! Никога повече няма да ям виетнамска храна — нито заради Джеймс, нито заради теб, нито заради никого! Ясно ли е?

— Добре, Карълайн, мисля...

— И за твоя информация — продължих — нямаше нужда да ме спасяваш тази вечер! Погрижих се за себе си. Той си отиде. Зная, че според теб Джеймс е някакъв психопат, но не е — добавих, ала започвах да губя инерция. Долната ми устна отново потрепери, опитах се да я овладеея, но не успях. — Той не е лош човек. Той просто... просто... просто не е подходящ за мен — въздъхнах и се отпуснах на пода до леглото си.

Разплаках се, а Саймън стоеше над мен като вкаменен. Най-после вдигнах очи към него.

— Ехо? Тук едно момиче плаче — профъфлих.

Той потисна една усмивка и седна пред мен. Издърпа ме от пода и ме прегърна. Напълно му се оставих. Настани ме в скута си и ме притисна към себе си, а аз плачех на гърдите му. Беше топъл и нежен и макар да знаех, че не бива — о, колко добре го знаех — се сгуших в него и му позволих да ме утеши. Ръцете му се плъзгаха нагоре-надолу по гърба ми, а пръстите му рисуваха малки кръгчета върху плешките ми, докато вдъхвах аромата му. Толкова отдавна не бях прегръщана, просто прегръщана от мъж, че сред мъничките кръгчета и уханието на омекопителю ми за пране се предадох на усещанията си.

Накрая хлиповете ми започнаха да затихват, докато ме държеше в обятията си, седнал по турски на пода.

— Защо тази седмица не ми пускаше музика? — подсмръкнах.

— Игличката на грамофона ми се счупи. Трябваше да го дам на поправка.

— О, помислих, че може би... липсваше ми — добавих срамежливо.

Той приглади косата ми назад, хвана ме за брадичката, вдигна я и ме накара да го погледна в очите.

— На мен ти ми липсваше. — И нежно се усмихна.

— И ти на мен — въздъхнах, а сапфирените му очи се превърнаха във водовъртеж. О, не. Стига магии. — Как беше Котарана? Обзалагам се, че си липсвал и на нея — прошепнах и видях, че изражението му се промени.

— Защо постоянно споменаваш Надя?

— Чух те да говориш с нея по телефона. Стори ми се, че се уговаряте.

— Да, срещнахме се на по питие.

— Стига. Да не очакваш да ти повярвам, че не ти е гостувала? — попитах и забелязах, че още седя в скута му.

— Попитай котарака си. Лудя ли тази вечер? — Той посочи Клайв, който се беше върнал и сега ни гледаше иззад канапето.

— Всъщност, не.

— Защото не е идвала. Срещнахме се на по питие, за да се сбогуваме. — Саймън предпазливо ме погледна.

Сърцето ми заби толкова силно, че нямаше как да не го чуе. Защо сърцето ми реагираше така?

— Да се сбогувате ли?

— Да, тя се връща в Москва, за да се дипломира.

Сърцето ми се поуспири.

— О, значи сте се сбогували, защото тя заминава, а не поради някаква друга причина. Колко съм глупава. — Понечих да стана от скута му, но той ме задържа. Задърпах се.

— Заминава, да, но не затова се сбогувахме. Аз...

Продължих да се дърпам.

— Брей, остана ти само Смехораната! Само една. Формално не може да се смята за харем, така че или тя ще се нагърби със задълженията на останалите, или трябва да организираш кастинг и за други жени — сопнах се аз.

— Всъщност съвсем скоро ще разговарям и с Лизи. Решил съм оттук нататък да останем само приятели — изтъкна той и ме изгледа отблизо. — Каквото в миналото съм харесвал, вече ми е чуждо.

Светът спря да се върти. Моля?

— Вече ти е чуждо? — прошепнах, без да смея да повярвам.

— Да — потвърди той, пъкна носа си точно зад ухото ми и вдиша дълбоко.

Щеше ли да забележи, ако го близна по рамото? Съвсем мъничко?

— Карълайн?

— Да, Саймън?

— Извинявай, че тази седмица не ти пусках музика. Съжалявам... нека кажа, че съжалявам за много неща.

— Добре — прошепнах.

— Мога ли да те помоля нещо?

— Не, нямам хляб с тиквички — отвърнах и смехът му екна в стаята. Напук на себе си се засмях с него. Липсваше ми смехът със Саймън.

— Ела с мен в Испания — прошепна той.

— Чакай, какво? — попитах отново с треперещ глас. Какво, какво, какво? — Ти сериозно ли?

— Напълно сериозно.

Трябваше да си напомня да дишам. Вече упоена от магията му и омекотителя за пране, тръснах глава, за да я проясня. Щеше да замине за Испания с мен?

Доволна бях, че се е съсредоточил в мястото зад ухото ми, защото се съмнявах, че ще се възхити, ако види кръстосаните ми очи. Имах нужда от миг. Отскубнах се и най-после станах.

— Ще си измия лицето. Не отивай никъде — помолих го.

— Сладка Карълайн. Никъде няма да отида — обеща той и неговата секси усмивка се завърна.

Насилих се да се отдалеча. Всяка моя стъпка, всяко чаткане на токчетата по дървения под звучеше в главата ми като напев: Испания. Испания. Испания. Влязох в банята, плиснах си малко вода на лицето, повечето от която ми влезе в устата, защото не можех да престана да се усмихвам. Според последното преброяване на харема две бяха отпаднали, а третата — на път да си отиде. Имаше време да си предпазлив и време да поемеш риск. Нужна ми беше решителност. Спомних си какво ми беше казала Джилиан по-рано същия ден и възнамерявах да последвам инстинкта си. Стегнах се и излязох от банята.

— Късно е, Саймън. Време е да си тръгваш. — Хванах го за ръката, издърпах го от пода и го поведох към вратата.

— Наистина ли? Наистина ли искаш да си тръгна? Не искаш ли, не зная... да поговорим още малко.

Продължих да го тегля.

— Не. Никакви разговори повече тази нощ. Уморена съм. — Отворих вратата и го изтиках на стълбището. Той понечи да добави

още нещо, но аз вдигнах два пръста.

— Трябва да ти кажа две неща, може ли? Две.

Той кимна.

— Първо, ти нарани чувствата ми в Тахо — започнах, а той се опита да ме прекъсне. — Тихо, Саймън. Не ти натяквам. Но знай, че ми причини болка. Занапред не си го позволявай. — Това беше. Не успях да потисна усмивката си, когато видях реакцията му.

Очите му се забиха в пода, а цялото му същество изразяваше разкаяние.

— Карълайн, ужасно съжалявам за всичко. Знаеш, че само исках да...

— Извинението се приема. — Усмихнах се и посегнах да затворя вратата.

Той изведнъж вдигна глава.

— Чакай, чакай. Какво беше второто? — викна и се облегна на касата. Пристъпих към него, като приближих тялото си на сантиметри от неговото. Чувствах топлината на кожата му през оскъдното пространство помежду ни и затворих очи срещу яростната атака на емоциите. Дълбоко въздъхнах и отворих очи, за да срещна най-сексите сапфири, втречени в мен.

— Ще дойда с теб в Испания — промълвих. И след миг затворих вратата в изуменото му лице.

15.

— Яйца на очи, бекон и препечена пълнозърнеста филийка с малиново желе.

— Овесена каша със стафиди, френско грозде и кафява захар, и отделно наденички.

— Белгийски вафли, бекон и наденички — додаде София, завършвайки поръчката ни, с което си спечели повдигане на вежди от страна на Мими и мен.

— Какво? Гладна съм.

— Хубаво е да видим, че си вземаш истинска закуска за разнообразие. Сигурно след нощта с господин Мичел ти се е отворил апетит? — подкачих я и намигнах на Мими над портокаловия си сок.

Трите се бяхме събрали за закуска в неделя, нещо, което не бяхме правили, откакто се завърнахме от Тахо. Двете бяха заети с живота си с наскоро разменените си гаджета, в който в повечето време не присъствах. Докато се срещаха с неподходящите момчета, всякога бяха повече от щастливи да съм около тях — колкото повече, толкова по-весело, твърдяха те. Идвах на помощ, когато нямаше истинска химия. Но сега? Мими и София бяха определено с подходящите мъже и се наслаждаваха на всеки миг с тях.

Отначало малко се безпокоях, че глупостите за разменените партньори ще ги накарат да се чувстват неудобно, но дамите ме накараха да се гордея. Приеха размяната в крачка и след като всяка се събра с подходящата си половинка, тревогите ми се оказаха напразни.

Кикотехме се, докато си споделяхме приятелски клюки и чакахме да ни сервират, за да минем към по-съществените новини, както изискваше етикетът.

— Е, коя ще започне първа? Коя има новини? — подхвана Мими.

За миг София престана да си играе с вафлите, с което показа, че тя ще изпълни първия сервис.

— Нийл заминава за Лос Анджелис на конференция на спортните водещи и ме покани да отида с него — каза тя.

С Мими кимнахме.

— Раян ще ми разреши да преустрою домашния му кабинет. Трябва да го видите, от картотеката му ми призля — сподели Мими и потрепери.

— Натали Никълсън ме препоръча на двама нови клиенти — Ноб Хил, много елегантни, за което съм й признателна — обадих се аз и си налях още кафе от каната, докато те ме поздравявах.

Задъвкахме.

— Нийл говори насън. Страхотно сладък е. Съобщава футболните резултати.

— Снощи Раян ми позволи да му лакирам ноктите на краката.

— Казах на Саймън, че ще отида с него в Испания.

Изплюеш ли камъчето, реакциите са две. Във филмите изпадат в истерия. В истинския живот просто са объркани.

— Чакай малко, почакай една проклета минутка... какво? — заекна София, а по брадичката ѝ се стече сок.

— Карълайн, какво си му казала? — закашля се Мими, и махна на сервитьора да ѝ донесе още салфетки.

— Съгласих се да отида в Испания с него. Голяма работа. — Усмихнах се. Всъщност работата бе сериозна.

— Не мога да повярвам, че седиш и приказваш врели-некипели цяла сутрин, а премълчаваш такава новина. Кога стана? — попита София и се облакът на масата.

— В нощта, когато отидох на среща с Джеймс — отново се усмихнах.

— Слушай сега. Престани да се подпичкваш и разкажи всичко — скара ми се Мими и хвана ножа за масло.

— Какво, по дяволите, Карълайн? Не е за вярване, че си крила от нас. Кога беше на среща с Джеймс? И не смей да премълчаваш. Разкажи ни всичко, инак ще пусна Мими насреща ти — заплаши ме София.

Мими още веднъж заплашително размаха ножа си — съвсем като в „Уестсайдска история“. Представих си, че ако наистина се сбия с Мими, тя ще вкара в ход болезнени ритници, щипане и хапане...

И така, поех дълбоко дъх и заразказвах. От игла до конец. Защо излязох с Джеймс, за чувствата, които изпитвах към Саймън, как Джеймс ме нарече декоратор и как го изритах.

— Толкова се гордея с теб — възкликна София.

Мими кимна в съгласие.

— За какво?

— Карълайн, навремето, ако Джеймс ти наредеше да скачаш, скачаше като заек. Тревожихме се, че ако играе резерва в живота ти, отново ще се превърнеш в онова момиче — обясни София.

— Зная, че сте се тревожили. И двете сте сладки, а и никой не се е грижил както вас за мен, въпреки че кудкудякате като стреснати кокошки в пилчарник. — Усмихнах се на верните си приятелки.

— Значи, натири Джеймс Браун и какво после? — попита София и аз завърших останалата част от историята: идването на Саймън, извиненията му, изчезването на Котарана и неговата покана...

— И какво? Влезе в банята и те осени просветление? Да заминеш със Саймън за Испания? — попита накрая Мими.

— Да. Не му мислих много. Не мога да обясня... Сигурна съм, че трябва да отида на това пътешествие. Мисълта ми е, че открай време искам да посетя Испания, убедена съм, че той е прекрасен екскурзовод и със сигурност ще е забавно. Ще си прекараме страхотно заедно!

— Дрън-дрън — безапелационно заяви София.

— Я пак?

— Пълни глупости, Карълайн. Ще заминеш, понеже искаш помежду ви да се случи нещо. Не отричай. — Тя ме изгледа неумолимо.

— Не отричам нищо — възразих и помахих на сервитьора за сметката.

— Харемът се разпусна, така ли? — попита Мими.

— Така изглежда. Не съм глупачка. Зная, че мъж като него не се променя за една нощ, но ако и Смехорана се махне от пътя ми, преди да заминем? Тогавя ще имам един съвсем различен Саймън, нали? — Усмихнах се нахално и сръгах с лакти приятелките си.

— Слушай, Карълайн Рейнолдс, имам чувството, че се готвиш да прелъстиш този мъж — отбеляза София.

— Саймън ще върне О! — възкликна радостно Мими и плесна с ръце, с което привлече вниманието на клиентите от съседните маси.

— Шшт, тихо. Ще видим. Ако, и това е едно тлъсто ако, някога допусна нещо да се случи между Саймън и мен, ще бъде по моите правила. А те забраняват хареми, пиене и киснене в джакузи.

— Не зная, Карълайн. Никакво пиене? Мисля, че в Испания е престъпление да не се поглезеш със сангрия — разубеди ме Мими.

— Всъщност бих пийнала сангрия — отстъпих. Заляха ме картини как със Саймън отпиваме сангрия, докато се наслаждаваме на испанския залез...

Съобщения между Саймън и Карълайн:

„От онези момичета ли си, които носят широкополи шапки с клюмнала периферия на плажа?“

„Моля?“

„Нали знаеш, онези чудовищни плажни капели?“

„Понякога — да. Това тревожи ли те?“

„Чак да ме тревожи — не. Просто се опитвам да си те представя на плажа в Испания...“

„Как ти се струва?“

„Доста готино.“

„Готино? Готино ли каза?“

„Всъщност го написах. Имаш ли нещо против думата?“

„Това обяснява старите плочи...“

„ХЕЙ!“

„Обичам стари плочи. Знаеш това...“

„Определено зная...“

„Наистина ли ще отидем заедно в Испания?“

„Да.“

„Вкъщи ли си? Тази сутрин не видях роувъра.“

„Следиш ли ме?“

„Може би... къде си, Саймън?“

„Снимам в Лос Анджелис, но си идвам след няколко дни. Може ли да те видя, когато се върна?“

„Ще видим...“

„Ще ти пускам точи.“

„Готино.“

— След като всичко е готово по проекта на Никълсън, си мислех... след като съм организираща рекламния проект, който

започвам следващата седмица, и преди ти споменах, че може да си взема кратка отпуска, преди да се затрупаме с работа през ваканционния сезон, ами, навярно бих могла...

— Изплюй камъчето, Карълайн. Питаш ме дали може да отидеш със Саймън в Испания? — довърши вместо мен Джилиан, без да си дава особен труд да прикрие усмивката си.

— Може би. — Трепнах и отпуснах чело на бюрото.

— Ти си зряла жена, свободна да взема собствените си решения. Знаеш, че според мен това е подходящото време да си вземеш отпуска, така че защо аз да ти казвам дали да заминеш със Саймън, или не?

— Джилиан, да се изясним. Не заминавам със Саймън. От твоята уста звучи като някаква незаконна афера.

— Правилно, правилно, просто двама младежи се готвят да се насладят на испанската култура. Как можах да забравя? — проточи гърлено Джилиан с хитро изражение и огромно задоволство. Забавляваше се как се гърча насреща ѝ.

— Добре де, може ли да замина? — попитах, знаейки, че никога няма да чуя края, но не ме беше грижа.

— Разбира се, че може. Но позволяваш ли да добавя нещо? — попита тя с вдигнати вежди.

— Сякаш има как да те спра — промърморих.

— Всъщност няма как. Единствено искам да те помоля да си изкараш прекрасно, да се забавляваш като никога досега, но и да се грижиш за него, докато сте там, става ли? — каза тя, а на лицето ѝ се изписа сериозно изражение, каквото рядко бях виждала.

— Да се грижа за него ли? Да не е на седем? — Засмях се и замръзнах на секундата, като видях, че не се шегува.

— Карълайн, това пътуване ще промени всичко. Трябва да го знаеш. Обичам и двама ви и не искам никой да пострада, без значение какво ще се случи там — тихо продължи тя. Понечих да се пошегувам, но замълчах. Разбирах какво ме моли.

— Джилиан, не зная какво точно се случва между Саймън и мен и нямам представа какво ще стане в Испания. Но мога да те уверя, че съм развълнувана от това пътуване. А имам чувството, че и той — добавих.

— О, скъпа, определено се вълнува. Просто... Нищо. И двамата сте зрели. Развилнейте се в Испания.

— Първо ме съветваш да внимавам, а после — да вилнея? — промърморих.

Тя се пресегна през бюрото и нежно ме потупа по ръката. После си пое дълбоко дъх и изцяло промени настроението в стаята.

— Хайде сега, осведоми ме докъде сме с Джеймс Браун. Какво остава да се свърши?

Усмихнах се и разтворих бележника си до края на седмицата, когато щях да приключа с него.

Няколко вечери по-късно си седях удобно на канапето с господин Клайв и „Босоногата графиня“, когато чух шум в коридора. Спогледахме се с Клайв и той скочи от скута ми да разузнае. От съобщенията на Саймън знаех, че няма да се прибере още ден-два — фактически бях започнала да броя дните — затова последвах котарака до наблюдателния ми пост: шпионката.

Докато се вирах към коридора, пред вратата на Саймън се мерна платиненоруса коса. Кой влизаше у тях? Лошо ли беше да надничам? Какъв беше пакетът, който носеше? Собственицата на косата почука веднъж, после втори път и докато се усетя, се завъртя и погледна право към моята врата, и любопитно се втренчи в шпионката. Несвикнала някой да ми наднича в шпионката, замръзнах на място, докато тя оглеждаше вратата ми. Пресече тясната площадка и силно похлопа. Стресната, подскочих назад, блъснах се в стойката за чадъри, с което ѝ подсказах, че вкъщи има някого. Извиках:

— Идвам! — После затъпках на едно място, все едно се приближавам към вратата. Клайв ме изгледа с интерес и вирна глава, сякаш ме уверяваше, че не съм толкова хитра, за каквато се имам.

Демонстративно вдигах силен шум, докато отключвах.

Огледахме се от глава до пети, както обичайно постъпват жените. Тя беше висока и руса, студена аристократка. Носеше строг черен костюм, закопчан до врата. Платиненорусата ѝ коса бе изпъната назад и хваната на кок, въпреки че един кичур се бе изплъзнал и падаше върху лицето ѝ. Тя го прибра зад ухото си. Черешовите ѝ устни се свиха, тя привърши огледа си и ми се усмихна.

— Карълайн, нали? — попита и тежък британски акцент прониза въздуха, очевиден както и отношението ѝ. Вече ми беше ясно, че тази

жена не ми харесва.

— С какво да ви услужа? — Изведнъж се почувствах полугола с боксерките си с щампи на Гарфилд и горнище на анцуг. Пристъпих от крак на крак, обута с гигантските си чорапи. Установих, че тази жена ме притеснява, а не разбирах защо. Веднага се стегнах и добих любезно изражение. Не изтекоха повече от няколко секунди, но сякаш измина цяла вечност, докато се преценим една друга.

— Нужно е да доставя това на Саймън, но ми спомена, че ако не си е вкъщи, да го предам в отсрещния апартамент на някоя си Карълайн, която ще се погрижи за него. Вие сте Карълайн, така че предполагам трябва да го дам на вас — завърши тя и ми тикна един кашон в ръцете. Поех го, за миг откъсвайки очи от нейните.

— Какво си въобразява, че съм пощенска кутия? — промърморих, оставих го на масичката до вратата и отново се обърнах към жената.

— Да му съобщя ли от кого е, или той знае? — попитах.

Тя продължаваше да ме оглежда сякаш бях нечувана загадка.

— А, знае — отговори, а гласът ѝ бе едновременно мелодичен и остър. Като американка открай време се възхищавах на британския акцент, но можех да мина и без отличителния тон на превъзходство.

— Ами добре... Ще се погрижа да го получи. — Кимнах и посегнах към вратата. Понечих да затворя, но тя не помръдна.

— Има ли още нещо? — попитах. Чувах как водещата Айна меси масления си сладкиш, а не исках да пропусна кулинарното си порно.

— Не, нищо — отвърна тя, като продължаваше да стои като вкопана.

— Ами тогава, лека нощ — казах, произнасяйки пожеланието почти като въпрос, докато затварях. В същия момент тя пристъпи напред и аз се насилих да хвана вратата, преди да я удари.

— Да? — попитах, а раздразнението ми започваше да си личи. Тази англичанка ни ми оставяше да си изгледам завършването на ореховките, които чаках целия епизод.

— Ами, наистина се радвам да се запознаем — каза тя и очите ѝ най-после поомекнаха и по лицето ѝ пробяга намек за усмивка. — Вие наистина сте очарователна — добави.

Изгледах я в недоумение. Гласът ѝ ми звучеше странно познат, но не можех да се сетя откъде.

— Благодаря — отвърнах и тя тръгна надолу по стълбището. Токчето ѝ леко се изкриви и тя се препъна. Започна да се кикоти, докато нагласяше обувката си. Тогава осъзнах, кой ме е посетил.

Очите ми се ококориха като палачинки и отново отворих вратата. Втренчих се в нея, а лицето ѝ се разтегна във възможно най-нахалната усмивка. Намигна ми, а аз се изчервих. Познавах някои от най-забележителните ѝ моменти.

Помаха ми с пръсти и изчезна по стъпалата. Клайв ме измъкна от вцепенението, като ме гризна по прасеца, и аз най-накрая затворих.

Седнах на дивана, забравила за ореховките, докато мозъкът ми смилаше случилото се.

Смехорана заяви, че съм очарователна.

На практика ми съобщи, че Саймън ѝ е казал, че съм очарователна.

Саймън ме смяташе за очарователна.

Беше ли Смехорана натирена от харема?

Беше ли изобщо останал харем?

Какво означаваше това?

Само въпроси ли ще си задавам?

И ако е така, кой е бащата на Ерик Картмън^[1]?

Съобщения между Саймън и Карълайн:

„Какво правиш?“

„ТИ какво правиш?“

„Първи те попитах.“

„Определено.“

„Чакам...“

„Аз също...“

„Боже, колко си упорита. Карам към вкъщи от Лос Анджелис. Сега доволна ли си?“

„Да, благодаря. Пека хляб с тиквички.“

„Хубаво, че се намирам на бензиностанция и не шофирам, иначе щеше да ми е трудно да удържа колата на пътя...“

„Излиза, че готвенето те възбужда, така ли?“

„Представа си нямаш.“

„Редно ли е да споделя, че е момента мириша на канела и джинджифил?“

„Карълайн.“

„Точно в момента стафидите ми киснат в бренди. Е, това е.“

Отново надникнах през прозореца, огледах улицата отдолу, но все още от роувъра нямаше и следа. Мъглата беше доста гъста и въпреки че не исках да се паникьосвам, леко се притеснявах, че още не се е прибрал. Ето ме, седя с изстиващите франзели, а Саймън го няма, за да ги подуши. Вдигнах телефона, за да му изпратя съобщение, но после реших да го набера. Иззвъня няколко пъти, след което той вдигна.

— Здравей, моя любима готвачке — измърка той и коленете ми омекнаха. По-полезно упражнение от това, тури му пепел — моментално отпускане.

— Наблизо ли си?

— Моля? — засмя се той.

— Близо до вкъщи. Близо ли си до вкъщи? — попитах, извъртях очи и колената ми се оправиха.

— Да, защо?

— Тази вечер има гъста мъгла. Искам да кажа, повече от обичайното... Ще внимаваш, нали?

— Много мило от твоя страна да се безпокоиш за мен.

— Млъквай, господинчо. Винаги се тревожа за приятелите си — смъмрих го аз и започнах да се приготвям за сън. Открай време умеех да върша по няколко неща едновременно. Можех да си попълвам данъчната декларация, докато си епилирам краката, без да ми мигне окото. Умеех да се разсъбличам, докато си говоря със Саймън. Ти да видиш.

— Приятели? Такива ли сме? — попита той.

— Какви други да сме, по дяволите? — изстрелях в отговор, обух си шортите и нахлузих чифт дебели вълнени чорапи. Тази вечер подът беше леден.

— Хм — промърмори той, докато си събличах тениската и си обличах горнището на пижамата.

— Докато хъмкаш, ще ти разкажа как ме навести една твоя приятелка.

— Моя приятелка ли? Звучи интригуващо.

— Да, с акцент на Джули Андрюс^[2], суха британка. Светва ли ти лампичката? Остави една кутия за теб.

Смехът му звънна веднага.

— Акцент като на Джули Андрюс — това е гениално! Сигурно е била Лизи. Запознала си се с Лизи! — Той се разсмя сякаш това бе най-смешното на света.

— Лизи Шмизи. За мен ще си остане Смехорана. — Усмихнах се, докато седях на ръба на леглото и се мажех с лосион.

— Защо я наричаш Смехорана? — престори се той на ни лук ял, ни лук мирисал, но долавях, че е на ръба на истерията.

— Действително ли е нужно да ти отговарям? Стига де, не си толкова тъп — отрязвах го.

— Обичам да те закачам, Нощничке. Смешно ми е.

— Първо ти е готино, а сега ти е смешно. Тревожиш ме, Саймън. — Върнах се във всекидневната да загася лампите, да напълня купичката на Клайв с вода и да му скрия няколко котешки бисквитки из апартамента. Често докато спях, обичаше да се прави на голям ловец. Понякога негова плячка ставаха възглавници, връзки за обувки и какви ли не дреболии. Някои сутрини стаята ми приличаше на бойно поле.

— Няма защо да се безпокоиш. Ще си го взема, щом си дойда. Поприказвахте ли си?

— Разменихме няколко думи, но не сме споделяли мръсни тайни. Нали са тънки стените, зная за какво става въпрос. Как е самотната ханъма? Страда ли за посестримите си? — Зашляпах към кухнята, за да взема великия ловец. Нямах търпение да го питам действително ли е скъсал със Смехорана. А може би не?

— Навярно е малко самотна — каза той, както ми се стори, с лека тъга. Хм...

— Самотна, защото... — подхванах, докато разпръсквах бисквитките на Клайв.

— Самотна, защото, нека го кажем така, за първи път от дълго време съм... ами... — запъна се той, чудейки се как да продължи.

— Давай, слушам те — поощрих го, едва дишайки.

— Без женска компания. Или както го наричаш, без харем. — Думите му долетяха като шепот, а краката ми се разтрепериха, от което бисквитките в кутията затракаха, а ловът на Клайв започна по-рано.

— Разкара харема, а? — едва промълвих, а представата за Саймън танцуваше пред очите ми. Самотният Саймън, Саймън сам-самичък в Испания...

— Да — прошепна той и двамата замълчахме, както ни се стори, цяла вечност, въпреки че беше достатъчно кратко, та Клайв да открие първата си жертва, скрита в гуменката ми до вратата. Приближих се, за да го поздравя за улова му.

— Тя спомена нещо любопитно — подхвърлих, разваляйки магията.

— Виж ти. И какво? — попита той.

— Отбеляза, че съм, цитирам, „доста очарователна“.

— Сериозно? — Той се засмя и отново настъпи спокойствие.

— Да, и всъщност го каза все едно е съгласна с нещо, което някой вече е казал. Виж, не съм от момичетата, които си просят комплименти, но ме ласкае, че смяташ така. — Усмихнах се, а лицето ми поруменя. Тръгнах към спалнята, когато чух някой тихичко да чука на вратата. Върнах се, за да отключа, и отворих, без да гледам през шпионката. Бях почти сигурна кого ще видя от другата страна.

Той стоеше отвън, притиснал телефона до ухото си, със сак през рамо и широка усмивка на лице.

— Казах й, че си очарователна, но истината е, че си нещо много повече — вместо поздрав каза той, наведе се към мен и приближи лицето си на сантиметри от моето.

— Повече ли? — попитах, едва дишайки. Усмивката ми бе по-широка и от неговата.

— Ти си прелестна — отвърна той.

После го поканих вътре. Прикрит само с пижамата, О надаваше радостни възклицания...

Час по-късно седнахме заедно на кухненската маса и разрязахме хляба. Състезавайки се с ненаситните му лапи, успях да лапна хапка-две. Останалото се намираще в стомаха на Саймън, който той гордо потупа, сякаш бе пъпеш. Разговаряхме и се хранехме, споделяхме преживелиците си, гледахме Клайв, докато приключи лова си, след което се отпуснахме, докато се свари кафето. Сакът на Саймън все още

стоеше до входната врата — дори не беше се отбил до апартамента си. Все още бях с горнището на пижамата и подгънала под себе си крака, го наблюдавах. Чувствахме се толкова уютно и все пак електричеството помежду ни пукаше и хвърляше искри.

— Фантастична добавка, между другото — имам предвид стафидите? Обожавам ги. — Усмихна се самодоволно и пъхна още един залък в устата си.

— Ужасен си. — Поклатих глава, станах и събрах чиниите и трохите, които не бе успял да погълне. Усецах, че ме следи с поглед, докато се движа из кухнята. Грабнах каната с кафе и вдигнах вежди. Той кимна. Застанах до него, за да му напълня чашата, и забелязах, че наднича към краката ми под горнището.

— Видяното ти харесва, а? — Пресегнах се за захарницата.

— Да — отговори той и се протегна към мен, за да я вземе.

— Захар?

— Да.

— Сметана?

— Да.

— Само това ли ще кажеш?

— Не.

— Кажу нещо тогава. Каквото и да е. — Засмях се, докато заобикалях масата, за да седна на мястото си. Той пак ме изглежда, докато се настанявах на стола си.

— Какво ще кажеш за това? — най-послед попита и се облегна на лакти с напрегнато изражение. — Както ти споменах вече, скъсах с Лизи.

Отвърнах на погледа му, едва смеейки да дишам. Постарах се да изглеждам безучастна, но не можех да сподавя победоносната си усмивка.

— Виждам, че не си потресена от новината — надсмя ми се той и отново се облегна назад.

— Не особено. Искаш ли да чуеш истината? — попитах, а усмивката ми стана по-широка заради внезапен пристъп на самоувереност.

— Истината ще ми дойде добре.

— Имам предвид истината, истината и само истината. Никакви остроумия, никакви закачки, въпреки че здравата сме се смели.

— Така е, но ми се иска да чуя истината — отговори той, а сапфирените му очи блеснаха.

— Ето я истината. Радвам се, че си се разделил с Лизи.

— Нима? Вярно ли е?

— Да. Кажы защо? Но само истината — напомних му.

Той ме фиксира за миг, отпи от кафето си, притеснено прокара ръце през косата си и пое дълбоко дъх.

— Добре, истината. Скъсах с Лизи, защото вече не желяех да бъда с нея. Нито с която и да е друга жена — добави той и остави чашата си. — Убеден съм, че винаги ще си останем приятели, но напоследък установих, че три жени ми идват в повече. Реших да успокоя топката, поне за известно време. — Усмихна се, а сините му очи станаха опасни.

Съзнавайки, че се усмихвам и съм на крачка от крайно неловко положение, бързо станах и излях кафето си в мивката. Забавих се там за секунда, само секунда, а мислите ми препускаха. Беше сам. Беше... необвързан. Пресвета Дево, беше необвързан.

Долових, че прекосява кухнята и застава зад мен. Замръзнах, когато почувствах, че ръцете му нежно отмахват косата от раменете ми и се спускат към бедрата ми. Устните му — любящите му устни — едва докосваха ушната ми мида, когато заговори:

— Истината ли? Не мога да престана да мисля за теб.

Направо зяпнах, а очите ми се уголемиха. Разкъсвах се между желанието да стисна юмруци и да се впусна в истински кухненски секс. Докато се колебаех, устните му се задвижиха по-решително, притиснаха се към кожата под ухото ми, от което мозъкът ми пламна, а намиращото се по-надолу затанцува джигя.

Ръцете му сграбчиха бедрата ми и той ме извъртя към себе си — за да види тялото и усмивката ми. Бързо се овладях.

— Истината ли искаш? Мисля за теб от нощта, когато заблъска на вратата ми — прошепна той и се наведе да ме целуне по врата с убийствена точност. Косата му ме погъделичка по носа. Едва сдържах ръцете си. Избута ме настрани и за моя изненада ме вдигна на плота. Инстинктивно разтворих крака, за да го пусна между тях, вселенският закон на съвкуплението измести всякаква моя разумна мисъл. Няма страшно, бедрата ми си знаеха работата.

С едната си ръка ме прегърна през кръста, а с другата обхвана тила ми.

— Истината ли? — попита още веднъж, разтвори бедрата ми до ръба на плота, с което ме накара да се облегна назад, а краката ми, движени от автопилот, обгърнаха кръста му. — Искам те с мен в Испания — прошепна той и доближи устните си до моите.

Отнякъде долетя котешки зов... и най-после О пое по пътя към вкъщи.

— Още вино, господин Паркър?

— Стига ми. Карълайн?

— Не, благодаря. — Изтегнах се на разкошната си седалка. Първа класа до „Да Гуардия“ и първа класа по целия път до Малага, Испания. Оттам щяхме да продължим с кола до Нерха, малък крайбрежен град, където Саймън беше наел къща. Гмуркане, пещернячество, туризъм, прекрасни плажове и планини — и всичко това в едно старинно селце.

Саймън се размърда на седалката и хвърли гневен поглед през рамо.

— Какво? Какво има? — попитах, погледнах назад, но не видях нищо обезпокоително.

— Това хлапе непрекъснато ми блъска седалката — промърмори през зъби той.

Смях се цели двацет минути.

[1] Популярен анимационен герой — циничен, безчувствен и алчен социопат и расист. — Б.пр. ↑

[2] Джули Андрюс (1935) — английска актриса, прочула се с ролята си в оперетата „Моята прекрасна лейди“ на Бърнард Шоу. — Б.пр. ↑

16.

— Завихме прекалено рано. Трябваше да почакаме.

— Достатъчно чакахме. На подбив ли ме вземаш? Знаеш, че съм прав. Беше време да се претрашим.

— Било време, каква таратайка! Ако бяхме почакали още малко, нямаше да сме в безизходица.

— Е, на тръгване не те чух да се оплакваш. Струваше ми се напълно доволна.

— Нямаше как да се оплаквам. Устата ми беше пълна. Но имах предчувствие. Знаех, че не е правилно, че онова, което правим, по принцип е неправилно.

— Добре, предавам се. Кажете как да оправим тази бъркотия.

— Като начало обърни картата на обратно — изстрелях в отговор, грабнах я от ръцете му и я обърнах в правилната посока. Бяхме спрели от пет минути отстрани на пътя, докато се опитвахме да разберем как да стигнем до Нерха.

След като кацнахме в Малага, пребродихме митницата, гаража за отдаване на коли под наем и когато най-после се измъкнахме успешно от центъра на града, се изгубихме. Саймън шофираше, така че навигаторът бях аз. Но той издърпваше картата от ръцете ми на всеки десет минути, пъшкеше и ахкаше и после ми я връчваше отново. Изобщо не слушаше какво му говоря, а разчиташе само на мъжката си интуиция. Освен това отказа да включи джипиеса, твърдо решен да стигнем целта си по старомодния начин.

Ето защо се загубихме. Да вземем влака щеше да бъде прекалено лесно. Саймън се нуждаеше от кола, за да обикаля за снимките си, които бяха основната причина да дойдем тук. След като летяхме цяла нощ, и двамата бяхме изтощени, но за да преодолеем умората, се налагаше да свикнем с местното време колкото се може по-бързо. Споразумяхме се да не се отдаваме на дрямка, докато не стане време за спане.

Сега спорехме къде сме направили погрешен завой. Хапнах нещо като испански понички в крайпътно заведение, където бяхме завили в неправилното отклонение, затова играхме на „Кой е виновен“.

— Единствено твърдя, че ако не се беше тъпкала до несвяст, щеше да забележиш правилното отклонение и нямаше...

— Да се тъпча? Ти ми отмъкна поничките. Посъветвах те да си поръчаш отделно, ама не!

— Отначало не бях гладен, но когато започна да мляскаш и да облизваш шоколада... се разсеях. — Той вдигна поглед от картата, която беше разгънал върху багажника, и се усмихна, уталожвайки напрежението.

— Разсея ли се? — усмихнах се в отговор и се наведох към него. Той разучаваше картата, а аз не откъсвах поглед от лицето му. Как бе възможно човек, летял със самолет сто години, да изглежда толкова свеж? Но ето го: изтъркани джинси, черна тениска и карирано яке. Двайсет и четири часова набола брада, жадуваща да я оближа. Кой ближе набола брада? Аз, кой друг. Докато проучваше картата, скръсти ръце, а устните му безмълвно произнасяха испанските думи. Гушнах го и се отпуснах на капака на багажника като някоя мацка от гаражен календар.

— Може ли да направя предложение?

— Стига да е сексуално.

— Примамливо, но не. Все пак защо не включим джипиеса? Ще ми се да пристигнем, закъдето сме тръгнали, преди да отпътуваме след няколко дни — изпъшках. Понеже тръгнах в последната минута, се налагаше да си тръгна един ден по-рано от Саймън. Но пък пет дни в Испания... Как да се оплаквам?

— Карълайн, само мацките използват джипиеси — възрази той и отново се втрени в картата.

— Хубаво, мацката пред теб има нужда от вечеря, душ и легло, та да си навакса часовата разлика. Ако не искаш да изиграя „Случи се една нощ“^[1] в испанска версия, включи, за бога, устройството. — Сграбчих го за карираното яке и го притеглих към себе си. — Грубо ли ти звучи? — прошепнах и лекичко го клъвнах по брадичката.

— Да, вече ме ужасяваш.

— Означава ли, че ще включиш джипиеса?

— Аха. — Примирено въздъхна, отвори вратата и ме издърпа от колата след себе си. Нададох радостен вик и го последвах.

— Не, не, не, дори нагарчаш, Нощничке. Нужна ми е малко захар — съобщи ми той с блеснал поглед.

— Захар ли ти трябва? — попитах.

Той обратно ме придърпа към себе си.

— Абсолютно задължително.

— Извратен си, Саймън. — Притиснах се към него и го прегърнах през врата.

— Още нищо не си видяла. — Той облиза устни и сви вежди като гангстер от старите времена.

— Ела да си хапнеш захарта — пошегувах се и приближих устните си до неговите.

Никога няма да ми омръзне да целувам Саймън. Как изобщо е възможно? След нощта, в която изяснихме „истината“ помежду си, бавно започнахме да изследваме тази нова страна на отношенията ни. Прикрито зад всичкото зъбене и ръмжене през тези месеци се натрупваше сериозно сексуално напрежение. Решихме да му се отдадем, макар и по-полека. Естествено, можехме да се втурнем към спалнята още онази нощ и да огласим града със сексуалните си изстъпления, но и двамата със Саймън, без да кажем и дума, предпочетохме да се въздържим.

Той ме ухажваше. И аз го поощрявах. Искрах да ме ухажда. Заслужавах го. Нуждаех се от възхищението му, което със сигурност щеше да последва ухажването. Засега беше разкошно.

И като говорим за разкош...

Ръцете ми се плъзнаха по косата му, придърпвах, извиваха и се мъчеха да притеглят цялото му тяло вътре в моето. Той стенеше, преплиташе езика си с моя и цялата настръхвах. Тихичко въздишах и ставаше все по-трудно да го целувам заради широката усмивка, разтеглила лицето ми.

Той леко се дръпна и се засмя.

— Струваш ми се щастлива.

— Моля те, не спирай да ме целуваш — настоях, приближавайки лицето му до моето.

— Все едно целувам фенер от тиква за Все светии. Какво е това хилене? — Той ми се усмихна, разтеглил устни досущ като мен.

— В Испания сме, Саймън. Смехът е нещо естествено. — Доволно въздъгнах, заровила лице в косата му.

— Предполагах, че сме в земята на усмивките — отвърна той и отново нежно и сладко ме целуна.

— Добре, каубой, готов ли си да видиш накъде ще ни отведе джипиесът? — попитах и се отдръпнах. Продължавах ли да го прегръщам, никога нямаше да продължим.

— Да видим доколко сме се загубили. — Той се усмихна и потеглихме.

— Според мен този е завоят... Да, точно този — заяви той.

Подскочих от радост. Излезе, че сме по-близо, отколкото се надявахме, и нетърпението ни растеше. След като направихме последния завой, се спогледахме и аз нададох радостен вик. Бяхме видели частици от морето през последните няколко мили — мяркаха се през горички и скали. Сега, когато хванахме по тесния калдъръмен път, усещането, че Саймън е наел къща не само близо до плажа, а на самия плаж, ме изпълни с възторг, от който онемях.

Саймън спря до къщата, а гумите на колата му изхрущяха по облите камъчета. Когато изключи двигателя, чух шума на вълните, разбиващи се в скалистия бряг на трийсетина метра от нас. За миг останахме неподвижни, усмихвайки се един на друг, преди да се измъкна от колата.

— Тук ли ще отседнем? Цялата къща... ли е твоя? — възкликнах, докато той извади саковете ни от багажника и се доближи до мен.

— Наша е. — Усмихна се и с жест ме подкани да тръгна пред него.

Къщата беше едновременна чаровна и величествена: бели варосани стени, керемиден покрив, изящни линии и меко очертани сводове. Портокалови дървета се редяха от двете страни на алеята за коли, а бугенвиллии се виеха по градинските стени. Постройката беше класическа провинциална вила, създадена да устоява на морските бури и да приютява хората вътре. Докато Саймън търсеше ключа под саксиите, аз вдишах упойващите цитрусови аромати в режещия солен морски въздух.

— Аха! Открих го. Готова ли си да надникнеш вътре? — Той се побори с ключалката, преди да се обърне към мен.

Протегнах се и хванах ръката му, преплетох пръсти в неговите и го целунах по бузата.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Че ме доведе тук. — Усмихнах се и отново го целунах.

— Усецам сладостта, която ми обеща. — Той пусна чантите на алеята и ме притегли към себе си.

— И аз искам да се насладя! Да разгледаме къщата! — извиках, изплъзнах се от обятията му и се втурнах към вратата. Едва влязла, замръзнах на място. Следвайки ме по петите, той се бутна в мен, очарован от гледката.

Обляна от слънце всекидневна, обзаведена с бели плюшени канапета и удобни наглед фотьойли, водеше към, както предполагах, кухнята. Френски прозорци от задната страна на къщата извеждаха към просторен терасиран двор, слизащ направо към каменист плаж. Но онова, което ме порази, бе морето. Надлъж и нашир отвъд огромните прозорци се простираше синьото и лениво Средиземно море. Брегът се извиваше към градчето Нерха, където светлинките тъкмо започваха да блещукат, докато полумракът се спускаше над плажа, озаряващ останалите бели къщи, долепени до скалите. Обладана от нов прилив на енергия, изтичах и отворих прозорците, за да се потопя в мекия въздух и да му позволя да нахлуе в къщата и да облее всичко във вечерните аромати.

Приблжих се към железния парапет, издигащ се на края на пръстения двор, ограден с маслинови дървета. Стиснала с ръце топлия метал, гледах, гледах и гледах. Долових, че Саймън се приближава към мен и без да казва и дума, обвива ръце около кръста ми. Притисна се до мен и положи глава на рамото ми. Отпуснах се назад, усецайки как телата ни се сливат.

Познати ли са ви миговете, в които всичко е като в мечтите? Когато разбирате, че вие и цялата вселена сте в пълен синхрон и насладата от момента е несравнима? Потопих се в този миг, осъзнавайки го с всяка фибра на тялото си. Позасмях се, чувствайки усмивката, разтягаща устните на Саймън, когато ги долепи до шията ми.

— Красиво е, нали? — прошепна той.

— Прекрасно е — отговорих и се възряхме в залеза във вълшебна тишина.

След като изпроводихме с очи залязващото слънце, докато напълно не се скри зад хоризонта, решихме да разгледаме останалата част от къщата. С всяка следваща стая ми се виждаше все по-красива, но ахнах при вида на кухнята. Все едно бяха телепортирали дома на Айна в Саут Хамптън, но с испански нотки: фризер, разкошни гранитни барплотове и електрическа печка. Дори не исках да зная колко плаща Саймън за къщата. Реших просто да ѝ се наслаждаваме. Което и направихме: тичахме напред-назад и се разсмяхме като деца, когато открихме бидето по средата на банята.

След което намерихме господарската спалня. Стигнах до другия край на коридора, когато го забелязах, че стои като вкопан точно до вратата.

— Какво толкова откри, какво толкова те вдъхнови? Какво гледаш? — Спрях до него, възхищавайки се откъм входа.

Ако животът ми имаше саундтрак, в момента щеше да звучи темата от „Една одисея в космоса 2001“.

Там, по средата на ъгловата стая със собствена тераса с изглед към най-прекрасното море в света, се намираше най-голямото примамливо легло, което някога бях виждала. Издялано от, както ми се стори, тиково дърво, то бе просторно като футболно игрище. При таблата откъм главата върху светлия юрган бяха струпани хиляди бели копринени възглавници. Завивката беше отметната, така че чаршафите грееха, наистина грееха, все едно светлината искреше отвътре. От корнизите, окачени над леглото, висяха искрящо бели завеси, образуващи балдахин, а на прозорците, с изглед към морето долу, бяха окачени още пердета. Прозорците стояха отворени и завесите леко се поклащаха от морския бриз, от което стаята изглеждаше все едно е на морското дъно.

Беше кралицата на леглата. Беше леглото, което всички малки легълца мечтаят да станат, когато пораснат. Беше божествено.

— Божичко — успях единствено да промълвя, все още застанала в коридора до Саймън.

Беше хипнотизиращо. Все едно беше сирена, мамеща ни да корабокрушираме.

— Не знаеш колко си права — прошепна той, неспособен да откъсне очи от леглото.

— Божичко — повторих, все още втренчена в него.

Не можех да се спра и изведнъж почувствах силна, непоносима и мъчителна тревога. Обзе ме истинска сценична треска като пред моноспектакъл.

Саймън се засмя на възторга ми и така ме върна при себе си.

— Няма напрежение, нали? — попита той със стеснително изражение.

Сценична треска ли? Преди спектакъл за двама? Имах избор. Можех да предпочета традиционното разбиране, което гласи, че когато двама зрели хора са отишли заедно на почивка в такава разкошна къща с легло, възплъщение на секса, е редно незабавно да се отдадат на безконечен секс... или да изтръгна и двама ни от тази мисъл и просто да се забавляваме. Да се радваме, че сме заедно, и да оставим събитията да следват своя ход. Да, втората идея ми допадна повече.

Намигнах му и с един скок се озовах на леглото, след което разхвърлях възглавниците из цялата стая. Надникнах над останалата купчина и го видях, облегал на вратата, гледка, която бях виждала толкова много пъти преди. Беше леко притеснен, но все пак красив.

— Е, ти къде ще спиш? — провикнах се и лицето му се отпусна и разтегли в усмивка, любимата ми усмивка.

— Вино?

— Дишам ли?

— Ще прием вино — отсече той и избра бутилка розе от щедро заредения хладилник. Саймън бе поръчал да доставят някои основни продукти в къщата, преди пристигането ни, нищо претенциозно, но поне да хапнем и да се почувстваме удобно. Сега мракът бе обвил земята и всякакви мисли за разходка до града избледняха, когато ни връхлетя умората от смяната на времето. Вместо това решихме да си останем вкъщи тази нощ, хубаво да се наспим и да изследваме града на следващата сутрин. Разполагахме с печено пиле, маслини, резен манчего, възхитителна на вид шунка от Серано и достатъчно гарнитури, за да си приготвим вечеря. Подредих блюдата, докато той наливаше виното, и не след дълго седнахме на терасата. Под нас се разбиваха вълните, а от двете страни на дървената пътека, водеща към плажа, се редяха мънички светлинки.

— Искам да слезем до плажа, преди да си легнем, поне да се поразходим.

— Дадено. Какво искаш да правим утре?

— Зависи. Кога трябва да започнеш работа?

— Познавам някои от местата, които е нужно да посетя, но първо се налага да извърша малко проучване. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се. Утре сутринта започваме с града и да видим накъде ще ни отведе — предложих и отхапах от една маслина.

Той вдигна чашата си и кимна.

— Ще видим накъде ще ни отведе.

Вдигнах чашата си към неговата.

— Подкрепям идеята. — Чукнахме чаши и погледите ни се срещнаха. И двамата се усмигнахме, сякаш споделяхме някаква тайна. Най-после бяхме сами, един с друг и нямаше друго място на планетата, където бих желала да бъда. Доядохме си вечерята, поглеждайки се крадешком, и пийнахме вино. То ме омая и усили чувствителността ми.

След това предпазливо заслизахме по скалистия бряг към плажа. Бяхме се хванали за ръце, за да се насочваме един друг, но аз не исках да го пусна. Стояхме на края на земята, силният солен вятър плющеше през дрехите и косите ни, готов да ни отнесе.

— Хубаво ми е с теб — промълвих. — Приятно ми е да държа ръката ти — признах, окуражена от виното. Остроумните шегички си имат мястото, но понякога единственото, което е нужно, е истината. Той не отговори, само се усмигна и поднесе ръката ми към устните си за мимолетна целувка.

Наслаждавахме се на вълните, а когато ме гушна и притисна до гърдите си, бавно въздъхнах. Отдавна не се бях чувствала... как да кажа... приласкана?

— Джилиан ми спомена, че знаеш какво е сполетяло родителите ми — промълви той толкова тихо, че едва го чух.

— Да. Разказа ми.

— Постоянно се държаха за ръце. Не за показност, разбираш ли?

Кимнах, притисната до гърдите му, и вдъхнах аромата му.

— Често виждам разни двойки да се държат за ръце, все едно са на сцената, и да се наричат „бебче“, „сладурче“ и „миличка“. Струва

ми се, как да го определя, някак си фалшиво. Мисълта ми е, щяха ли да го правят, ако не ги гледаха?

Отново кимнах.

— А родителите ми? Не се замислях навремето, но сега, като се връщам назад, осъзнавам, че ръцете им бяха като слепени. Дори когато никой не ги гледаше, разбираш ли? Прибирах се вкъщи след практика и ги намирах да гледат телевизия, всеки седнал на своя край на дивана, но ръцете им постоянно се докосваха. Беше... не зная... трогателно.

Ръката ми, все още обгърната от неговата, я стисна и усетих отговора на силните му пръсти.

— Изглежда, са продължили да бъдат любовници, а не просто мама и татко — отговорих и чух как дъхът му се учести.

— Точно така.

— Липсват ти.

— Естествено.

— Може да звучи странно, понеже не ги познавам, но съм сигурна, че щяха да се гордеят с теб, Саймън.

— Да.

Останахме безмълвни още миг, чувствайки нощта около себе си.

— Искаш ли да се върнем в къщата? — попитах.

— Да. — Целуна ме по челото, когато тръгнахме по обратния път със стиснати една в друга ръце, все едно намазани с лепило.

Оставих Саймън да разтреби след вечерята. Искях преди да си легна, набързо да взема душ. След като отмих дните по летища и изпълнени с пътуване, нахлузих една стара фланелка и боксерки, прекалено изморена да разопаковам секси бельото, скътано в багажа ми. Да, бях си взела секси бельо. Все пак не съм монахиня.

Стоях пред огледалото на спалнята си (да, предявих категорично искане за голямата), след като си изсуших косата, когато го видях да се появява на вратата ми. Беше се запътил към собствената си стая, след като си бе взел душ, по долнище от пижама и с хавлиена кърпа, увита около врата. Бях изтощена, но не дотолкова, че да не се насладя на формите му. Гледах го в огледалото, а той също ми се възхищаваше.

— Приятен ли беше душът? — попита той.

— Да, чувствам се великолепно.

— Лягаш ли си?

— Едва държа очите си отворени — отвърнах и се прозях, за да подкрепя думите си.

— Да ти донеса ли нещо? Вода? Чай?

Когато прекрачи прага, се обърнах с лице към него.

— Нито вода, нито чай, но има друго, което бих желала, преди да заспя — измърках и направих няколко крачки към него.

— Какво?

— Целувка за лека нощ?

Очите му потъмняха.

— По дяволите, това ли? Със сигурност ще се справя. — Скъси разстоянието помежду ни и нежно ме прегърна през кръста.

— Целуни ме, глупчо — подразних го и се отпуснах в прегръдките му като в старовремска мелодрама.

— Целуващият глупак е налице — засмя се той, но след секунди смехът му секна. А след минути никой от нас не бе във вертикално положение.

След като паднахме в царството на възглавниците, отчаяно се затърсихме, преплитахме ръце и крака, а целувките ни ставаха все по-страстни. Фланелката ми се надигна до врата, а усещането за члена му, отдаващ чест до катеричката ми, бе неописуемо. Целувките му се сипеха по шията ми, той ме ближеше и смучеше, а аз стенех като курва в църква.

Честно да си призная, никога не бях чувала курва да стене в църква, но имах чувството, че звуците, излитащи от устата ми, бяха крайно непристойни.

Подметна ме като парцалена кукла и ме сложи върху себе си, като разкрачи краката ми от двете страни на тялото си, за което копнеех от толкова време. Въздъхна, втренчи се нетърпеливо в мен, а аз отметнах косата от лицето си, за да се възхитя на великолепието, върху което бях кацнала.

Забавихме движенията си, след което напълно застинахме и дръзко се загледахме един в друг, възхищавайки се взаимно без капчица срам.

— Невероятно — въздъхна той и нежно се протегна да обхване лицето му, а аз се сгуших в ръката му.

— Думата е подходяща за теб. Ти си невероятен. — Извърнах се и целунах пръстите му. Той отново се втренчи в очите ми с неговите

секси сапфири, които направиха своето вълшебство и ме превърнаха в локвичка омагьосано желе. Разбирате ли какво ми причиняваше?

— Не искам да разваля всичко — ненадейно заяви той и думите му унищожиха вълшебството.

— Почакай, какво? — попитах и тръснах глава, за да проясня мислите си.

— Това. Тебе. Нас. Не искам да разваля всичко — настоя и седна под мен, а краката ми обвиха кръста му.

— Добре. Тогава недей — осмелих се да прошепна, несигурна накъде върви разговорът.

— Искам да кажа, че е нужно да знаеш. Нямам опит в тези отношения.

Вдигнах вежди.

— Имам стена вкъщи, която не би се съгласила с теб... — Засмях се, а той неописуемо силно ме притисна до гърдите си. — Хей, хей... какво има? Какво става? — Започнах да го успокоявам и да го галя по гърба.

— Карълайн, как, за бога, да ти обясня, без да прозвучи като в епизод на „Кръгът на Доусън“^[2]? — прошепна той, допрял устни до шията ми.

Не се сдържах и се разсмях, когато в съзнанието ми проблесна лицето на Пейси, и смехът ми го върна в реалността. Поотдръпнах се, за да го виждам, а той печално се усмихна.

— Добре, Доусън да върви по дяволите, наистина те харесвам, Карълайн. Но не съм имал гадже от гимназията и не зная как да подходя към отношенията ни. Трябва да знаеш какво чувствам към теб. Мамка му, с теб е различно, ясно ли е? И каквото и да твърди стената ти у дома, искам ти да знаеш. Какво имаме или ще имаме? С теб е различно, разбираш ли? Известно ти е, нали?

Казваше ми, че съм различна, но не замествам харема. А това го знаех. Гледаше ме толкова искрено, толкова сериозно, че сърцето ми се отвори още повече. Нежно го целунах по сладките устни.

— Преди всичко, наистина зная. Второ, ще се справим по-добре, отколкото подозираш. — Усмихнах се и го целунах и по двата клепача. — И, между другото, харесвах „Кръгът на Доусън“, а „Уорнър Брадърс“ ще се гордее с теб. — Засмях се, когато очите му рязко се отвориха, завладени от облекчение. Притиснах главата му към гърдите

си и се залюляхме напред-назад, приливът на хормоните ни започна да спада и открихме един нов свят на тихата близост, към която вече се пристрастявахме.

— Харесва ми да напредваме бавно. Приятно ме ухажваш — прошепнах.

Той се напрегна под мен. Усетих, че потрепери.

— Приятно те ухажвам ли? — Засмя се, а от очите му бликнаха сълзи, докато се мъчеше да овладее смеха си.

— Я млъквай — извиках и го фраснах с една възглавница. Посмяхме се още няколко минути, докато сънят най-сетне ни обори и двамата се унесохме. Заедно. Пред мен вече не стоеше въпросът да спим в отделни стаи. Исках го тук. При себе си. Обгърнати от възглавници и Испания, се гушнахме. Последната мисъл, преди да потъна в сън, бе за силните ръце, които ме прегръщаха... Май се влюбвах в съседа си.

[1] Романтична комедия на режисьора Франк Капра с участието на Кларк Гейбъл и Клодет Колбер. — Б.пр. ↑

[2] Американски юношески сериал, проследяващ десет години от живота на четирима приятели. — Б.пр. ↑

17.

На следващата сутрин ме събуди оглушителен грохот. За част от секундата забравих къде се намирам и реших, че съм вкъщи и има земетресение. Бях наполовина станала и с единия крак стъпила на пода, когато забелязах, че пейзажът от прозореца на спалнята ми е категорично по-син, отколкото вкъщи, и значително по-средиземноморски. А грохотът? Нямаше земетресение. Саймън хъркаше. Хъркаше. Хъркаше юнашки, а носът му издаваше звуци като от преизподнята. Притиснах длани към устата си, за да възпра смеха, и се върнах в леглото, та по-добре да обмисля положението.

Както се очакваше, бях окупираа по-голямата част от кревата, а него бях изтикала в далечния ъгъл, където се бе свил с възглавница между краката. Но онова, което не му достигаше като площ, той компенсираше със звук. Тътнежът, изтръгващ се от ноздрите му, бе нещо между рев на гризли и боботене на трактор. Пропълзях по километричното легло, хванах главата му и го погледнах в лицето. Дори и издавайки тези потресаващи звуци, бе очарователен. Внимателно допрях пръсти до носа му и го стиснах. После зачаках.

След десет секунди той остана без дъх, тръсна глава и стреснато се огледа. Успокои се, след като ме видя, кацнала на възглавниците до него. Сънливо се усмихна.

— Хей, хей, какво става? — промърмори той, претърколи се към мен, прегърна ме през кръста и отпусна глава на корема ми. Погалих го по косата, възхитена от естествената свобода, която най-последно изпитвахме, когато се докосвахме.

— Просто се събудих. Някой беше доста шумен от отсрещната страна на леглото.

Той затвори едното си око и ме погледна.

— Познавам друг, който се носеше като вършачка, та няма от какво да се оплакваш.

— И как се носи една вършачка? — изсумтях, наслаждавайки се на прегръщащите ме ръце повече, отколкото бях склонна да си

призная.

— Ами вършее и помита всичко след себе си. И дори да спи в легло с големината на Алкатраз, пак има нужда от целия дюшек да се разпростира и рита — подчерта той и случайно надигна фланелката ми, за да облегне главата си на голия ми корем.

— Да вършееш е по-добре, отколкото да хъркаш, господин Хъркалник — подразних го, опитвайки се да не обръщам внимание как наболата му брада драска кожата ми по най-възхитителен начин.

— Ти вършееш, а аз хъркам. Как ще се справим с положението? — Той се усмихна щастливо все още полузаспал.

— Тапи за уши и предпазни прегради?

— Да, колко секси. Можем да се издокарваме преди лягане всяка нощ — въздъхна той и лекичко ме целуна по пъпа.

От устните ми се изтръгна тих стон, преди да смогна да го сподавя, а ушите ми пламнаха, когато осъзнах, че каза „всяка нощ“, че ще спим заедно всяка нощ. Велики боже!

Закусихме набързо в къщата, после потеглихме към градчето. Влюбих се в него начаса: стари, покрити с камък улици, белосани стени, блестящи на ярката слънчева светлина, красота, излъчваща се от всяка арка. Всеки лъч синева, промъкващ се между къщите, и дружелюбните лица на милите хора, които наричаха това вълшебно място свой дом, останаха завинаги в сърцето ми.

Беше пазарен ден и се заскитахме из сергиите. Избирахме пресни плодове, които да похапнем по-късно. Бях виждала красиви места по земята, но този град беше рай. Не бях очаквала такава прелест.

Години наред бях пътувала сама и намирах собствената си компания за доста приятна. Но да пътешествам със Саймън? Беше... невероятно. Притихваше, също като мен, когато видеше нещо ново. Никога не изпитваше нуждата да изпълва тишината с безсмислено бръцолевене. Доволни бяхме да се потопим в пейзажа. Когато заговоряхме, бе, за да покажем на другия нещо, което не бива да пропусне — като кученца, играещи в нечий двор, или старец и старица, разговарящи през балконите си. Беше чудесен спътник.

Вървахме към взетата под наем кола, следобедното слънце прежуряше през тънкия памук, покриващ раменете ми, когато съвсем естествено ръката ми се преплете в неговата. А когато той ми отваряше

вратата, се наведе и ме целуна под топлото испанско слънце, неговите устни и ароматът на смокиновите дървета бяха единственото, от което имах нужда в целия свят.

Откакто познавах Саймън, в паметта си бях запазила няколко негови образа. Когато го видях за първи път, увит с чаршаф и със самодоволна усмивка на лице. Докато прекосяхме заедно моста след купона за осветяване на къщата на Джилиан, когато обявихме примирие. Неясните му очертания под вълненото одеяло. Осветен изотзад от факлите и дяволски красив в джакузито. А последното допълнение към „Най-доброто от Саймън“? Легнал под мен и прегърнал ме, а аз съм опиянена от топлата му кожа и сладък дъх, докато се гушкаме във великанското легло на греха.

Но нищо, ама абсолютно нищо не бе по-секси, отколкото да наблюдавам как Саймън работи. Наистина. Отначало се почувствах пренебрегната, което той изобщо не забеляза, защото, работеше ли, беше възхитително съсредоточен.

И ето, сега седях и наблюдавах Саймън как работи. Изкачихме се с колата по брега, за да направи няколко пробни снимки на място, за което го беше осведомил местен екскурзовод, и сега опасно красивият Саймън бе напълно концентриран върху задачата си. Както ми обясни, тя не бе свързана с фотографиите, които правеше, а с проверка на светлината и цветовете. И докато той подскачаше от скала на скала, аз седях върху изровено от багажника одеяло и го наблюдавах. Кацнали на високите скали над морето, виждахме с километри надалеч. Скалистият бряг се виеше и простираше, обливан от родените от дълбините милиони морски вълни. И въпреки че пейзажът беше величествен, вниманието ми привлече изплезеното връхче на езика на Саймън, докато изучаваше сцената. Начинът, по който прехапваше долната си устна, когато беше озадачен от нещо. Как на лицето му се изписваше вълнение, когато съзреше нещо ново през обектива си.

Бях доволна, че имам какво да правя, върху какво да се съсредоточа, понеже в тялото ми започваха да бушуват хормони. Откакто признахме влиянието, което огромното легло упражняваше върху нас, не можех да мисля за друго. О отдавна ми бе отказван, но той търпеливо очакваше — а понякога нетърпеливо — да бъде пуснат на свобода. Напрежението беше толкова силно и така непоносимо, че го усещаше всяка клетка от тялото ми.

Въпреки че често вземах страна във вътрешния спор между мозъка ми, малката Карълайн (говорейки за далечния О), волята ми, макар напоследък тя да мълчеше, оставяйки мозъка и нервите да ме управляват, сега най-силно викаше сърцето ми.

Също така трябва да отбележа, че МК (малката Карълайн искаше да има инициали) се бе сборила с пениса на Саймън и въпреки че пенисът му още нямаше пряк достъп до нея, МК чувстваше, че е нужно да говори от негово име. Макар да не харесвах особено термина пенис, вътрешно ми се струваше нередно да го наричам пишка или патлак, така че засега... си оставаше пенис.

Сега волята и мозъкът твърдо очакваха секса в лагера си с пушка при нозе, вярвайки, че той е важен за разцъфващата ни връзка. Очевидно МК и пенисът на Саймън бяха основали общество „направи секс с него колкото по-скоро е възможно“. О, въпреки че не бе официален член, можеше да се смята за поддръжник на МК. Долавях лекия полъх на крилата му, докато прелиташе между двата лагера заедно със сърцето, което сега пееше химни за вечната любов и топли, пухкави неща.

Събери всичко това и какво получаваш? Една напълно объркана Карълайн. Разкъсвана от противоречия Карълайн. Нищо чудно, че се бях зарекла да не излизам с никого. Затова бях доволна да мисля за всичко друго, освен за съмнителния секс. Мога ли да отделя още време да измисля по-умно име на пениса на Саймън? Вероятно. Той го заслужаваше. Маркуч на мамут? Не. Пулсираща колона на страстта? Не. Бандита от задната врата? По дяволите, не. Уанг? Звучи като дрънченето на звънчето на вратата на бакалията на ъгъла...

Повторих си го няколко пъти, за да опитам вкуса му.

— Уанг. Уанг. Уаанг — промърморих.

— Хей, Нощничке, ела тук — провикна се Саймън, и прекъсна изучаването на уанг. Изоставих умствените си терзания и предпазливо поех пътя си през назъбените скали до мястото, където беше застанал. — Имам нужда от теб.

— Тук? Сега? — изненадах се аз.

Той сниши фотоапарата си точно колкото да вдигне вежди.

— Трябваш ми за пропорция. Застани там. — Посочи ми ръба на една скала.

— Какво? Не, не. Никакви снимки. — Върнах се на одеялото.

— Снимки, снимки. Хайде де. Нужно ми е нещо за преден план. Застани там.

— Но на нищо не приличам. Косата ми е рошава и съм изгоряла от слънцето, виждаш ли? — Разголих рамото си съвсем мъничко, колкото да му покажа как съм започнала да се зачервявам.

— Колкото и да се наслаждавам на гледката на деколтето ти, прикрий се, сестро. Кадърът е само за мен, колкото да ми даде перспектива. И не си разрошена. Е, само мъничко. — Той нетърпеливо потропа с крак.

— Нали няма да ме караш да ти позирам с роза в зъбите? — въздъгнах и полека прекрачих ръба на скалата.

— А имаш ли роза? — попита той със сериозен вид, ако не броим крокодилската му усмивка.

— Гледай си работата. Снимай.

— Добре. Дръж се естествено. Никакво позиране, просто застани там — ако се обърнеш към водата, ще бъде чудесно — наставляваше ме той.

Послушах го. Той се въртеше около мен, изпробваше различни ъгли и го чувах как си мърмори кой е най-подходящ. Признавам, че колкото и да се срамувах да ме снимат, почти усещах очите му през обектива да ме наблюдават. Обикаляше около мен само няколко секунди, но ми се сториха цяла вечност. Вътрешната война се развихри отново.

— Готов ли си вече?

— С претупване не се постига съвършенство, Карълайн. Искам да изпирам работата си — предупреди ме той. — Но, да. Почти съм готов. Огладня ли?

— Искам мандарина от кошницата. Ще ми метнеш ли една? Или тя ще развали шедьовъра ти?

— Нищо няма да развали. Ще нарека фотографията „Разрошено момиче на скалите с мандарина“. — Той се засмя и тръгна към колата.

— Какъв си смешник — кисело отвърнах, хванах мъничкия цитрус, който ми подхвърли, и започнах да го беля.

— Ще си я разделим ли?

— Защо не? Поне това мога да направя за човека, който ме доведе тук. — Засмях се, ухапах едно резенче и почувствах как сокът му се стича по брадичката ми.

— Да нямаш дупка в устната? — попита той, хващайки мига, в който извъртях очи към него.

— Наистина ли мислиш, че си смешен, или само предполагаш? — срязах го и му помахих с кората. Той поклати глава и се засмя, докато си вземаше резенче. Естествено, отхапа, без да потече сок. Ококори очи с престорено изумление, а аз използвах момента да размажа друго резенче по лицето му. Очите му останаха широко отворени, докато сокът безпрепятствено се стичаше от върха на носа му към брадичката.

— Изпоцапаният Саймън — прошепнах, докато той ме гледаше. В същия миг той притисна устни към моите, поглъщайки всичкия сок и от двамата ни, а аз изпищях от изненада.

— Сладка Карълайн — прошепна усмихнат. Завъртя ме с гръб към океана, вдигна фотоапарата си и ни засне: покрити с мандаринов сок.

— Между другото, защо преди малко повтаряше „уанг“? — попита той.

Само се засмях още по-силно.

— Няма да лъжа. Това категорично е най-вкусното, което съм слагала в уста — заявих, затворих уста и въздъхнах.

— Същото каза и за всичко останало, което яде тази вечер.

— Зная, но сериозно, не мога да проумея колко вкусно беше това. Бий ме, щипи ме, хвърли ме през борда, но няма да се откажа от думите си. — Отново въздъхнах. Седяхме на масичка в ъгъла на малък ресторант в градчето и бях решена да опитам всичко. Саймън, демонстрирайки езиковите си умения, поръча и за двамата ни. Окуражих го, признавайки, че съм в неговите ръце, понеже знаех, че няма да ме подведе. И момчето се справи добре. Пирувахме.

Започнахме с традиционните мезета, придружени, разбира се, с домашно вино. На всеки няколко минути на масата се появяваха малки купички и чинийки: миниатюрни свински кюфтенца, резени шунка, Мариновани гъби, прекрасни наденички, печена сепия с местен зехтин. След всяка хапка бях сигурна, че съм изяла най-вкусното на света, но следващата порция разкош на храна ме уверяваше, че съм прибързала. След това ни сервираха скариди. Неземни. Хрупкави, изпържени в

зехтин с тонове чесън и магданоз, червен пипер и едва доловима лютивина. Припадах. Наистина губех съзнание.

А Саймън? Поглъщаше всичко. Не само храната, но и реакциите ми. Поглъщаше всичко.

— Честно, не мога повече — запротестирах, потапяйки хапка хрупкав хляб в зехтина. Той се усмихваше, докато аз безсрамно се наслаждавах на втора хапка хляб, преди окончателно да се отблъсна от масата с въздишка.

— Най-вкусното ядене на земята? — попита той.

— Може да се каже. Нечувано. — Отново въздъгнах и потупах претъпкания си корем. Като истинска дама. Друг път. Тъпчех се с храната, сякаш някой щеше да ми грабне чинията. Появи се сервитьор с две чашки местно вино. Сладко и освежително, идеалната десертна напитка. Отпихахме полека, а от прозорците полъхваше бризът, носещ аромата на морето.

— Беше очарователна среща, Саймън. Наистина. Не би могло да бъде по-хубаво — казах и отново отпих от виното.

— Среща ли беше? — попита той.

Замръзнах.

— Всъщност не. Сигурна съм, че не. Просто...

— Спокойно, Карълайн. Разбирам какво искаш да кажеш. Странно е да се възприеме като среща: двама приятели, които пътуват заедно, но точно тази вечер е среща. — Той се усмихна и аз се отпуснах.

— Досега не спазвахме традиционните правила, нали? Днес, формално погледнато, навярно е първата ни среща.

— Е, формално, кое определя една среща? — попита той.

— Вечерята, предполагам. Въпреки че и преди сме вечеряли заедно — започнах аз.

— И филм — но вече сме гледали филм — напомни ми той.

Потръпнах.

— И това, предполагам, беше хитроумната маневра да се мушнеш в леглото ми. Страшен филм, толкова предвидимо — изсумтях.

— Ама номерът стана, нали? Фактически съм убеден, че онази нощ спах с теб, Нощничке?

— Да, евтина съм и лесна, признавам си. Струва ми се, че действаме отзад напред. — Засмях се, протегнах крака си под масата и лекичко го ритнах.

— Отзад напред ми харесва. — Той се усмихна самодоволно.

Присвих очи.

— Не започвай тази тема.

— Напълно съм сериозен. Както ти споменах, нямам опит в тази област — припомни ми. — Ами сега? Ако не продължаваме отзад напред? Какво предстои?

— Предполагам, че ще отидем на втора среща, след това на трета — подхвърлих и срамежливо се усмихнах.

— Но все пак нали има някои основни правила, които е редно да спазваме? — попита сериозно той.

Задавих се с виното си.

— Основни правила ли? Ти добре ли си? Да не сме ченгета, спазващи някакъв устав? — скептично се засмях.

— Именно. Докъде ми е позволено да стигна безнаказано. Имам предвид като джентълмен. Ако наистина е първа среща, не е редно да се прибираме заедно вкъщи, нали? Още излизаме, не сме се обвързали. Нали помниш, майсторски те ухажвам — добави той, а очите му блеснаха.

— Имаш право. Не би трябвало да се прибираме заедно. Но, честно казано, не ми се иска да спиш в спалнята на долния етаж. Не е ли странно? — Усетих, че се изчервявам, а ушите ми пламват.

— Никак не е странно — увери ме тихо той. Събух единия си сандал и притиснах стъпало към крака му, после лекичко го погалих.

— Приятно е да се гушкаме, нали?

— Определено е приятно да се гушкаме — съгласи се той и ме побутна с крак.

— В противоречие с устава мисля, че може да се гушнеш под блузката ми, ако те влече — отговорих. Вътре в мен мозъкът и волята изкозируваха, а МК и Уанг заподскачаха от радост. Първите двама бяха доволни, че поне веднъж ги зачитат, а не ги възприемат като пречка по пътя на юг. А сърцето? Продължаваше да пърха и да пее своите химни.

— Значи ще сме донякъде традиционалисти, но не изцяло. Ще караме бавно, нали? — попита той, очите му пламнаха, сапфирите подхванаха хипнотичния си танц.

— Бавно, но не чак толкова. Зрели хора сме, за бога.

— За разкопчаната ти блузка — обяви той и вдигна чашата си за на здравица.

— Пия за това. — Засмях се и се чукнахме.

Петдесет и седем минути по-късно бяхме в леглото, а ръцете му бяха топли и уверени, докато разкопчаваше копчетата ми едно по едно. Започна бавно и решително и остави блузата ми разкопчана, а аз легнах под него. Не откъсваше поглед от мен, докато пръстите му леко очертаха линия от ключицата ми чак до пъпа, права и категорична. И двамата едновременно въздъгнахме.

Не мога да обясня, но съзнанието, че поставяме известни граници за вечерта, колкото и глупаво и да е, правеше всичко толкова чувствено, заслужаващо да се вкуси с наслада. Устните му блуждаеха по шията ми, нежно целуваха кожата ми под ухото, под брадичката, падинката между врата и рамото и се спускаха към издутите ми гърди. Пръстите му се плъзгаха леко и с благоговение като привидения по чувствителната ми кожа. Аз вдишах и задържах дъх.

Когато пръстите му леко стиснаха зърното на гърдата ми, всички нервни окончания на тялото ми се насочиха натам. Въздъгнах, чувствайки как насъбраното с месеци напрежение едновременно започва да се уталожва и натрупва. Със сладки целувки и нежни докосвания той започна да опознава тялото ми. Именно от това се нуждаех. Устни, уста, език — с всички тях той ме вкусваше, галеше, чувстваше и обичаше.

Когато устните му обгърнаха гърдата ми, а косата му погъделичка брадичката ми, го прегърнах и притиснах до себе си. Усещането за допира на кожата му до моята бе съвършено, нещо, което не бях преживявала преди. Почувствах... че ме боготвори.

Опознаването ни през онази нощ, започнало като забавна и невинна шега, се превърна в нещо повече. Онова, което празноглаво нарекохме „разкопчаване на блузката“, се превърна в част от една любовна история и нещо само плътско стана нещо емоционално и чисто. И когато ме приласка до себе си с нежни целувки и тих смях, потънахме в спокоен сън.

Вършачката и хъркаликът.

Следващите два дни бях изпълнена с блаженство. Наистина, няма друга дума, която да даде израз на преживяванията ми. За

мнозина изпълнената с блаженство ваканция се състои от безкрайно пазаруване, спа процедури, скъпи ресторанти и префърцунени шоупрограми. Но за мен блаженството означаваше да подремна два часа на терасата пред кухнята. Блаженство означаваше да ям смокини, накиснати в мед и поръсени със сирене, докато Саймън ми налива нова чаша каталонско вино, и всичко това преди десет сутринта. Блаженството означаваше сама да обикалям малките семейни магазинчета на Нерха и да се ровя из кошове с прекрасни дантели. Блаженство означаваше да изследвам със Саймън близките пещери, докато той снима, и да се потапяме в подземните цветове. Блаженство означаваше да го наблюдавам как гол до кръста се катери по скалата и търси опора за крака си. Споменах ли гол до кръста?

А блаженството най-вече означаваше да нощувам в онова легло със Саймън. То беше безценен лукс, рядко предлаган на туристите. Заобикаляхме правилата, опознавайки телатаси само над кръста? Не беше ли абсурдно да чакаме последната нощ в Испания, за да консумираме любовта си? Навярно, но кого, по дяволите, го беше грижа? В продължение на час всяка нощ той целуваше всеки сантиметър от краката ми, а през същото време аз водех разговори с пъпа му. Радвахме се... един на друг.

Но с тази радост, как да го кажа, се натрупваше неспокойна енергия.

У дома, в Сан Франсиско се сражавахме с думи. Но сега, тук? Истинското сражение? Не беше за вярване. Тялото ми вибрираше заедно с неговото, познавах кога ще влезе в стаята и знаех кога ще ме докосне секунди преди това. Въздухът между нас жужеше от сексуален заряд, а вибрациите помежду ни имаха достатъчно енергия да осветят цял град. Сексуална химия? Да. Сексуална неудовлетвореност? Нарастваща и стигаща до критичната си точка.

По дяволите, ще го кажа. Бях дяволски възбудена.

Ето защо, след като прекарахме сутринта в пещерите, се озовахме в кухнята и започнахме настървено да се целуваме. И двамата бяхме изморени от деня, а и исках да изпробвам красивата ни комбинирана печка. Приготвих зеленчуците за грила и разбърквах ориза с шафран, когато той влезе, след като бе взел душ. Невъзможно ми е да опиша гледката пред себе си: износена бяла тениска, изтъркани джинси, босокрак и си търка косата с хавлия. Ухили ми се и започнах

да виждам двойно. Буквално не виждах през мъглата от страст, която изведнъж ме облада. Имах нужда да докосна тялото му, и то веднага.

— Нещо ухае приятно. Искаш ли да запаля грила? — попита той и се приближи до плота, където кълцах зеленчук. Застана зад мен, тялото му — само на сантиметри от моето, и нещо прищрака. И то не консервата грах, която държах...

Обърнах се и коремът ми буквално затрепери, когато го видях. По дяволите, затрепери. Притиснах длан към гърдите му и усетих силата им и топлината на кожата му през памука. Разумът ми помахаша за сбогом и усещането бе чисто физическо. Като сърбеж, който трябва да бъде почесан отново, отново и отново. Плъзнах ръка към тила му и го притеглих към себе си. Устните ми се притиснаха към неговите, непреодолимата ми нужда от него се стече от тях чак до пръстите на краката ми. Пръсти, които изуха чехлите си и най-безсрамно започнаха да се търкат в ходилата му. Тялото ми имаше нужда да почувства нечия кожа, чиято и да е, и то веднага.

Той реагира, отвърна на страстните ми целувки, устата му обгръщаше моята, докато стенех от допира на ръцете му към тила ми. Бързо го завъртях и го притиснах към барплота.

— Съблечи се! Моля те, съблечи се веднага — промълвих през потока от целувки и издърпах тениската му. След шумно теглене метнах фланелката му на другия край на кухнята и притиснах тяло до неговото, въздишайки, когато почувствах контакта. Едновременно се опитвах да го прегърна и да се покатеря отгоре му, а похотта препускаше през тялото ми като експресен влак. Посегнах надолу и достигнах джинсите му. Очите му срещнаха моите и се кръстосаха леко. Бях на правилния път. Усещах, че се надървя под пръстите ми, и изведнъж единственото, което исках, за което копнеех, едничката ми цел в живота беше той. В устата ми.

— Хей, Нощничке, какво... о, боже...

Движейки се инстинктивно, с един замах разкопчах джинсите му, паднах на колене пред него и го издърпах към себе си. Пулсът ми препускаше и съм сигурна, че кръвта ми действително закипя, когато го видях. Дъхът ми секна, когато го погледнах — с избелелите му джинси, достатъчно свлечени, за да обрамчат тази сияйна картина.

Саймън се оказа истински командос. Господ да благослови Америка.

Исках да бъда нежна, исках да бъда гальовна и сладка, но просто се нуждаех от него толкова отчаяно. Вдигнах очи, неговите бяха замъглени, но безумни, когато ръцете му се спуснаха, за да отмахнат косата от лицето ми. Хванах го за тях и ги поставих на барплота.

— Ще се наложи да се държиш — обещах му. Той простена от наслада и както го помолих, се облегна назад. Изпъна бедрата си, но очите му не се откъсваха от моите. Неизменно.

Устните ми завибрираха, когато поех исполина му в устата си. Главата му се отпусна назад, докато езикът ми го галеше и го поемаше все по-надълбоко. Неподправеното удоволствие, несравнимата наслада да усещам реакцията му, бе достатъчна да разцепи главата ми на две. Издърпах го навън, като позволих на зъбите си леко да докоснат чувствителната му кожа, и го видях как се вкопчва в барплота още по-силно. Прокарах нокти нагоре по бедрата му и придърпах джинсите му още по-надолу, за да имам повече достъп до топлата му кожа. Целувайки връхчето на пениса му, вдигнах ръце, сграбчих го и започнах да го галя и масажирам. Беше чудесен, гладък и твърд и го поех в устата си отново и отново. Бях като луда или пияна от аромата му и чувството, че е вътре в мен.

Той простена името ми отново и отново, а думите му капеха като разтопен секси шоколад, проникваха в мозъка ми и отключваха всяко влечение, което изпитвах към него и само към него. Продължавах, без да спирам, правех го луд, подлудявах себе си, ближех, смучех, вкусах и го възбуждах, блаженствах в безумието на този възбудителен акт. Дефиницията на блаженство бе да го имам тук и по този начин.

Той още повече се втвърди, ръцете му най-последно се пресегнаха към мен и се опитаха да ме отблъснат.

— Карълайн, о, Карълайн, ти... първа... велики боже — промълви той. За щастие можех да си превода. Искаше и аз да получа нещо. Не проумяваше, че пълното му отдаване бе онова, от което се нуждаех. Пуснах го само за миг, за да върна ръцете му на барплота.

— Не, Саймън, ти — отвърнах и го поех още по-дълбоко, чувствайки, че допира гърлото ми, а ръцете ми го галеха там, където устните ми не можеха. Бедрата му отново се напрегнаха, после пак и с потръпване и най-благозвучния стон, който някога бях чувала, Саймън се изпразни. Отметна глава назад, затвори очи и пусна струята.

Беше възхитително.

Мигове по-късно, сгушен до мен на пода на кухнята, той доволно въздъхна.

— Господи, Карълайн. Беше... неочаквано.

Изкикотих се и се наведох да го целуна по челото.

— Не успях да се овладеея. Възхищавах се на красотата ти и... се отнесох.

— Слушай. Не е честно, че аз съм някак си разголен, а ти си напълно облечена. Но доста бързо можем да поправим положението.

— Той развърза връзките на бикините ми.

Спрях го.

— Преди всичко не си някак си разголен, всичко ти се показва и много ми харесва. И което направих, не беше заради мен, въпреки че ми достави огромно удоволствие.

— Глупаче, сега аз искам да ти се насладя — настоя той, плъзна пръстите си по ръба на бельото ми и те затанцуваха по кожата ми.

Нервите ми се впуснаха в огнено фламенко, искаха още време — още време! Не съм готова! МК се разскача.

— Не, не тази вечер. Искам да ти сготвя вкусна вечеря. Нека те поглезя. Не ми ли разрешаваш? — Избутах сатанинските му ръце и ги целунах.

Усмихна ми се, а разрошената му коса и глуповата усмивка още красяха лицето му. С въздишка прие поражението си и кимна. Понечих да се изправя, когато той ме сграбчи за кръста и отново ме издърпа долу.

— Една думичка, ако обичаш, преди да ме изоставиш — какво каза? Че всичко ми се показва?

— Да, скъпи — казах, спечелвайки си вдигнати му вежди.

— Ами във връзка с основните правила, които прилагаме тази седмица, бих казал, че можем да прескочим няколко срещи.

— Не бих отказала. — Засмях се и леко го потупах по главата.

— Тогава мисля, че е честно да те предупредя... Утре вечер? Последната ти нощ в Испания? — попита той, а очите му заблестяха в здрача.

— Да? — прошепнах.

— Ще се опитам да се промъкна при теб.

Усмихнах се.

— Глупавичък Саймън. Няма да е промъкване, ако оставя вратата си отключена — измърках и страстно го целунах по устните.

Късно същата вечер, докато лежах плътно прегърната от Саймън, МК започна да се подготвя. А мозъкът и волята запаха:

— О... о... о...

А Уанг? Е, знаехме къде е, притиснат до задника ми.

Сърцето продължаваше да се носи, но кръжеше все по-близо до дома. Обаче един друг персонаж напомни за присъствието си отново, опитвайки се да повлияе на останалите. О багреше сънищата ми с тихия си шепот.

Здравейте, нерви.

В съня си вършеех като фурия.

18.

— Винаги ли си знаел, че искаш да си изкарваш хляба като фотограф?

— Моля? Това пък откъде го измисли? — Саймън се засмя и ме погледна над ръба на чашата си с кафе.

Наслаждавахме се на ленива закуска през последния ми ден в Испания. Тъмно кафе, миниатюрни лимониви кексчета, току-що набрани ягоди със сметана и прекрасна гледка към слънчевия бряг. Облечена с ризата на Саймън и с усмивка на лице, бях в рая. Тази сутрин нервите бяха много надалеч.

— Говоря сериозно — настоях. — Винаги ли си искал да вършиш това? Изглеждаш много съсредоточен, когато работиш. Сякаш страшно ти харесва.

— Обичам работата си. Наистина, работа е и има своите досадни моменти, но я обичам. Ала не съм я планирал цял живот. Всъщност имах съвсем различни намерения — отвърна той и сянка премина през лицето му.

— Какво имаш предвид?

— Дълго време смятах да последвам баща си в неговата професия. — Той въздъхна и мрачна усмивка се плъзна по лицето му.

Ръката ми хвана неговата, преди дори да осъзная, че съм я протегнала. Той я стисна и отново отпи от кафето си.

— Известно ли ти е, че Бенджамин работеше за баща ми? — попита той. — Татко го нае веднага след университета, наставляваше го, научи го на всичко. Когато Бенджамин пожела да работи самостоятелно, изглеждаше, че баща ми се ядоса, но всъщност беше страшно горд с него.

— Той е великолепен. — Усмихнах се.

— Не мисли, че не зная. Всички момичета сте влюбени в него. Не съм сляп. — Той строго ме изглежда.

— Надявах се. Не сме особено тактични във възхищението си.

— „Финансови услуги Паркър“ започна силно да се разраства и татко искаше да се включи в борда веднага щом завърши колежа. Честно, никога не съм и предполагал, че ще напусна Филадельфия. Животът ми щеше да е прекрасен: да работя с татко, да членувам в кълтри клуба и да живея в голяма къща в предградията. Кой не би искал?

— Не зная... — промълвих. Това бе животът мечта, но за мен Саймън не се вписваше в него.

— Работех във вестника на гимназията, правех снимки. Взех изпита по фотография с отличен. Беше добре за дипломата ми. Но дори когато получавах поръчки, като да снимам женски турнири по хокей на трева, пак ми допадеше. Харесваше ми. Ала винаги съм го приемал като едно приятно хоби. Не съм и допуснал, че ще се превърне в кариера. Родителите ми обаче ме насърчаваха, дори майка ми подари фотоапарат за Коледа онази година... годината, когато... — Той замълча и се позакашля. — Както и да е, след случилото се с мама и татко Бенджамин пристигна във Филадельфия за... погребението. Остана известно време, за да организира нещата. Беше изпълнител на завещанието на родителите ми. И понеже живееше на Западния бряг, перспективата да остана сам във Филадельфия не ми се струваше приемлива. Та да посъкратя историята, приеха ме в „Станфорд“, започнах да уча фотожурналистика, извадих късмет да стажувам в успешни агенции, оказвах се на правилното място в правилното време и готово! Ето как стана номерът — завърши той, топна кекса си и отхапа.

— И сега я обичаш. — Усмихнах се.

— И сега я обичам — съгласи се той.

— А какво стана с компанията на баща ти? „Финансови услуги Паркър“? — попитах и гребнах от ягодите със сметана.

— За кратко Бенджамин пое някои от клиентите, но постепенно пусна кепенците. Активите ми бяха прехвърлени чрез завещанието и той ги управлява вместо мен.

— Активите?

— Да. Не съм ли ти споменавал, Карълайн? Фрашкан съм с пари. — Той трепна и погледна към морето.

— Знаех си, че има защо да излизам с теб. — Посегнах към кафето му.

— Сериозно, валям се в пари.

— Добре, но сега си задник — отговорих, опитвайки се да уталожа напрежението, надвиснало над масата.

— Чуват ли за пари, хората се държат странно — оправда се той.

— Когато се върнем, ще ми купиш нашата сграда и ще инсталираш джакузи на площадката и това е — пошегувах се, с което си спечелих една хилава усмивка.

Седяхме и се гледахме, всеки потънал в мислите си. Беше постигнал толкова съвсем сам. Нищо чудно, че винаги ми се беше виждал малко объркан. Да пренебрегва нещата, да не си позволява връзки с никого, да бъде самотник — нима беше толкова просто? Държеше харем, защото не можеше да загуби никого повече? Да цитирам ли доктор Фройд...

По Фройд или не, имаше смисъл. Привличах го, и то още от началото. Но кое беше различно този път? Очевидно и другите жени са го привличали. Между нас няма напрежение... Тръснах глава и се опитах да променя темата.

— Не мога да повярвам, че утре заминавам. Имам чувството, че тук ми е мястото. — Облегнах се на лакти. Той се усмихна, сякаш долови не дотам изкусния ми опит да сменя темата. Но, от друга страна, беше благодарен.

— Ами остани. Остани с мен. Можем да прекараме още няколко дни тук, а после — кой знае? Къде другаде искаш да отидеш?

— Уф. Спомни си, че заминавам преди теб заради единствения полет, който мога да хвана. Освен това трябва да се върна на работа, и то в подходящата времева зона в понеделник. Знаеш ли колко задачи ми е поставила Джилиан?

— Тя ще разбере. Умира за хубава любовна история. Хайде. Остани с мен. Ще те натъпча в багажника на полета до дома. — Очите му блеснаха над чашата за кафе.

— В багажника, друг път. Така ли го наричаш? Любовна история? Не беше ли редно да ме прегръщаш на плажа? И да ми разкъсаш банския? — Отпуснах голите си крака в скута му и той се възползва, за да ги масажира между топлите си ръце.

— За твой късмет в миналото обичах да раздирам бански. Още сега ще ти предоставя един, стига да искаш — отговори той, а сапфирите потъмняха.

— Беше една романтична приказка, нали? Ако ми я бяха разказали, съмнявам се, че щях да повярвам — размишлявах, докато предъвквах последната си хапка.

— Защо не? Срещата ни не бе толкова необичайна, нали?

— Колко жени познаваш, които доброволно ще отидат в Европа с мъж, който седмици поред се опитва да им пробие дупка в стената?

— Истина е, но признай, че съм пичът, който ти пускаше всичките чудесни записи през стената и ти предложи, цитирам теб, „най-вкусното кюфте“?

— Според мен започна да ме сваляш с Глен Милър. Нямах как да му устоя. — Отпуснах се на стола си, докато ръцете му правеха вълшебства с обутите ми с чорапи ходила. Чорапи, които бях конфискувала от неговата страна на стаята.

— Хванах те, а? — Той самодоволно се засмя и се приближи към мен.

— Мамка му, успя. — Избутах лицето му настрани и широко се усмихнах, осмисляйки думите му. Хвана ли ме? Да. Телом и духом. И щеше да ме има напълно посред нощ.

При тази мисъл стомахът ми се сви и усмивката се поизкриви. Нервите бяха тръгнали на кръстоносен поход и без значение къде бе изчезнал мозъкът, те бяха завладели всяка мисъл и представа как ще премине нощта. Бях готова, Всевишният знае колко бях готова, но бях дяволски притеснена. О ще се върне, нали? Сигурна бях. Споменах ли, че се притеснявам?

— Вече приключи ли си работата? Имаш ли много за вършене утре? — попитах, отново сменяйки темата. Както винаги, когато заговореше за работата си, очите на Саймън светваха. Той записва снимките, които трябва да направи на римския акведукт в града.

— Искаше ми се да се погмуркаме. Яд ме е, че не ни стигна време. — Намръщих се.

— Ето нещо, което можем да изпълним, ако останеш с мен. — Той също се намръщи, превърна в истински театър имитацията на движението на веждите ми.

— Не забравяй, някои от нас трябва да ходят на работа от девет до пет. Длъжна съм да се прибера!

— Ами прибери се. Нали знаеш, че там ще те чака наказателен отряд? Всички ще искат да знаят какво се е случило между нас.

Всички ще знаят какво се е случило между нас — добави сериозно той.

— Зная. Ще се справим. — Примрях, спомняйки си за обещанието, изтръгнато от приятелките ми да не казвам нищо на Джилиан. Запитах се дали тя имаше предвид свирка в кухнята, когато ме посъветва: „Грижи се за Саймън“.

— Ние ли?

— Моля? Какво ние? — попитах.

— Можем да бъдем „ние“ — усмихна се той.

— Не сме ли вече?

— Да, но сме на почивка. Съвсем различно е да сме „ние“ у дома, в истинския свят. Постоянно пътувам, а това вреди на всяка връзка — отвърна той, свъсил вежди.

Вложих цялата си воля, за да не се пошегувам с думата „ние“.

— Спокойно, Саймън. Зная, че пътуваш. Напълно ми е ясно. Продължавай да ми носиш красиви подаръци от далечни места и твоето момиче няма да се сърди, става ли? — Погалих го по ръцете.

— Красивите подаръци не са проблем. Давам ти гаранция.

— Като заговорихме, къде е следващата дестинация?

— Ще си бъда вкъщи няколко седмици, след което заминавам на юг.

— На юг ли? Към Лос Анджелис?

— Не. Малко по на юг.

— Сан Диего?

— Още по на юг.

— Диплома от „Станфорд“, казваш? Къде отиваш?

— Обещай ми, че няма да се ядосваш.

— Изплюй камъчето, Саймън.

— В Перу. В Андите. По-точно в Мачу Пикчу.

— Моля? Е, това е. Съвсем отявлено те мразя. Ще си стоя в Сан Франсиско и ще декорирам коледните елхи на богатшите, а ти ще се наслаждаваш на джунглата?

— Ще ти изпратя пощенска картичка. — Приличаше на хлапе, мъчещо се да избегне наказание. — В крайна сметка не разбирам за какво се ядосваш. Обичаш си работата, Карълайн. Изобщо не ме убеждавай, че не е така.

— Да, обичам си работата, но точно сега ми се отпраща на юг — с усилие отвърнах и си издърпах краката.

— Ако искаш да отпътуваш на юг, мога да измисля нещо...

Запуших с длан устата му.

— Няма начин, пич. Няма да ти мачкам пишката — започнах твърдо и непоколебимо, секунда преди с отворената си уста да започне да целува дланта ми. И да я похапва, съвсем лекичко...

— Карълайн — прошепна той с полузатисната уста.

— Да?

— Един ден — каза той, отмествайки ръката ми и целувайки дланта ми. — Един ден... — Целувка. — Обещавам... — Още две целувки. — Обещавам... — Целувка. — Да те ухажвам... — целувка. — В Перу — завърши, застанал на колене пред мен. Разголи рамото ми и устните му заскитаха по ключиците ми, а целувките му едновременно ме караха да се обливам в пот и да треперя.

— Искаш да ме ухажваш в Перу? — попитах с висок и глупав тон, който нямаше да го заблуди и за секунда. Той идеално знаеше колко ме привлича.

— Наистина. — Пръстите му се вплетоха в косата ми и притеглиха устните ми към неговите. За секунда се опитах да измисля дума, която да се римува с „истина“, но се отказах и го целунах с цялата си любов.

След това го оставих да ме изведе на терасата с изглед към морето. Което беше... синьо.

Цяла седмица забелязвахме признаци за приближаващ фестивал в града. Започваше тази вечер, сякаш да отпразнува заминаването ми, а ние бяхме тръгнали да вечеряме в някое значително по-луксозно място от онези, в които се бяхме хранили цяла седмица. Бях открила, че със Саймън имаме много сходни вкусове. Обичах от време на време да се поиздокарам, но предпочитах по-малки и непретенциозни ресторанчета, както и той. Затова тази вечер да се пременя и да вечеряме на някое по-комфортно място ме караше да се чувствам потържествено. Определено чаках с нетърпение тази вечер по повече от една причина.

Твърдят, че когато войник загуби крак в битка, късно през нощта чувства в него силни болки — наричат ги болки фантом. Загубих моя О в бой, битката с Кори Уайнстейн Картечаря, и още изпитвах

последниците от преживяното. И под последници имам предвид пълната му липса. Но нещо се мержелееше на хоризонта. Цяла седмица поред виждах фантома на О и с голямо нетърпение очаквах завръщането му по-късно тази вечер. Завръщането на О. Разбира се, във въображението ми то бе като финала на някакъв екшън, но наистина, ако се завърнеше, щях да изпиша финалните му надписи с главни букви.

Затова, драги спортни фенове, тази вечер щях да съм с пушка. И най-вече щях сериозно да подходя към малкия Саймън.

За пореден път прекарах пръсти през косата си и забелязах как слънцето е изкарало наяве естествените й златисти краски. Пригладих предницата на роклята от бял лен с тясно коланче. Като допълнение си сложих тюркоазно колие, което си бях купила в града, и сандали от змийска кожа с тънки каишки. От цяла седмица насам бях най-елегантно облечена и — въпреки глождещите ме нерви — се чувствах великолепно. Погледнах се за последно в огледалото и забелязах, че бузите ми розовеят, въпреки че не бях добавяла руж.

Влязох в кухнята, за да си наля набързо чаша вино, докато чакам Саймън. Забелязах го на терасата, взрян в морето. Усмихнах се, когато видях, че носи бяла ленена риза. Тази вечер и двамата щяхме да сме елегантни. Панталони в цвят какви допълваха тоалета му и той се извърна точно когато тръгнах да го посрещна. Токчетата ми зачаткаха по плочите, а той се облегна на парапета от ковано желязо. Бях убедена, че като фотограф беше наясно с образа, който създаваше. Всеки път, когато се облягаше, излъчваше секс. Надявах си да не падна от токчетата си... излъченият секс може да е хлъзгав.

Предложих му да пийне от виното ми и той ми позволи да поднеса чашата си към устните му. Бавно отпи, прегърна ме през кръста и ме придърпа към себе си, страстно ме целуна, а езикът му бе натезал от аромата на вино.

— Изглеждаш... апетитно — въздъхна той, отдели устни от моите, за да ги притисне към кожата точно под ухото ми, а наболата му брада приятно ме гъделичкаше.

— Апетитно ли? — попитах и наклоних глава, за да го поощря в онова, което правеше.

— Апетитно. Достатъчно апетитно, за да те изям — прошепна той и леко гризна шията ми, но достатъчно силно, за да почувствам остротата на зъбите му.

— Виж ти — бе единственото, което успях да прошепна, докато обвивах ръце около врата му, за да потъна в прегръдките му.

Слънцето започваше да залязва, заливаше света с топла светлина, караше теракотата да блести в червено и оранжево и ни къпеше в жаравата. Очите ми бяха привлечени от прохладното синьо море, плискащо се в скалите под нас, а солта във въздуха наистина щипеше езика ми. Притиснах се до Саймън, оставяйки се да се потопя и почувствам всичко. Тялото му, твърдо и топло до моето, усещането за рошавата му коса до моята, горещия парапет до бедрото ми, копнежа на всяка моя клетка към този мъж и към удоволствието, което със сигурност той щеше да ми дари.

— Готова ли си? — попита той, а дрезгавият му глас погали ухото ми.

— Напълно — прошепнах, а очите ми се притвориха заради близостта му, заради усещането за него.

И тогава Саймън ме отведе в града.

След като Саймън ме докара до крайност с целувките си на терасата, той буквално ме заведе до края на земята. Седнахме в ресторант с изглед към водата, което е лесно в крайбрежен град. Но докато кръчмичките, в които вечеряхме тази седмица, притежаваха своето уютно очарование, това бе романтичен ресторант, който наблягаше на романтиката. Тук романтиката се сервираше на тепсия. Тя избликваше от виното, от пода под краката ни и ако случайно не си я забелязал, се носеше и във въздуха. Ако примижех, виждах как бризът носи над водата думата романтика... Наистина примижах, но тя си беше там, уверявам ви. Прозорците от пода до тавана бяха отворени, за да пуснат соления морски въздух, и стотици мънички свещици блещукаха във ветроупорни стъкленици. Всяка маса беше застлана с бяла покривка, върху която бяха аранжирани ниски вази, преливащи от гергини в богати цветове на пурпур, оранж и лила. Малки бели коледни свещи се кипреха на дървените греди над главите ни и озаряваха с вълшебна червеникава светлина цялата сцена. В ресторанта нямаше деца, нямаше маси за четирима или шестима. Не, този ресторант бе изпълнен с любовни двойки, стари и млади.

Седнахме, притиснати един до друг до епичен махагонов бар, бавно отпивахме вино и чакахме да приготвят нашата собствена миниатюрна маса. Саймън ме беше прегърнал през врата,

демонстрирайки по този начин собственическите си права над мен, мълчаливо, но недвусмислено.

Барманът постави пред нас на бара блюдо със стриди. Дъговидни и заострени, те блестяха с резенчета лимон, приютени между тях. Саймън въпросително вдигна вежди и аз кимнах, след което той изстиска лимона, а силните му изящни пръсти имаха почти еротично въздействие върху стридите. Той отдели една от черупката ѝ и я поднесе към устата ми с вилицата си.

— Зяпай, Нощничке — нареди ми и аз с удоволствие изпълних желанието му.

Беше студена и хрупкава, в устата ми избликна струя морска вода, простенах от удоволствие, облизвайки вилицата, преди да я отдръпне. Той грабна друга стрида и съвсем по мъжки я метна в устата си, а аз наблюдавах как кратка хранителна порнография се разиграва пред очите ми. Той ми намигна, когато отместих поглед, опитвайки се да прикрия колко съм възбудена. Целият ден премина като умело насочвано кълбо от сексуална възбуда, което сега прерасна в прериен пожар. Той набързо изсърба две една след друга, а аз наблюдавах как езикът му се стрелка и изведнъж почувствах непреодолимото желание да му помогна. Без срам или че може да ни гледат, се приближих до него и го целунах с всичката си страст.

Той се усмихна изненадано, но отвърна на целувката ми с не по-малко увлечение. Сладостта и нежността, които прелитаха между двама ни цяла седмица, сега се бяха превърнали в неистово желание за докосване и аз изобщо не бях против. Цялото ми тяло се обърна към неговото, а краката ми се вплетоха в неговите, когато пръстите му откриха кожата ми — точно под подгъва на полата. Целувахме се, щяхме да се скъсаме от целувки съвсем по холивудски. Бавно, сантиментално, влажно, но прекрасно. Наклоних глава, та устните ни да се сливат по-истински, езикът ми се плъзгаше по неговия. Водеше го, а после оставих водачеството на него. Имаше вкус на захар, сол и лимони и едва устоях да не го просна на бара заедно с прекрасната му ленена риза и да го възседна — но нали съм дама.

Чух, че някой кашля, отворих очи и видях любимите си секси сапфири, а после и възмутения собственик.

— Извинете, сеньор, масата ви е готова — възвести той, деликатно откъсвайки очи от неприкритата ни проява в неговия много

романтичен, но все пак пълен с хора ресторант.

Нищо чудно да съм простенала, когато Саймън дръпна ръце от краката ми и обърна стола ми, за да се изправя. Хвана ме, издърпа ме и се усмихна на бармана. Краката ми бяха като кашкавалени, та едва се надигнах.

— От стридите е, човече, от стридите — ухили се Саймън, докато плетяхме крака към масата си. Готова бях възмутено да изсумтя, когато забелязах, че и той е в небрано лозе. Не само аз се печех на бавен огън...

Потиснах въздишката си, безметежно се усмихнах и сведох очи, колкото да разбере, че зная. Стигнахме до масата си и Саймън издърпа стола ми да седна. Докато ме настаняваше, ръката ми уж небрежно се плъзна назад и усетих колко е възбуден. Чух го да въздиша и вътрешно се усмихнах. Очаквах да ме гризне за втори път, но той стисна ръката ми, придърпа ме и ме притисна към себе си. Дъхът ми замря, когато усетих, че се е надървил.

— Нужно ли е да променям прякора ти на Лошото момиче? — промълви той дрезгаво и настойчиво в ухото ми. Затворих очи и се опитах да се овладеея, докато сядаше срещу мен и ми се усмихваше сатанински. Сервитьорът се засуети около нас, нареждаше салфетки и ни подаваше менюта, но аз имах очи само за Саймън, възбуден и красив. Тази вечеря щеше да продължи вечно.

Действително вечерята продължи дълго, но колкото и да копнеех да остана насаме със Саймън, толкова и исках вечерта никога да не свърши. Сервираха ни съблазнителна паеля с прясно уловени скариди и омари с остри щипки, сирене и грах. Традиционно приготвено, почти невъзможно за възпроизвеждане, простото ястие имаше за канапе ориз с шафран, който го правеше хрупкаво и преливащо от аромат на ядки — апетитно за всеки вкус. Завършихме с бутилка прекрасно розе и накрая лениво отпивахме от мънички чаши „Понче Кабайеро“, испанско бренди с аромат на портокал и канела.

Алкохолът бе вкусен и аз го подържах в устата си. Чувствах се приятно затоплена и в още по-приятно настроение. Не пияна, но достатъчно пийнала, за да съм чувствителна към всичко: как лекото бренди се плъзга към гърлото ми, топлината на крака на Саймън, допрян до моя под масата, как тялото ми започва да жужи. Изглежда, цялото население тази вечер бе излязло с празнично настроение заради

фестивала, започващ в центъра на града. Енергията им бе примитивна, но идваше от сърце. Седях, облежната на стола, галех Саймън с палеца на крака си и глуповато му се усмихвах, докато той ме гледаше сериозно.

— Вече веднъж ти изядох паелята — неочаквано заяви той.

— Моля? — избъбрих и облизах капчица от устната си, преди да капне на роклята ми.

— На Тахо, помниш ли? Сготви ни паеля.

— Не като тази вечер, но беше вкусна. — Усмигнах се, припомняйки си онази нощ. — Доколкото си спомням, пресушихме и доста вино.

— Да, ядохме паеля, пихме вино, сватосахме приятелите си и след това ти ме целуна.

— Да, точно така беше. — Изчервих се.

— И после се държах като задник — довърши той и също пламна.

— Именно — съгласих се с усмивка.

— Знаеш защо, нали? Искам да кажа, беше ти ясно, че те желая, нали?

— Беше го притиснал до бедрото ми, Саймън. Нямах как да не усетя. — Засмях се, опитвайки се да го изкарам на шега, но помня как избягах от него и джакузито.

— Стига, Карълайн — сгълча ме той със сериозен поглед.

— Ти престани. Наистина го беше притиснал до бедрото ми. — Отново се засмях, но този път по-неохотно.

— Онази нощ? Боже, беше толкова лесна. В един момент не бях сигурен защо спрях. Мисля, че просто знаех, че...

— Какво си знаел? — прекъснах го аз.

— Знаех, че с теб ще бъде всичко или нищо.

— Всичко? — изписах.

— Всичко, Карълайн. Искам те цялата. А онази нощ? Щеше да е вълшебна, но прекалено скоро. — Той се наведе над масата и ме хвана за ръката. — Сега сме тук — продължи и поднесе ръката ми към устните си. Целуна опакото на ръката ми и после дари с влажна целувка средата на дланта ми. — Където мога да бъда с теб — завърши и още веднъж целуна ръката ми, докато го гледах примряла.

— Саймън?

— Да?

— Наистина съм доволна, че изчакахме.

— Аз също.

— Но според мен не бива да чакаме повече.

— Слава богу. — Той се усмихна и помахна на сервитьора.

Смяхме се като гимназисти, докато плацахме и вървахме нагоре по хълма към колата. Фестивалът вече бе в разгара си и по обратния път минахме през част от него. Факли осветяваха небето над главите ни, ехтеше хармоничен ритъм, а хората танцуваха по улиците. Енергията се беше върнала, във въздуха се носеше усещане за страст, брeндитo и енергията бяха омаломощили нервите, а Уанг и МК се готвеха за битката на живота си. МК и Уанг звучаха като рап дует...

Когато стигнахме колата, посегнах към дръжката на вратата, когато господин Паркър настойчиво ме завъртя към себе си. Очите му ме изгаряха, притисна ме към колата, впи устни в моите, а ръката му се плъзна по косата и кожата ми. Посегна към бедрото ми и с него обгърна собственото си, докато аз пъшках и стенех пред перспективата за силата, която щях да освободя от тялото и душата си.

Но го накарах да не избързва, като задърпах косата му, принуждавайки го на свой ред да простене.

— Отведи ме вкъщи, Саймън — прошепнах и още веднъж го целунах. — И моля те, карай бързо.

Дори сърцето, което хвърчеше наоколо, беше доволно. Продължаваше да пее, но определено мръсни песни.

19.

Погледнах в отражението си в огледалото, стараейки се да бъда обективна. Когато бях дете, особено в началото на юношеските си години, се виждах по съвсем различен начин. Съзирах избеляла русолява коса и бледа, невзрачна кожа. Виждах неизразителни зелени очи и кокалести колена по средата на кльощави като на птица крака. Виждах леко вирнат нос и долна устна, в която можех да се спъна, ако не внимавам.

Когато станах на шестнайсет, един следобед баба ми отбеляза, че розовата рокля, която носех, подчертава тена на кожата ми. Намусих се и веднага ѝ възразих.

— Благодаря, бабо, но снощи съм спала само три часа и днес ни най-малко не изглеждам хубава. Уморена и бледа, но не и хубава.

Подбелих очи, както имат навик гимназистките, но тя ме хвана за ръката.

— Винаги приемай комплиментите, Карълайн. Те са предназначени само за добро. Вие, момичетата, все изопачавате каквото ви се казва. Просто благодари и продължавай напред. — Тя ми се усмихна с тихата мъдрост, която ѝ бе присъща.

— Благодаря — усмихнах ѝ се в отговор, докато гребях соса на спагетите ми. Извърнах лице, за да не види, че се изчервявам.

— Сърцето ми се къса, като гледам как младите момичета се подценяват и си въобразяват, че не са достатъчно красиви. Задължително помнете, че изглеждате точно както трябва. Точно. И всеки, който твърди обратното, дрънка глупости. — Тя се закиска и на последната дума сниши глас, все едно бе изрекла някоя ругатня. Баба разполагаше с набор от лоши, ама наистина лоши думи и „глупости“ бе една от тях.

На следващия ден споменах на приятелка, че косата ѝ е прекрасна, а в отговор тя прокара ръка през нея с отвращение.

— На подбив ли ме вземаш? Днес дори не успях да я измия. Въпреки че наистина изглеждаше фантастично.

По-късно, след часа по физическо, се преобличах в съблекалнята, когато забелязах една приятелка да си слага червило.

— Красиво е. Как се нарича цветът? — попитах, докато тя си разглеждаше устните в огледалото.

— Ябълков мармалад, но на мен ми стои ужасно. Господи, от лятото не ми е останал никакъв тен!

Баба беше права. Момичетата трудно приемаха комплиментите. След този ден нямах намерение да твърдя, че изглеждам зле, и никога не съм избирала неподходящото червило. Стараех се да забелязвам хубавото преди лошото и да съм оптимистка. Да съм обективна. Любезна. И колкото повече тялото ми се развиваше, толкова повече разбирах твърденията, които трябваше да се приемат положително, а не отрицателно. Преди не се приемах за красавица, но и това се поправи.

Затова сега, докато се гледах в огледалото в банята, знаейки, че Саймън ме чака, реших да се оценя.

Белезникаво руса коса? Не толкова белезникава. Беше златиста и лъскава, понакъдрена от солената вода, в която я киснах цяла седмица. Бледа кожа? Приятно загоряла от слънцето, смее ли да кажа, почти блестяща? Намигнах сама на себе си, сдържайки безумния си смях. Долната ми устна бе понацупена дотолкова, доколкото да вкара в капана всеки Саймън и да не го пусне да избяга. А краката, които забелязах, че се спускат от бедрата ми? Изобщо не бяха като крачка на пиле. Всъщност бях убедена, че ще изглеждат възхитително, стига с тях да прегърнех Саймън... каквото и да почувствах.

И така, след като за сетен път пригладих косата си и наум проверих вътрешния си поменик, се почувствах страшно развълнувана от предстоящата нощ. Бяхме се втурнали към къщата, на практика се разсъблякохме един другото в антрето и след като измолих няколко секунди лично време, бях готова да предявя претенции към моя Саймън. Че кого да заблуждавам? Желаех този мъж. Исках го за себе си и нямах намерение, ама никакво, да го делия с никоя друга.

Мозъкът най-после постигна съгласие с МК. Най-вече след като тя се покатери и го халоса в основата, заявявайки му категорично, само както тя умее, че имаме нужда от това. Заслужавахме го и бяхме готови. Нервите, е, те продължаваха да потръпват в стомаха ми, но това трябваше да се очаква, нали? Искан да кажа, мина доста дълго

време и малко нерви беше в реда на нещата, нали? Не риех ли с копита цяла седмица? Може би.

Почти.

Мъничко.

Саймън бе повече от търпелив, съгласен да действа бавно, но да го изразя с прости думи, той бе просто човек.

Бях категорична да не позволя на нервите да изпратят още една испанска нощ в земята на прегръдките и гушкането. Завъртях се пред огледалото, опитвах се да се видя така, както исках да ме види Саймън. Усмихнах се съблазнително, загасих лампата, още веднъж си поех дълбоко дъх и отворих вратата.

Спалнята беше превърната в мизансцен от вълшебна приказка. По раклата и нощните шкафчета бяха пръснати свещи, озаряващи стаята с топлата си светлина. Прозорците бяха отворени, както и вратата към малкия балкон с изглед към морето, и като в любовен роман чувах вълните, разбиващи се в брега. А той стоеше пред мен: с разрошени коси, мускулесто тяло и огнени очи.

Наблюдавах как ме оглежда, плъзга поглед по тялото ми, а лицето му се разтяга в усмивка заради избора ми на тоалет.

— Виж ти, момиченцето с розовата нощничка — въздъхна той и протегна ръка. И докато се колебаех секунда, волята вдигна ръката ми и я положи в неговата.

Стояхме в тъмната стая все още на метър един от друг, но съединени от преплетените си пръсти. Чувствах грубата кожа на палеца му, докато рисуваше кръгчета от вътрешната страна на ръката ми, същите кръгчета, които чертаеше седмици поред, когато започнах да се поддавам на магията му. Очите ни взаимно се изпиваха. Той пое дълбоко дъх.

— Толкова си прекрасна, че почти е престъпление — промълви, притегли ме към себе си и леко ме завъртя, за да огледа розовата нощничка. Докато ме въртеше, дантелата се понадигна и разкри дантелените гащички. От гърлото му се изтръгна нисък звук и, ако не грешах, беше ръмжене? По дяволите...

Той отново ме обърна към себе си, сграбчи бедрата ми, а гърдите ми се сплескаха в неговите. Леко ме целуна под ухото, позволявайки ми да почувствам само връхчето на езика му.

— Има някои неща, които искам да разбереш — промълви той, сгушвайки лице в шията ми, а ръцете му се пъхнаха под нощницата, издърпаха гащичките и изненадващо ме сграбчиха за задника. Ахнах.

— Слушаш ли ме? Не се разсейвай — прошепна отново той и прокара език отстрани по шията ми.

— Трудно ми е да се съсредоточа, докато ме стискаш за бедрото — простенах, но го оставих да ме наклони назад, така че цялата долна част от тялото ми се притисна към него, неговата твърдина, доволна да моделира нежната ми същност. Той се засмя. Сега обсипваше ключиците ми с нежните си целувчици — негова запазена марка.

— Ето какво е нужно да знаеш. Първо, ти си изумителна — започна той, ръцете му пътуваха към тила ми, а палците ме галеха и масажираха. — Второ, ти си изумително секси — въздъхна.

Ръцете ми припряно смъкнаха от раменете му вече разкопчаната риза, когато ритъмът ни започна да се променя от бавен и нехаен към бърз и необуздан. Сега ръцете му се плъзгаха отпред, ноктите му леко драскаха корема ми, надигнаха нощницата ми, така че кожата ни се докосна, помежду ни не остана нищо. Моите ръце пропълзяха по гърба му, а ноктите ми агресивно се впираха и го притегляха към мен.

— И трето, колкото и изумително секси да е тази нощничка, единственото, което искам да виждам до края на нощта, е моята сладка Карълайн. Нуждая се да те видя.

Той се задъха до ухото ми, когато ме повдигна, а десният ми крак се обви около кръста му, движен от собствен порив.

Още веднъж безапелационният закон на съседа ми диктуваше, че краката се обвиват около мъжки бедра, щом им бъдат предоставени.

Той ме поведе назад към леглото и полека ме сложи да седна. Наведе се над мен, бутна ме и аз се облегнах на лакти. С провиснала под раменете риза, той ми намигна да го доразсъблека. Пресегнах се напред, пъхнах пръст под копчето на панталона и рязко го разкопчах. Забелязах, че не носи боксерки, и нежно дръпнах ципа му сантиметър-два, разкривайки на показ щастливата пътека, водеща надолу и все надолу, където се намираха всички хубави неща. Пресвета Дево. Командос.

— Май си против бельото? — прошепнах, надигнах едното си коляно и със сила го придърпах между бедрата си. Със сила. Точно така.

— Против съм твоето бельо. Не е ли срамота, че още е на мястото си? — усмихна се той и притисна бедра към мен, позволявайки ми да почувствам всичко.

Отметнах глава назад, потискайки нервите, които се опитаха да се разбунтуват. Разкарайте се, нерви. Това се случваше.

— Не е срамота. Няма за дълго да остане там — прошепнах, легнах по гръб и протегнах ръце над главата си, изпънах тяло под неговото, окуражавайки устните му да продължат танца си около ключиците ми. Чувствах как ближе и смуче кожата между гърдите ми. Извих се в дъга, нетърпелива да почувствам повече. Той започна да сваля презрамките на нощницата, разголи ме и си осигури достъпа, от който се нуждаеше, за да ме изстреля в орбита.

Усещането на устните му върху кожата ми, горещи, влажни и гъделичкащи, беше неземно. Казах му го.

— Чувството е неземно — простенах над главата му, когато леко наболата му брада приятно одраска кожата ми. Устните му обгърнаха дясното ми зърно, бедрата ми излетяха по собствена тангента, измъкнаха се изпод него и двата ми крака плътно се обвиха около кръста му. Устните, езикът и зъбите му сега танцуваха по гърдите ми, които преливаха извън нощницата, докато той се местеше от едната към другата, дарявайки ги еднакво с любовта си. Бях обгърната от Саймън и дори ароматът му се вихреше около мен, всеки сантиметър от кожата ми изпитваше насладата от благоуханието на испанско бренди.

От устата ми се заизливаха безсмислени думи. Съзнавах, че няколко пъти промълвих „Саймън“, един или два пъти „Колко е хубаво“, но повечето от звуците, които дочух от себе си, бяха „Ммм“, „Ехх“ и доста силното „Хиииеа“, за което, честно казано, няма точен правопис.

Саймън отново и отново въздишаше до кожата ми, а дъхът му ставаше все по-горещ. Ръцете ми пътешестваха през прекрасната страна на косата му, а когато ги отдръпнах от лицето му, бях възнаградена с великолепната гледка на устата му и затворените му очи в безусловно обожание. Той леко ме ухапа, стисвайки със зъби чувствителната ми кожа, и ръцете ми почти щяха да откъснат косата му. Чувството бе феноменално.

Другата му ръка пробягваше нагоре-надолу по крака ми, подтикваше ме да го притисна още по-силно между бедрата си, а великолепните му пръсти все повече се приближаваха до ръба на дантелата. Тя бе граница, която предстоеше да прекосим: пределът на дантелата.

Почувствах, че притаявам дъх, когато пръстите му леко се провряха току под ръба на гащичките ми, едва доловимо. И неговото дишане се забави и докато продължаваше нежно да ме докосва, лицето му се доближи до моето и в един момент, един смълчан момент, просто... се взирахме един в друг. Преклонение — това е единственият начин, по който ръката му ме докосваше, нежно, с благоговение. Очите ни се срещнаха, когато ръката му проникна по-дълбоко под гащичките и тогава, с болезнена прецизност, той ме докосна.

Стиснах очи, а тялото ми беше залято от вълна от чувства. Дишането ми отново се ускори, силното напрежение, циркулиращо в мен, отвътре и отвън, бе като сподавено жужене точно под повърхността на кожата ми. Задвижих се с него, чувствайки как пръстите му ме изследват, и издадох тих стон. Само на толкова бях способна. Чувствата бяха толкова силни, а енергията — о, боже, енергията, която ни обгръщаше в този момент — всеобхватна.

Бях сигурна, че Саймън не долавя целостта на емоцията, носеща се зад затворените ми клепачи. Бедният човек едва ме бе докоснал. Но когато пръстите му станаха по-сръчни и уверени, започна да се случва нещо невероятно. Миниатюрни възелчета от нерви, спящи от векове, заискриха за живот. Очите ми се отвориха, когато ме заля една специфична топлина, зароди се в центъра на тялото ми и затърси път навън.

Саймън определено й се наслаждаваше. Очите му бяха замъглени и изпълнени със страст, докато се гърчех под него. Знаех, че чувства как се напрегам и оживявам.

— Господи, Карълайн, толкова си... красива — промълви той. В очите му блесна нещо повече от похот. Усетих, че нещо ме пробужда зад очните ябълки.

Обвих с ръце врата му, притиснах го до себе си и задърпах ризата му да я съблека, за да почувствам всичко. Той се надигна само за няколко секунди и с пресилено драматичен жест разкъса дрехата, от което ме напуши смях, но и ме накара да го желая още повече.

Отново се надвеси над мен, плъзна се надолу, а устните му прокараха пътечка до пъпа ми. Заобиколи го с език и се засмя на коремчето ми.

— На какво се смееш, господинчо? — изкикотих се и стиснах ухото му. Вече беше под нощницата и лицето му беше скрито от мен. Измъкна глава, бавно се усмихна, от което пръстите на краката ми щръкнаха.

— След като пъпът ти е толкова апетитен — по дяволите, Карълайн. Нямам търпение да вкуся катеричката ти.

Няколко са нещата, които една жена иска да чуе в живота си:

Получаваш работата.

С тази пола задникът ти изглежда страхотно.

Много бих искал да се запозная с майка ти.

И в правилния контекст, при подходящите обстоятелства, понякога една жена иска да говорят за катеричката ѝ.

Това би могло да бъде по-секси и от Клуни.

Стонът, изтръгнал се от устата ми, когато той произнесе думата, е, да си го кажем, бе достатъчно силен, за да събуди и умрелите. Езикът му продължи пътя си от пъпа към гащичките ми, а след това с възхитителна прецизност Саймън пъкна палци под дантелата и ги смъкна до ходилата ми.

И ето ме, просната възник върху царството на възглавниците, с нощница надигната над ребрата, всичките ми разкошества на показ, а аз — непристойно щастлива от факта. Издърпа краката ми почти до ръба на леглото и падна на колене. Велики боже!

Той прокара ръце нагоре-надолу по бедрата ми, а аз се надигнах на лакти, за да гледам, имах нужда да видя как този възхитителен мъж ме гали, грижи се за мен. Коленичил между бедрата ми, с полусмъкнати панталони и наполовина свален цип, с коса на атомни висоти, той бе поразителен. И в действие.

Още веднъж оставяйки езика си да го води, започна да целува с отворена уста вътрешната част на бедрата ми като лека-полека се приближаваше към мястото, където го исках най-силно. Внимателно повдигна левия ми крак и го преметна през рамо, аз се извих в дъга, а цялото ми тяло копнееше да го почувства.

Взря се в мен само за миг, може би единствено няколко секунди, но на мен ми се сториха цяла вечност.

— Красавица — въздъхна той още веднъж и после долепи устни до мен.

Никакви бързи близвания, никакви целувчици, само невероятен натиск, когато ме обгърна с устните си. Беше достатъчен, за да ме накара да се строполя обратно на леглото, неспособна да се крепя повече. Чувството, прелестното усещане за него бе всепоглъщащо и едва дишах. Действаше влудяващо бавно, с една ръка ме доразтвори за него, с устни, пръсти и език полека и методично ме издигаше в стратосферата, като ме изпълваше с чувство на изумление, което ми липсваше толкова дълго.

Едната ми ръка се спусна надолу и се зарови в косите му, а пръстите ми я галеха, въплътили всичките ми чувства. А другата? Безполезна. Стискаше чаршафите и ги мачкаше на топка.

Той вдигна главата си веднъж, само веднъж, за да целуне отново бедрото ми.

— Съвършена си, о, господи, просто съвършена — прошепна той, а аз едва го чух сред собствените си въздишки и стенания. Той почти веднага се върна към катеричката ми с неподправена настойчивост в действията, устните и езикът му се извиваха и ме притискаха, докато той стенеше в мен, а вибрациите пълзяха по цялото ми тяло.

Отворих очи за секунда, само за секунда, и стаята грееше, почти нажежена до бяло. Когато осезанията ми оживяха, дочух грохота на приборя, видях отблясъците на свещите върху телата ни. Усетих как кожата ми настръхва, самият въздух, който ме галеше, ми напомняше какво съм пропуснала толкова години.

Този мъж навярно ме обичаше. И щеше да върне О.

Стисвайки очите си отново, почти виждах себе си, застанала на ръба на скала, взряна в морето отдолу. Напрежение, огромно напрежение се трупаше зад мен, подтикваше ме към ръба, откъдето щях да полетя, свободна като птица надолу към бездната, която ме очакваше. Пристъпих напред, после още веднъж, все по-близо, докато чувствах как Саймън стиска бедрата ми. Но почакай. Ако О ме очакваше, исках Саймън да проникне в мен. Нуждаех се да проникне в мен.

Издърпах го за раменете и го привлякох в тялото си. Той изрита панталоните си, докато не паднаха бездиханни на пода.

— Саймън, моля те, искам те в себе си сега — задъхвах се аз, почти неспособна да говоря от страст. Саймън, привикнал със стенографския ми израз, ме разбра на секундата, нагласи се между краката ми, а бедрата му се насочиха право към целта. Целуваше ме като обезумял, а вкусът ми го заливаше на вълни.

— Вътре, вътре, вътре — не преставах да повтарям, а гърбът и бедрата ми се редуваха да се извиват като дъга, отчаяно търсеци онова, от което се нуждаех, което трябваше да ме отблъсне от скалата. Той ме остави само за секунда, докато се освободи от панталона си, който захвърли в другия край на стаята. Издайническото шумолене ми подсказа, че съм в безопасност, че и двамата сме в безопасност.

Най-после усетих, че е там, където му е мястото. Още не бе проникнал в мен, но чувството, че навлиза, беше изумително. Собствените ми нужди замлъкнаха за миг, докато го наблюдавах как за първи път се връзва в мен. Очите му се впираха в моите, докато обхващах с длани лицето му. Струваше ми се, че иска да ми каже нещо. Какви думи щяхме да изговорим, с какви прекрасни любовни слова щяхме да ознаменуваме този момент?

— Здравей — прошепна той и се усмихна като че животът му висеше на косъм.

Не успях да сдържа усмивката си.

— Здравей — отговорих, опиянена да го усещам, да чувствам тежестта му върху себе си.

Той нежно проникна в мен и отначало тялото ми го отблъсна. Беше минало дълго време, но леката болка, която почувствах, бе добре дошла. Беше от болките, за които знаеш, че още нещо предстои. Отпуснах се за миг, за да му позволя да влезе по-дълбоко в мен, а колкото по-навътре се връзваше, усмивката му ставаше безкрайно по-секси. Той прехапа долната си устна, а на челото му се появили тънки бръчици. Поех си въздух, вдъхвайки аромата му, докато го наблюдавах как се отдръпва, за да проникне още по-дълбоко. Вече напълно в мен, го приветствах по единствения възможен начин. Прегърнах го, което накара очите му да светнат, когато се втренчи в мен.

— Ти си моето момиче — промълви той, вдигна вежди и отново се връза в мен, този път по-уверено. Дъхът ми се задави в гърлото, докато пъшках и несъзнателно надигах бедра към неговите с движение, толкова старо, като разбиващите се долу вълни.

Бавно започна да се движи в мен, плъзгаше напористо, като всеки ъгъл и усещане освобождаваха все повече топлина и плам, които си пробиваха път към върха на пръстите на ръцете и краката ми. Не мога да опиша с думи усещането Саймън да е в мен, в моето тяло. Стенех, а той пъшкеше. Той стенеше, а аз проплаквах. Заедно. Тласъците му ме изтикаха към таблата на леглото. Телата ни бяха подгизнали от пот, притискаха се и отново се разделяха. Бях заровила ръце в косата му, дърпах я и се гърчех под него.

— Карълайн, толкова е красиво — въздъхна той, докато целуваше челото и носа ми.

Затворих очи и отново се видях на ръба на скалата, готова за скок. Отново започна да се натрупва напрежение, енергията се въртеше като дервиш, дива и необузdana, с всяко безмилостно проникване и излизане от тялото ми.

Направих последната стъпка, единият ми крак провисна от ръба на скалата и тогава! Видях... О. Той се носеше във водите под нас, а косите му като огън танцуваха над вълните. Той ми помахаша и аз му помахвах в отговор и в този момент Саймън пъкна ръка точно над мястото, където се съединяваха телата ни и започна да рисува малки кръгчета.

Кръгчета от една любима ръка. Скочих. Скочих свободно и без страх, извиквайки силно и мощно одобрението си:

— Да! — преди да се втурна към дълбините.

И паднах.

И падах.

И падах.

И паднах. Паднах и се разбих в безжалостната повърхност на водата и не можех да изплувам. Падах сякаш цяла вечност и вместо О да ме посрещне с отворени обятия, аз се опитвах да се издигна над стихията, самотна и мокра. Всяко мускулче в тялото ми, всяка клетка бе съсредоточена върху възвръщането на О, сякаш можех да го повикам обратно. Напрягах се, тялото ми беше възел от нерви, когато го зърнах, привидяха ми се косите му като огън под водата, но отново ми се изплъзна. Беше толкова близо, но не. Не.

Заплувах към него, влагайки всичката си воля, за да го накарам да се появи отново, но нищо. Беше изчезнал, а аз — изоставена под водата. С най-красивия мъж на света вътре в мен.

Отворих очи и видях Саймън над себе си, зърнах красивото му лице, докато правеше любов с мен и разбрах всичко. Не беше секс. Беше любов, а аз все още не бях му предложила всичко. Видях очите му натежали и полузатворени от страст. Забелязах капчицата пот, стичаща се от носа му, преди лениво да падне на гърдите ми. Видях как хапе долната си устна, усилието, изписано по лицето му, докато забавяше напълно заслужената си кулминация.

Той бе всичко, което бях желала. Бе незаменим любовник и усещах как сърцето ми ще изхвъркне от гърдите ми от желание да бъда до него, да го обичам. За мен беше всичко.

Измъкнах ръката му и целунах пръстите му, после обвих крака около кръста му и поставих ръце на гърба му. Той ме чакаше. Естествено. Обожавах го. Затворих очи и се съсредоточих върху онова, което бях способна да му дам.

— Прекрасно е, Саймън — задъхах се и вярвах във всяка своя дума. Стегнах бедра. Напрегнах мускулите, където бе нужно, и извиках името му, отново и отново.

— Карълайн, погледни ме, моля — настоя той с натежал от наслада глас. Позволих на очите си да се отворят отново и почувствах как по бузата ми се търкулна сълза. Само за секунда странно изражение помрачи чертите му, когато очите му потърсиха моите, а после? Свърши. Никакви гръмотевици, никакви светкавици, никакви фанфари. И все пак бе зашеметяващо.

Рухна върху мен и аз поех тежестта му. Поех я цялата, докато го приласкавах до гърдите си, целувах го отново и отново, ръцете ми галеха гърба му, а краката ми с всичка сила го притискаха до мен. Шепнех името му, докато той се гушеше между врата и гърдите ми, докосваше ме и ме милваше.

Сърцето седна отстрани и тихичко въздъхна. Нервите? Негодници. Изобщо не помисляйте да ми се мяркате пред очите.

Полежахме, заслушани в морето на малкия ни рай, тази романтична приказка, която можеше, трябваше да ни е достатъчна. Когато дишането му се нормализира, той се надигна и много бавно ме целуна.

— Сладка Карълайн. — Усмихна се и аз му се усмихнах в отговор със стоплено сърце.

Сексът можеше да е възхитителен дори без О.

— Веднага се връщам — каза той, освободи се от мен и тръгна към банята по гол задник, гледка, която не бе за изпускане. Видях го, че влиза, после припряно станах, завързах обратно презрамките на нощницата върху раменете си. Търколих се на една страна с гръб към банята и се свих около възглавницата си. Това беше единственият изключителен секс в живота ми. И все пак О не се появи. Какво ми ставаше?

Няма да плача.

Няма да плача.

Няма да плача.

Въпреки че го нямаше в леглото само няколко минути, когато се върна, се направих на заспала. Детинско? Да. Съвсем детинско.

Почувствах как креватът се вдлъбна, когато легна в него, а топлото му и още съвсем голо тяло се притисна към моето. Ръцете му ме прегърнаха през кръста, а устата му зашепна на ухото ми:

— Ммм, момиченцето отново си облича нощничката.

Зачаках, без да говоря, само дишах. Усетих, че леко ме побутна, после се засмя.

— Хей, спиш ли?

Дали да не захъркам? Когато героите от сериалите се правят на заспали, хъркат. Изхърках тихичко. Целуна ме по врата, а издайническата ми кожа настръхна при допира му. Въздъхнах в „съня“ си и се сгуших при Саймън, с надежда, че ще ми се размине. Съдбата бе благосклонна тази вечер и той просто ме притисна до гърдите си и ме целуна още веднъж.

— Лека нощ, Карълайн — прошепна и нощта ни обгърна. Престорих се, че изхърквам още няколко пъти, докато той наистина захърка и аз тежко въздъхнах.

Смутена и безмълвна, не мигнах до зори.

20.

Бях се престорила.

Бях фалшифицирала оргазъм със Саймън. Сигурно някъде имаше писан закон, дори издълбан в каменна плоча: Не смей да се преструваш със Сперминатора. Нека го напишат, та всички да го изпълняват. Бях се престорила и сега бях обречена да обхождам земята без О.

Дали не драматизирах прекалено? Ами, да. Но ако случилото се не изискваше малко драматизъм, тогава какво?

На следващата сутрин станах от леглото още преди Саймън дори да се събуди, което не бях правила, откакто бяхме на екскурзия заедно. Обикновено оставахме в леглото, докато се събуди другият, после се излежавашме и си приказвахме. И се целувахме.

Божичко, целувките.

Но тази сутрин минах набързо през душа и бях в кухнята и приготвих закуска, когато влезе един сънлив Саймън. Тътрейки крака по пода по чорапи със свлечени до бедрата боксерки, ми се усмихна през сънната си омая и зарови лице във врата ми, докато режех пъпеш и ягоди.

— Какво правиш тук? Почувствах се самотен. Голямо легло, а Карълайн я няма. Къде изчезна? — попита той и бързешком ме целуна по рамото.

— Тази сутрин имах нужда да се пораздвижа. Нали помниш, че колата ще дойде да ме вземе в десет? Искях да ти приготвя закуска, преди да замина. — Усмихнах се и се извърнах небрежно да го целуна.

Той ме спря, целуна ме бавно, като не ми позволи да бързам за никъде. Почувствах, че се затварям, а не можех да се превъзмогна. Имах нужда да обмисля случилото се, да разбере какво чувствам — освен че съм нещастна. Но обожавах Саймън, а той не заслужаваше това. Така че отвърнах на целувката му, а този мъж отново ме отнесе надалеч. Целунах го трескаво и страстно и се отдръпнах, преди да се стигне до нещо повече от целувка.

— Плодове?

— Моля?

— Плодове. Правя плодова салата. Искаш ли?

— О, да. Да. Звучи страхотно. Направи ли кафе?

— Водата ври. Ще стане след миг. — Погалих го по бузата, докато го водех към каната. Стояхме заедно в кухнята, тихо разговаряхме, а Саймън си открадваше по някоя целувка. Постарах се да не показвам каква бъркотия цари в ума ми и се опитах да се държа колкото се може по-нормално. Изглежда, Саймън предусети, че нещо не е наред, но ме остави аз да дам знак, аз да водя парада.

За последен път седнахме на терасата и си изядохме закуската, докато наблюдавахме как вълните се разбиват.

— Радваш ли се, че дойде? — попита той.

Очевидният отговор ме накара да прехапя устни.

— Повече от щастлива съм. Екскурзията беше възхитителна. — Усмяхнах се, пресегнах се през масата и стиснах ръката му.

— А сега?

— Какво сега? Обратно в реалността. Кога е полетът ти утре? — попитах.

— Късно. Доста късно. Да ти се обадя или... — Той се поколеба, като че се готвеше да ме попита да дойде ли у нас.

— Обади ми се, когато кацнеш, все едно кое време е — отговорих, отпих от кафето си и хвърлих поглед към морето. Сега бе притихнало. Този път, когато прехапах устна, беше, за да спра плача си.

Рано си събрах багажа, затова когато шофьорът пристигна, бях готова за тръгване. Саймън се опита да ме подмами под душа, но аз отказах под предлог, че не мога да си открия паспорта. Изпитвах ужас, че се дърпам точно когато се сближихме, но бях наистина в небрано лозе.

Обвинявах всичките си О, проблемът не беше в Саймън. Сексът беше неповторим и изумителен, независимо от презерватива, но все пак не бях задоволена.

Саймън пренесе саковете ми до колата и ги остави в багажника. След като поговори с шофьора, се върна при мен, докато излизах от къщата за последен път. Наистина изживяхме вълшебна приказка и аз се наслаждавах на всеки миг.

— Време ли е да тръгвам? — попитах и го прегърнах, когато се приближи към мен до парапета на терасата. Наслаждавах се на тялото му, притиснато до моето.

— Време е. Имаш ли всичко необходимо?

— Предполагам. Щеше ми се да измисля начин да донеса от онези скариди вкъщи.

Засмях се, а той прошепна в ухото ми:

— Според мен ще намерим нещо вкъщи, което ще ни допадне. Може да поканим останалите следващия уикенд и да пресъздадем някои от ястията, на които се наслаждавахме тук?

Обърнах се към него.

— Да направим дебюта си? — Усмихнах се.

— Да, именно. Искам да кажа, ако искаш — добави глуповато той и ме изгледа по-внимателно.

— Естествено — отвърнах. И го мислех. И без глупавия благословен О исках да бъда със Саймън.

— Добре, ще дебютираме със скариди. Доста странно.

Когато ме прегърна, се засмях. Шофьорът натисна клаксона и тръгнахме към колата.

— Ще ти се обадя, щом се върна, искаш ли? — попита той.

— Ще те чакам. Свърши си отлично работата — пожелах му аз.

Той отмахна косата от лицето ми и се наведе да ме целуне отново.

— Довиждане, Карълайн.

— Довиждане, Саймън. — Влязох в колата. И излязох от вълшебната приказка.

След като се настаних на мястото си в първа класа, ми останаха часове за размишление. Разполагах с цялото време на света да седя, да се пържа в собствената си мазнина и да си оплаквам съдбините. По целия път към летището плаках в колата, но се опитах да убедя шофьора, че не съм се дрогирала до козирката. Плаках, защото в тялото ми се бе натрупало много напрежение и трябваше по някакъв начин да го освободя. Бях тъжна и измамена в надеждите си. Сега продължавах да плача.

Опитах се да чета. Купих си булевардни списания на летището в Малага. Докато ги разлиствах, в очите ми се набиваха заглавия:

КАК ДА РАЗБЕРЕШ, ЧЕ СИ ПОСТИГНАЛА ВЪЗМОЖНО НАЙ-ДОБРИЯ ОРГАЗЪМ?

ПРАВЕТЕ УПРАЖНЕНИЯТА НА КЕГЕЛ ЗА МНОГОБРОЙНИ ОРГАЗМИ.

КАК ДА ОТСЛАБНЕТЕ: ОРГАЗМИТЕ ЩЕ СВАЛЯТ КИЛОГРАМИТЕ ВИ!

Малката Карълайн, мозъкът, волята и сърцето се бяха подредили в редица и хвърляха камъни по нервите, които се опитваха всячески да се скрият.

Затворих всичките списания и ги захвърлих на седалката пред себе си. Извадих лаптопа си, включих го и си сложих слушалките. Бях качила няколко филма от предишния си полет. Да, те можеше да ме развеселят. Прегледах списъка... „Когато Хари срещна Сали“? Не, с онази сцена в кулинарния магазин. „Топ гън“? Не, сцената, в която го правят, е осветена в синьо от бриза, подухващ през полупрозрачните пердета? Не, прекалено близко до вълшебната ми приказка.

Избрах филм, който безопасно можех да гледам, глътнах приспивателно и заспах, преди Люк да се научи да се дуелира със светлинния си меч.

Някъде преди връзката на „Ла Гуардия“ с полета през Съединените щати тъгата ми премина в лудост. Бях се наспала, преодолях плакането. Бях добре, но бясна. И то на самолет, където не поощряваха ходенето напред-назад. Налагаше се да остана на мястото си и да реша как да се справя с гнева си — и как да изживея живота си без надежда за О. Или отново прекалено драматизирах. Навярно, но когато няма надежда за О, кръгзорът ти се стеснява.

Най-после кацнахме в Сан Франсиско и докато вървах след тълпата към гишето за разпознаване на багажа, физически и емоционално изтощена, вдигнах очи към лице, което никога повече не исках да видя.

Кори Уайнстейн. Картечаря.

Беше на рекламата за „Заведения за любовни пици“. Застанах пред грамадната му глава, гадно ухилен, той позираше с гигантски резен пеперони, и яростта ми преля. Сега тя имаше лице. Яростта ми

притежаваше лице и то бе глупаво. Исках да я фрасна в лицето, но се оказа само плакат.

За жалост това не ме спря.

Нищо умно няма да блъскаш на международно летище. След строго предупреждение от транспортната полиция да не нападам други плакати, се натиках в едно такси, вонящо на самолет, и се върнах в апартамента си. Този път изритях собствената си врата, а след като хвърлих саковете си на пода, видях единствените две неща, които можеха да ме разсмеят.

Клайв и кухненския ми робот.

Със силно мяукане той изтича към мен и буквално се хвърли в обятията ми, демонстрирайки обич, която пазеше за подобни случаи. Някак си котешкото му мозъче разбираше, че имам нужда от нея, затова ме заля с вниманието си само както той умееше. Поклащайки опашка и мъркайки като побъркан, той си тикаше главата под брадичката ми и протягаше едрите си лапи, дарявайки ме с нежна котешка прегръдка. Заровила лице в козината му, отвърнах на нежността му. Хубаво беше да си вкъщи.

— Добре ли се грижиха за теб чичо Юън и чичо Антонио? Кое е доброто ми момче? — погуках, пуснах го на пода и грабнах консерва риба тон, наградата му, че е бил послушен, докато ме е нямало. Извърнах поглед от Клайв, чието внимание напълно бе погълнато от купичката му, и го насочих към кухненския си робот. Готвех се да взема душ и после да опека нещо. Имах нужда да пека.

Незнайно колко време по-късно — въпреки че бих казала, че слънцето залезе и изгря, докато месех и точех — на вратата ми се почука. Бях пекла толкова дълго, че гърбът ми изпука, когато вдигнах глава от изкусителните шоколадки на Айна. Изминах няколко стъпки, но защо си давах труд? Колко, по дяволите, бе часът? Потърсих с поглед Клайв, но не го видях.

Затътрих крака към вратата, забелязвайки, че навсякъде по пода има брашно, бяло и кафяво, и без да искам, затанцувах степ на сухо. На вратата се почука втори път, сега по-настойчиво.

— Идвам! — извиках и извъртях очи заради иронията на ситуацията. Когато посегнах да отворя, забелязах разтопен шоколад по кокалчетата на пръстите си. Нищо няма да се загуби, ще ги оближа, щом като отворя.

На прага стоеше Саймън с изтощен вид.

— Какво правиш тук? Нали нямаше да се връщаш до...

— Щях да си пристигна късно тази нощ, но хванах по-ранен полет. — Той ме подмина и влезе в апартамента.

След като затворих вратата и се обърнах с лице към него, пригладих престилката и усетих по нея парченца тесто за курабийки.

— Хванал си по-ранен полет. Защо? — попитах и полака го заобиколих.

Той се огледа с развеселена усмивка, забеляза купищата курабийки, натрупани по первазите на прозорците, увитите във фолио самуни хляб с тиквички, хляб с тиква, кексове с боровинки и портокал, подредени като тухли за основа на къща върху масата за хранене. Усмихна се още по-широко, след което се обърна към мен и взе една стафида от челото ми, за която и не подозирах, че е там.

— Ще ми признаеш ли защо се престори?

21.

Като ударена от гръм стоях с уста, увиснала като на паралистик, докато той влезе в стаята, за да съзерцава печивата ми. Подмина захарта и спря, за да потопи пръст в купичка разтопен шоколад. Тежко въздъгнах и се върнах до барплота, за да се изправа пред него и действителността, и преместих топка тесто от една купа, където го бях оставила да втасва.

Откъде знаеше? Как е познал? Размачках и разточих тестото — в пухкава, лепкава козуначена кифла — и почувствах, че лицето ми гори. Въобразявах си, че съм го изиграла доста майсторски. Крадешком вдигнах очи към него и забелязвах, че облизва шоколада от пръстите си, а погледът му стана по-загрижен, когато вместо да меся, започнах да бяхтя тестото. Изкарвах разочарованието си върху козуначеното тесто, докато си представях живота без О. Мамка му.

С чист сега пръст, той прибра кичур коса зад ухото ми, докато продължавах да меся и блъскам. Трепнах, когато ме докосна, нямаше как да остана сляпа за прекрасното му лице, надвесено над мен.

— Ще поговорим ли? — попита тихо той и мушна нос в шията ми. Притиснах се към тялото му за частица от секундата, после се отдръпнах.

— За какво да говорим? Дори не зная какво имаш предвид. Да не би да не си на себе си от часовата смяна? — безгрижно попитах, избягвайки погледа му, питайки се дали не мога да се измъкна. Възможно ли е да го убедя, че той е лудият? Мътните го взели, как е разбрал?

— Нощничке, хайде. Проговори — подкани ме той и отново се сгуши в мен. — Длъжни сме да го преодолеем, да говорим помежду си.

Да говорим ли? Определено можех да говоря. Той със сигурност знаеше какво означава за мен да бъда обречена да обхождам земята без О до края на живота си. Още веднъж взех в ръце тестото и го запратих към стената. То покапа и се разпльока по пода като онези отвратителни

играчки, с които се забавлявах като дете. Завъртях се към него. Лицето ми още бе червено, но се опитвах да се овладеея.

— Какво смяташе да приготвиш? — попита спокойно той и кимна към тестото.

— Козуначени кифли. Щях да пека козуначени кифли — отговорих бързо и с лудешки тон.

— Обзалагам са, че щяха да са вкусни.

— Доста работа — много труд за нищо.

— Ще опитаме отново. С радост ще ти помогна.

— Не разбираш какво ми предлагаш. Имаш ли представа колко е сложно? Колко етапи има? Колко време може да отнеме?

— Търпеливият получава най-прекрасните дарове.

— За бога, Саймън, представа нямаш. Искам това така отчаяно, навярно по-силно от теб.

— Тогава приготви крутони.

— Почакай, какво? За какво, по дяволите, говориш?

— Козунак? Нали е нещо като хляб? И престани да си блъскаш главата в барплота.

Студенината на гранита охлади чувството ми за провал, но престанах да се блъскам с такава сила, доловила тревогата в гласа му.

Знаеше и все още бе тук. Стоеше в кухнята ми в тъмносиния си пуловер, от който очите му заприличваха на опушени сапфири, а тялото му ставаше топло, примамливо и секси, непоносимо мъжествено и красиво. А аз? Изпомацана с мед и стафиди, си блъсках главата в барплота, след като утрепах козунака си.

Утрепах козунака си. Чудесно име за... съсредоточи се, Карълайн!

Сърцето ми беше готово да изхвъркне от гърдния ми кош, когато го видях пред вратата. МК бе на крачка след него и уплашено се скри. Мозъкът се бе вцепенил от шок и за миг нито приемаше, нито предаваше, но сега анализираше ситуацията, обяви го за достоен кандидат, като отбеляза времето и разстоянието, което е преодолял, и установи причината за тревога. Волята се поизпъчи, инстинктивно съзнавайки, че правилното телосложение прави добро впечатление — кой да я вини? Нервите... трепереха.

Защо? Защо? Той искаше да знае защо. Огледах го през провисналите си кичури... и видях, че е разтревожен. А аз — главата

наистина започваше да ме боли. Бях уморена, смазана и незадоволена. Това ли бе нещастieto?

След последния удар се поизправих. После си възвърнах равновесието, поех си дъх и се одързостих.

— Искаш да знаеш защо?

— Точно така. Чукаш ли се с друг?

— За бога, край с чукането. Та защо ли? Слушай... — Обиколих и събрах шоколадовите стърготини и орехите, разпилени по пода до барплота. Мерна ми се Клайв, който играеше на пинг-понг с един неразтрошен орех. По целия под се въргаляха орехи, а в главата си имах бръмбари. Аха!

— Виждал ли си рекламите за заведения за пица, Саймън?

За негова чест той ме слушаше. Не преставаше да слуша, докато обикалях из кухнята, опявах и ругаех. Едва успях да остана с всички си:

— Уайнстейн... една нощ... картечница... Разкара се! Друга нощ с Джордан Каталано... Защо не беше Клуни? Какво му е лошото да си необвързана... Ами Опра? Блъскането ти по стената... Розовата ми нощница...

След малко и той започна да придобива вид на зашеметен, както започвах да се чувствам и аз. Но бях решена да си кажа всичко. Той понечи да ме хване за ръката, но аз му се изплъзнах и едва не се подхлъзнах върху разсипани орехи, които бях счупила рано тази сутрин. Бях ги забравила в безпорядъка.

Направих още един кръг, докато продължавах да ломотя:

— Испанската вълшебна приказка със скаридите... — Спънах се в тавичката за кифли и паднах в ръцете му.

Той ме притисна до себе си, вдъхна аромата ми и ме целуна по челото.

— Карълайн, миличка, кажи ми какво става. Мърмориш нещо? Сладко е, но от него нищо не се разбира. — Притисна ръце към тила ми и ме задържа на място. Дръпнах се настрана, изкопчвайки се от прегръдката му, и го погледнах право в очите.

— Откъде разбра? — попитах.

— Стига, понякога мъжете знаят.

— Не, наистина, как разбра? — отново попитах.

Той ме целуна нежно по носа.

— Понеже изневиделица престана да бъдеш моята Карълайн.

— Престорих се, защото не бях изпитвала оргазъм от хиляда години — прозаично отговорих.

— Я пак?

— Сега ще изляза и ще изритам вратата ти — промълвих, отдръпнах се и прецапах през захарта.

— Чакай, чакай, какво? Какво не си изпитвала? — Той ме хвана и ме извърна към себе си. Нямаше време за притворство.

— Оргазъм, Саймън. Оргазъм. Голямото О, изпразването, щастливият край. Край на оргазмите. Не и за мен. Кори Уайнстейн ми даваше по пет процента отстъпка за пиците, но ми отне оргазма. — Подсмръкнах, а от очите ми закапаха сълзи. — Затова можеш да се върнеш при харема си. Скоро ще вляза в манастир! — извиках и язовирната стена най-после се скъса.

— Манастир ли? Какво? Я си докарай драматичния задник тук. — При всичката ми неохота ме издърпа в кухнята и ме прегърна. Залюля ме като малко бебе, докато аз най-нелицеприятно хълцах и виех.

— Толкова си... чудесен... и не можех... толкова си... добър... в леглото... и въобще... и не можех... толкова беше секси... когато свърши... а сега се върна... а аз си убих козунака... а на всичкото отгоре... ми се струва... че те обичам.

Всичко спря. Какво казах току-що?

— Карълайн, престани да плачеш, красавице моя. Може ли да повторим последната част?

Току-що признах на Саймън, че го обичам. Докато обилно мокрех пуловера му. Вдъхнах аромата му, след което се изскубнах от него и се приближих до стената, за да оберя залепеното за нея тесто. Нервите ми се събудиха за живот, за първи път да ми бъдат в полза. Можех ли да обясня? Можех ли наистина?

— Коя част? — попитах стената... и Клайв, който беше престанал да си играе с орехите, за да ни слуша.

— Последната — го чух да казва със силен и ясен глас.

— Че убих козунака? — подхвърлих.

— Наистина ли мислиш, че питам за него?

— Не?

— Опитай пак.

— Не искам.

— Карълайн... почакай, как е второто ти име?

— Елизабет.

— Карълайн Елизабет — започна той със сериозен и дълбок глас, който изневиделица ме разсмя.

— Козунакът става много вкусен, ако в него няма мазилка — измънках, изтощението ми си казваше думата. Донякъде се чувствах облекчена.

— Обърни се, ако обичаш — поиска той и аз го послушах. Той се облегна на барплота и съблече пуловера си. — Уморен съм от полета, така че дай набързо да обобщим. Първо, простила си се с оргазма си, така ли?

— Да — измънках.

— Второ, козунакът трудно се приготвя, така ли?

— Да — въздъгнах, неспособна да откъсна поглед от него. Под пуловера си носеше бяла риза. Която сама по себе си беше хубава, но защо така бавно и методично си навиваше ръкавите? Беше хипнотизиращо.

— И трето, мислиш, че ме обичаш? — попита той с дълбок и плътен глас — като меласа, като мед, като ангорска вълна.

— Да — прошепнах, съзнавайки, че е стопроцентова истина. Обичах Саймън. Големия, чаровен съсед.

— Мислиш или знаеш?

— Зная.

— Добре. Трябва да обсъдим нещо, нали? — каза той, а когато се приближи, очите му затанцуваха. — Май нямаш представа, а? — Пресегна се към ключицата ми, а палците потъркаха връхчетата на гърдите ми.

Дишането ми се учести и напук на мен тялото ми се събуди за живот.

— За какво да имам представа? — промълвих и му позволих да ме притисне до стената.

— Че изцяло съм твой, Нощничке — прошепна той в ухото ми. — И освен това зная, че достатъчно те обичам, за да ти дам твоя щастлив край.

След това ме целуна — сърцето ми полетя в небесата — целуна ме като във вълшебна приказка, въпреки че в тази вълшебна приказка

имах тесто по гърба, а котката ми си играеше с орехите. Но това не ме спря да отвърна на целувката му, все едно че животът ми зависеше от нея.

— Знаеш ли, че си паднах по теб още в нощта, когато заблъска по вратата ми? — попита той, целувайки ме по шията. — И че откакто започнах да те опознавам не съм бил с друга?

Ахнах.

— Но мислех... искам да кажа... нали те видях с...

— Зная какво мислиш, но е вярно. Как да бъда с друга, когато бях влюбен в теб?

Обичаше ме! Но чакай, какво става? Той се отдалечава... къде отива?

— А сега имам намерение да направя нещо, което никога досега не съм правил. — Той скръбно въздъхна, гледайки купищата хляб на масата. Направи гримаса и с един замах ги запрати на пода. Хлябовете заваляха около нас като тухли, опаковани във фолио. Не съм сигурна, но откъм Саймън ми се счу тихичко стенание, докато ги гледаше как падат. После се обърна към мен с мрачни и опасни очи. Сграбчи ме, тръшна ме на масата, разкрачи ме и застана между бедрата ми.

— Имаш ли представа каква веселба ни чака? — попита и плъзна ръце под престилката ми.

— Какво си намислил?

— О е изчезнал, а аз умирам за предизвикателства. — Той се усмихна, издърпа ме до ръба на масата, докато не се притиснах в него. Хвана ме през коленете, обгърна кръста си с краката ми и ме целуна с настойчиви устни и език.

— Няма да е лесно. Него отдавна го няма — запротестирах между целувките, докато разкопчавах ризата му, изваждайки на показ испанския му тен.

— Всичко правя с лекота.

— Трябва да го отпечаташ на визитките си.

— Питам: защо си още с дрехи?

Сложи ме да легна на масата и аз му се усмихнах. Кракът ми ритна ситото и то с трясък падна на пода, не и преди да ни осипе обилно с брашно. Косата на Саймън приличаше на бисквита — бухнала и покрита с пудра захар. Закашлях се, когато в устата ми влезе брашно, заради което Саймън гръмко се разсмя. Смехът му секна,

когато посегнах към слабините му и установих, че са твърди, при все че още скрити под дънките.

— По дяволите, Карълайн, обожавам да ме пипаш — процеди той през зъби, залепи устни до шията ми и остави следа от горещи целувки по кожата ми. Езикът му ме намери и се плъзна под подгъва на престилката. Ръцете му сръчно ме освободиха от анцуга ми, той полетя и кацна в кухненската мивка. За секунди до тях плувнаха чифт къси панталонки, последвани скоро от джинси и бяла риза.

А престилката? Е, с нея имахме мъчнотия.

— Да не си моряк? Ти ли върза този възел, Попай? — разлюти се той, докато се мъчеше да я развърже. В усилията си успя да събори купа с портокалово-мармаладена глазура, чието съдържание в момента капеше по пода. Допринесох за хаоса, като прекатурих кутия със стафида, докато проточвах врат, за да видя възела зад себе си.

— Зарежи престилката, Саймън. Погледни тук — настоях, разкопчах сутиена и го метнах на пода. Издърпах горнището на престилката и наяве се показва цялото ми разкошество. При вида на разголените ми гърди той се опули и настървено тръгна на лов. Още веднъж ме повали на масата, а ненаситната му уста атакуваше кожата на врата ми, сякаш беше въпрос на живот и смърт. Победи, а победата му бе сладка.

Потопи пръст в разлятата глазура и нарисува път от едната ми гърда към другата, като чертаеше кръгчета и притискаше кожата ми. Наведе глава, вкуси едната, после другата, и двете едновременно простенаха.

— Ммм, колко вкусно.

— Хубаво, че не пържех пилешки крилца. Щеше да бъде доста различно... Боже, това беше страхотно — възкликнах, когато той реагира на шегата ми с истинско ухапване.

— Щяха да станат особено апетитни.

Той се засмя, когато извъртях очи.

— Да ти донеса ли целина, та да се укротиш? — попитах.

— Никой няма да се укроти в този апартамент, поне не в скоро време — заяви той, грабна бурканче мед от барплота и ми вдигна престилката. И без да му мисли, го изля върху гащичките ми, от което целите подгизнаха. Не от каквото си мислите, но все пак...

Докато го гледах, цялата ме оля с мед и аз запищях. Отдръпна се, за да ми се порадва.

— Виж се, цялата си оплескана — заяви и отново се приближи. Спрях го с изпоцапан с мармалад крак.

— След вас, господине — обявих и кимнах към покритите му с брашно боксерки. Той вдигна вежди и свали боксерките. Застанал гол наред безпорядъка в кухнята ми, изглеждаше неописуемо сладък. Погледнах Саймън — гол, красив и брашнен, и широко се усмихнах.

В същия момент сърцето, мозъкът, волята и МК застанаха от една и съща страна на въжето и помахаха на нервите да застанат от същата страна. Най-после, и слава богу, те застанаха от нашата страна.

— Обичам те, Саймън.

— И аз те обичам, Нощничке. Сега махни тези гащички и ми дай захар.

— Ела и си я вземи. — Засмях се и изхлузих бикините по окапаните си с мед крака. Изритах ги към него, те със сочен плясък го удариха по гърдите, а медът се разплиска навсякъде.

— След цялата работа ще ни трябва един обилен душ — отбелязах, докато той ме прегръщаше в лепкавите си обятия.

— Предстои ни втори рунд — усмихна се той и ме понесе към спалнята. Тялото ми бе притиснато към неговото и ни делеше само престилката. А тя нямаше да ни разделя за дълго.

Имах ли нужда от О? Искам да кажа, беше ли нужен за живота? Не беше ли достатъчно да бъда до Саймън в обятията му и да го чувствам вътре в мен?

Засега, да. Ясно е, че го обичах...

Той ме пусна на леглото, аз се заклатих, претърколих се настрани и накарах таблата да се удари в стената.

— Ще блъскаш ли по стената ми, Саймън? — попитах през смях.

— Нямаш и представа — зарече се той и отмести престилката ми настрани, докато вдигах ръце над главата си. Отпуснах се назад с широка усмивка на лице. Пръстите му пропълзяха по коремчето, бедрата и хълбоците ми и накрая достигнаха светая светих. След нежно побутване разтворих крака. Той облиза устни и падна на колене.

Както в Испания ме докосваше и се наслаждаваше на вкуса ми, но сега беше различно. Чувството отново бе изумително, но аз бях различна. Като извиваше и преплиташе пръсти, той откри онова място,

което при докосване караше гърба ми да се извива в дъга и стенанията ми да стават по-дълбоки. Той също простена, което отново ме накара да се извия в дъга, а устните му бавно откриха чувствителното ми място. Ръцете ми се насочиха към гърдите ми и, както ме гледаше, потърках зърната си, с което ги накарах да щръкнат.

Отново имах необикновената чест да почувствам устата му. Цялото ми тяло бе завладяно от разтърсилия го поток енергия, след което настъпи покой. Започнах да усещам онова, което ставаше вътре в мен. Любов. Чувствах любов. А след това усетих, че съм обичана...

Тук, през деня, когато нищо не можеше да се скрие, всичко беше наяве — и покрито с мед — този мъж ме обичаше. Нямаше вълшебни приказки, нито разбиващи се вълни, нито проблясващи свещички. Истински живот. Вълшебна приказка за истинския живот, в който този мъж ме обичаше. И то ме обичаше наистина.

Език. Устни. Пръсти. Ръце. Всички те посветени на мен и моето удоволствие. Готова бях да се пристрастя към тях.

Чувствах как сладкото напрежение се надига в мен, но този път тялото ми го приемаше различно. Чрез тялото си за първи път в идеален синхрон със съзнанието зад стиснатите ми очи се видях как приближавам скалите. Усмихнах се наум, понеже знаех, че този път ще хвана кучия му син. А после? Там долу започнаха да се случват наистина изумителни неща. Дълги красиви пръсти проникваха в мен, движеха се и се извиваха, за да открият онова тайнствено място. Устните и езикът обгръщаха другото местенце, смучеха, ближеха, притискаха и пулсираха. Мънички светкавични затанцуваха под клепачите ми: ярки и ослепителни.

— Божичко, Саймън... толкова е хубаво... не спирай... не спирай...

Стенех гръмко, още по-гръмко, а след това оглушително, неспособна да се сдържа. Беше толкова хубаво, така приятно, толкова близо...

И тогава започнаха писъците. И те не идваха от мен. С ъгълчето на око си зърнах някаква космата ракета, летяща по пода.

Като някаква торпила с форма на котка Клайв се втурна към Саймън, скочи, нападна го изотзад и се вкопчи в гърба му.

Саймън хукна от спалнята към коридора, после се втурна обратно, а Клайв все още бе вкопчен в него като разбеснял се банши,

от когото отърване няма. Беше обгърнал ръце — имат ли котките ръце? — около врата на Саймън, което при други обстоятелства щеше да се приеме като очарователна котешка прегръдка. Но сега означаваше война.

Затичах се след тях, гола, ако не броим престилката, в опит да накарам Саймън да забави своя бяг, но с десетте нокътя дълбоко забити в него, той продължаваше да препуска от стая в стая.

Не ми убягна и иронията, че Саймън бяга от котка.

Ако бях страничен наблюдател, а не участник, щях да се попия от смях. Както се очакваше, едва потушавах кикота си, докато слушах писъците на Саймън. Май наистина го обичах.

Най-накрая ги приклеших в един ъгъл, завъртях Саймън на сто и осемдесет градуса и отлепих Клайв от гърба му. Бързо влязох във всекидневната, тръснах котарака на канапето, цапнах го по главата като благодарност, че напълно своеволно ме е защитил. Клайв ми отвърна с високомерно мяукане и започна да си ближе мустаците.

Върнах се в кухнята и открих Саймън, все още сгушен до стената. Прецених щетите: гледаше като умопобъркан и трепна, когато докоснах гърба му. Но погледът ми се спусна по-ниско. Невероятно.

Той...

Все още...

Беше...

Надървен.

Видя, че очите ми пътуват надолу по тялото му, дежа вю от първия път, когато се срещнахме лице в лице. Кимна глуповато.

— Все още си възбуден — избъбрих и тежко въздъгнах, когато за сетен път се опитах да си развържа престилката.

— Да.

— Изумително.

— Ти си изумителна.

— Да си го начукам — изругах, отказвайки се да се боря с възела.

— На твое разположение съм.

Замръзнах за частица от секундата, след което с бързо движение завъртях престилката зад гърба си. Затичах се през стаята, престилката ми се вееше след мен като пелерина на рицар, сграбчих Саймън и го притиснах към стената. Той ме хвана, когато го обгърнах като походно

одеяло и яростно го зацелувах. Ноктите ми оставиха бразди в гърдите му и той ахна.

— Как е гърбът ти? — попитах между целувките.

— Ще оживея. Котаракът ти обаче...

— Той ме защитава. Мисли, че причиняваш болка на мама.

— А така ли беше?

— Не, точно обратното.

— Наистина ли?

— По дяволите, да — извиках и плъзнах тялото си до неговото, а медът и захарта се размазаха помежду ни.

Спуснах се надолу по тялото му и престанах да го целувам. Издърпах го на пода с такава бързина, че от тупването ни се издигна облаче брашно. Там, по средата на кухнята, с гърди, по които се стичаше мармалад, го възседнах. Понадигнах се, поех ръцете му и ги поставих на хълбоците си.

— Ще се наложи да се държиш — прошепнах и го поех в себе си. Едновременно въздъхнахме, а усещането да го чувствам в себе си бе изумително. Извих гръб в дъга и пробно разклатих бедра... веднъж... два пъти... три пъти. Истина е каквото твърдят за карането на колело. Тялото ми си припомни движенията доста бързо.

С глупавата престилка зад гърба си, започнах да се движа над Саймън, усещах как той се движи в мен, реагираше, възнаграждаваше ме и неуморно се забиваше. Мушкайки, тласкайки, движехме се заедно — всъщност дори се плъзнахме по кухненския под. Той се надигна да седне, проникна още по-надълбоко и аз извиках. Ръцете ми лудешки ровеха в косата му. Беше щръкнала под пръстите ми, така намерих опора, затворих очи и започнах.

Започнах дългия поход към ръба на скалата.

Виждах гребена ѝ, издигнал се високо над бурните води. Надникнах над него и го видях. О. Помаха ми и се загмурка под и над вълните като разгонен делфин. Коварен неверник.

Саймън ме целуваше по врата, ближеше и смучеше кожата ми, докарвайки ме до лудост.

Протегнах един крак над ръба, насочих пръстите си право към него, завъртях глезен и описах малки кръгове в негова посока.

Малки кръгчета.

Бутнах Саймън обратно на пода, сграбчих ръката му и я поднесох между бедрата си. Яздех го като обезумяла и притисках пръстите му към своите, а виковете ми ставаха все по-силни, докато продължавахме да се клатим в синхрон. Точно така. Точно така. Точно... така...

— За бога, Карълайн, ти... си... изумителна... Толкова... те... обичам, че просто... умирам...

И това беше малката капка, от която чашата на щастието ми преля.

Във въображението си направих крачка назад и се гмурнах. Не скочих, гмурнах се. Изпълних идеално гмуркане и потънах във водата. Ако щете вярвайте, но се вкопчих в него, докато се плъзгах под водата.

О се беше върнал.

Ушите ми писнаха, когато пръстите на ръцете и краката ми първи научиха новината. Изтръпнаха, когато леко потръпнаха от връхлетялата ги енергия, пробиваща си път през всеки нерв и клетка, гладували за нея месеци поред. Тези клетки съобщиха на останалите, осведомиха сестрите си, че се случва нещо фантастично. Под клепачите ми избухна калейдоскоп от цветове, изригнаха фойерверки, когато усещането се разпростря към всяка фибра на тялото ми. Заля ме неподправена наслада, докато се тресях и танцувах върху Саймън, докато той даваше всичко от себе си.

Не зная дали чуваше хора на непристойните ангели, но е без значение. Аз го чувах. Музиката им дефинираше пълното ми щастие.

О се беше върнал, а доведе и приятели.

Разбиваха се вълна след вълна, докато със Саймън продължавахме да се притискаме и извиваме, изпробвайки всички ъгли, продиктувани от тях. Бях отметнала глава и не преставах да крещя, без да ме е грижа кой или какво ще ме чуе в моя собствен палат на оргазма.

Отворих очи и видях под себе си Саймън, обезумял, но щастлив, широко усмихнат, понеже бе с мен през цялото времеждие, с енергично, но и изтощено изражение на лицето, докато брашното по косата му се превръщаше в тесто.

Леко започваше да се колосва.

Все още върху него, продължавах да вършея, преминах през страната на многобройните О и навлязох в нещо като ничия земя. От

екстаз тялото ми изтощено се отпусна.

Но О беше довел още един приятел. Беше довел Г, Светия Граал.

Пелтечейки като идиот, се вкопчих в Саймън, сякаш от това зависеше животът ми, докато най-мощната приливна вълна от любов ме блъсна като цял камион с тухли. Доловил, че имам нужда от помощ, Саймън седна, от което положението му стана още по-възбуждащо. Откри местенце дълбоко в мен, скрито за мнозина, проникна още по-силно в мен, аз затаих дъх и се вкопчих още по-здраво.

Накрая отново отворих очи, а стаята бе озарена от сияние, когато кислородът отново проникна в дробовете ми. Изломотих нещо неразбираемо, притиснала лице към гърдите му, докато той отново се залюля, открил своето изумително нещо дълбоко вътре в мен.

Прегърнах го, чувствайки, че вълните най-после се оттеглят. Сега и двамата треперехме. Докато дишахме тежко, удоволствието ни напусна и на негово място се втурна любовта, изпълваща ме отново. Устата ми бе прекалено уморена, за да се движи. Той ми бе отнел дъха. Затова направих единственото, на което бях способна: сложих дланта му на сърцето си и целунах любимото лице. Той, изглежда, разбра и отговори на целувката ми. Измънках от щастие. Мънкането не изискваше особени усилия.

Крайно омаломощена и изтощена, опиянена и покрита с лепкава пот, се отпуснах назад, без да ме е грижа колко съм разкривена и абсурдна, когато сълзи от напрежение потекоха по лицето ми и влязоха в ушите. Усетил, че това положение не ми е особено удобно, Саймън се измъкна изпод мен и ми помогна да разплета извитите си крака, преди да ме прегърне върху кухненския под.

Лежахме притихнали известно време, без да говорим. Забелязах, че Клайв седи на прага на спалнята и мълчаливо си ближе лапите.

Всичко беше наред.

Когато почувствах, че мога да се движа, се опитах да стана и светът се завъртя около мен. Саймън ме подпря с една ръка, докато разглеждахме критично ситуацията: преобърнатите купи и шишета, разпиления хляб, целия хаос в кухнята ми. Тихо се засмях и се обърнах към него. Той ме гледаше с щастливи очи.

— Дали да не почистим? — попита.

— Не, първо да си вземем душ.

— Добре — съгласи се той и ми помогна да стана.

Прегърбих се като старица, трепвайки от приятната болка, която изпитваше тялото ми. Запътих се към банята, после промених посоката и тръгнах към хладилника. Извадих бутилка енергийно „Пепси“ и му я подхвърлих.

— Ще ти се отрази добре.

Намигнах му и се помъчих да се освободя от престилката на път към душа. Сега, когато О се беше върнал, реших да не губя време да го зова отново.

Когато Саймън ме последва в банята, отпивайки от пепсито, Клайв ненадейно се тръшна на пода и се претърколи по гръб. Размаха лапи, все едно махаше на Саймън. Саймън ме погледна и аз свих рамене. И двамата загледахме Клайв, който продължаваше да му маха. Саймън коленичи до него и предпазливо протегна ръка. След като ми намигна — кълна се в Бога, че наистина го направи — Клайв се претърколи още по-наблизо. Подозирайки, че все пак е капан, Саймън недоверчиво разроши козинката на коремчето му. Клайв му позволи, дори дочух колебливо мъркане.

Оставих двете момчета насаме за момент и отидох да пусна душа, за да се затопли водата. Най-последно отвързах възела на престилката и я зарязах на пода. След като пристъпих под струята, простенах заради усещането на топлата вода, падаща върху все още чувствителната ми кожа.

— Идваш ли? Вече съм тук — провикнах се през шума на водата. Миг по-късно Саймън надникна иззад завесата и ме загледа гола и покрита с мехурчета. Усмихна се сатанински, когато влезе в банята. Ахнах при вида на десетте драскотини по гръба му, но той само се засмя.

— Бива си го. Мисля, че току-що се сприятелихме — увери ме той, притегли ме към себе си и влезе при мен под струите.

Отдъхнах си облекчено.

— Хубаво — промълвих.

— Да.

Струите вода ни обгръщаха. Бях в обятията на Саймън, а от това по-хубаво — здраве.

Той се отдръпна с въпросително изражение.

— Карълайн?

— Да?

— Дали някой от онези хлябове, които разхвърлях по пода... ами...

— Да?

— Някой от тях не е ли с тиквички?

— Да, Саймън, има хляб с тиквички.

Отново настъпи тишина, ако не броим плясъка на водата.

— Карълайн?

— Да?

— Не съм допускал, че повече ще те обичам, но май така излиза.

— Радвам се, Саймън. Сега ми подай захарта.

22.

4:37 следобед, същия ден:

— Това сапунът ли е? Да не се подхлъзнеш.

— Няма да се подхлъзна на сапуна.

— Не искам да се подхлъзнеш. Внимавай.

— Няма да се подхлъзна на сапуна. Сега се обърни и тихо.

— Тихо ли? Невъзможно, не и когато ти... ммм... и когато ти... ох... и после, когато — ох, така боли, Саймън. Добре ли си там?

— Подхлъзнах се на сапуна.

Понечих да се обърна, за да проверя наистина ли е добре, когато той ненадейно ме притисна към преградката на душа и прилепи ръцете ми до плочките. Погъделичкаха ме устните му, а водата пръскаше кожата ми, когато тялото му се залепи за моето. Мислите за коварния сапун се изплъзнаха от съзнанието ми, когато той се плъзна в мен, твърд, голям и възхитителен. Дъхът ми секна във въздишка, по-секси заради падащата вода, и бързо последвана от нова, когато той със сила проникна в мен, болезнено, бавно и решително, с ръце на хълбоците ми.

Отметнах назад глава и извъртях лице, за да се насладя на гледката на Саймън, гол и мокър. Челото му бе сбръчкано, устата — отворена, докато ме обладаваше изцяло и без извинение. Задвижих се бързо, съзнанието и ясната ми мисъл се свиха, преди да експлодират, а безсловесните звуци излитаха от устата ми, падаха във водата и се стичаха в канала.

Сега, когато О се бе върнал, не си губеше времето. Засега поне се появяваше незабавно и без да задава въпроси, унищожавайки спомена за дни и месеци на чакане и плач, на молби и настояване. Възнагради ме с непоколебимо и постоянно шествие, което ме оставяше объркана и глупава, с омекнали кости и готова за още.

Стенейки в ухото ми, треперещ и пулсиращ, Саймън не намали темпото. Инстинктивно знаеше, както и аз, че неговото момиче заслужава повече. С убийствена ловкост ми лепна мокра целувка по

врата, бързо ме завъртя и отново проникна в мен, преди да успея да възкликна:

— Хей, къде отиваш?

— Никъде, Нощничке, не и в скоро време — промълви той, грубо ме хвана за дупето, вдигна ме до стената, залепи ме за нея, притисна ме до себе си и отново влезе в мен. Тялото му се огъна, докато моето се сплеска, а усещането за хлъзгавата кожа помежду ни бе невероятно. Как съм се дърпала от този мъж толкова време? Няма значение. Беше тук, в мен и се готвеше още веднъж да призове О на парад. Отдръпнах се, отваряйки пролука помежду ни, достатъчна, за да видя със замъглени от страст очи как прониква отново и отново в мен и ме изпълва като никой друг преди.

И той погледна надолу, за да разбере какво е привлякло вниманието ми, и от устата му се изтръгна силен, нечленоразделен звук. Движенията му се ускориха в преследване на онзи върховен миг, толкова сроден на болката и така близък до съвършенството. Неговите сини очи, сега пълни със страст и огън, срещнаха моите и заедно се хвърлихме от скалите.

Вкопчени един в друг. Премръзнали. Свършихме заедно със смях, сумтене и стенания, които оставиха гърлото ми възпалено, а катеричката ми — тръпнеща.

Тръпнещата катеричка... чудесно име за... ммм...

6:41 привечер:

Обхождащ апартамента ми само по хавлия, стремейки се да заобикаля купчинките брашно и разпилените стафиди, Саймън бе пир за очите. Когато се плъзна на локвичка разлян мармалад, прихнах толкова силно, че се наложи да седна на дивана. Сега стоеше пред мен с филии хляб с тиквички и развеселено изражение. Продължих да се смея, а хавлията ми се изхлузи, изваждайки на показ разкошествата ми. При вида на циците ми се случиха две неща. Очите му се ококориха, а нещо друго щръкна. Щръкна. Вдигнах вежди заради последното развитие на събитията.

— Ясно ли ти е, че ме превръщаш в машина? — отбеляза той и кимна към оху-бохуто си, надничашо изпод хавлията. Без да бърза, остави хляба си с тиквички върху масичката за кафе.

— Колко е сладък! Все едно подава глава иззад завеса! —
Плеснах с ръце.

— Може да не си наясно, но никой мъж не одобрява думичката „сладък“ в едно изречение с джойстика му.

— Но е сладък... а, къде изчезна?

— Сега се срамува. Не е сладък, а свенлив.

— Свенлив, друг път. Никак не се срамуваше преди малко под душа.

— Искан да погалиш самочувствието му.

— Ти да видиш.

— Наистина. Ще видиш колко е отзивчив към ласките.

— Слушай, мислех, че едно облизване ще му се отрази добре, но щом твърдиш, че милувките са достатъчни...

— Не, не, убеден съм, че близането ще го оживи. Той... по дяволите, Карълайн!

Наведох се, извадих срамежливеца на показ и веднага го обгърнах с устни. Като усетих как нараства и се втвърдява, седнах на ръба на дивана и дръпнах хавлията. Притеглих го към себе си и по този начин по-навътре в мен и простенах от удоволствие, когато ръцете му погалиха косата ми и проследиха очертанията на лицето ми. С благоговение погалих клепачите, бузите и слепоочията ми, след това отново зарови едната си ръка в косата ми, а с другата... ооох... хвана се за салама. Докато посвещавах цялото си внимание на връхчето му, той започна да го гали в основата, навярно най-секси движението, което някога бях виждала. Велики боже, гледах ръката му, обхванала члена, докато го вкарваше и изваждаше от устата ми.

Секси не е правилната дума. Слаба е за чистата еротика, разиграваща се пред очите ми. Отново изстенах в признателност, чувствайки, че се възбудям от играта, в която участваше устата ми. Късметлийски месец.

Паднах на канапето и издърпах Саймън до себе си. Той реагира, като използва и двете си ръце, за да ме чука в устата с истинска всеотдайност. Тъгълът му позволяваше да прониква по-надълбоко и ме улесняваше да поемам все повече от него. Сграбчих го за задника, развълнувана, че само аз мога да го имам по този начин.

Чувствах, че приближава кулминацията си. Започвах да разпознавам признаците. Отново го желяех. В това отношение бях

егоистка. Освободих го с едно последно всмукване, бутнах го на канапето и го възседнах. Той рязко се надигна, а аз потънах в него и настъпи моментът — нали знаете кой? Когато всичко се разтяга и изпълва по най-възхитителен начин. Тялото ти реагира: нещо, което не е редно да е вътре, сега е там и за частица от секундата е чуждо и непознато. След това кожата ти приветства завръщания се шампион, паметта на мускулите се възвръща, а след това е толкова хубаво, онова чувство на пълнота, на чудо и страхопочитание.

И тогава започваш да се движиш.

Сграбчих раменете му като лост, обхванах го с бедра, и забелязах за първи път, че той интелигентно бе предвидил маневрите ми. Майсторски проникна в мен, все едно-две половини се сляха, като два елемента от сексуално „Лего“. Знаех, че и той го усещаше.

Сложи ръка на гърдите ми, точно върху сърцето.

— Изумително — промълви, докато го яздех, усмихната и разгорещена. Държеше сърцето ми в ръка, докато се тресях отгоре му, а другата му ръка бе на хълбока ми, насочваше ме, нагласяше ме и ме караше да чувствам, че доставям наслада и на двама ни. Опита се да се сдържи и задържа очите си отворени, когато избликна. Поех ръката от сърцето си и я сложих значително по-долу, където той започна да рисува проклетите си кръгчета.

— О, Саймън... о, боже... толкова е хубаво...

— Обичам да гледам как получаващ оргазъм — простена той и аз успях. И той свърши. Заедно, двамата.

Паднах отгоре му, изчаках, докато стаята престане да се върти и усещането за топлина пробяга през тялото ми и стигне до пръстите на краката и ръцете, докато той ме прегръщаше.

— Облизване. Каква идея — изсумтя, а аз се разкикожих.

8:17 вечерта:

— Мислила ли си някога да смениш цвета на стените?

— Сериозно ли говориш?

— Ами да. Може би по-светъл нюанс на зеленото? Или дори на синьото? Синьото ще е подходящо. Обичам да те гледам заобиколена от синьо.

— Аз казвам ли ти как да правиш снимки?

— Е, не...

— Тогава не ме учи как да избирам боите за стените. Всъщност планирам да сменя цветовата гама, но ще бъде по-тъмна. По-дълбока, както навярно ще отбележиш.

— По-дълбоко ли, така ли?

— О, това е страшно хубаво. Абсолютен разкош. Та както казвах, представях си тъмносиво с нов сметанов барплот, подчертаващ шкафове в богат, тъмен махагон. Божичко, това наистина е вълшебно!

— Разбрах. По-дълбоко е добре, но най-дълбоко е най-добре. Може ли да си качиш крака на рамото ми?

— Така ли?

— За бога, Карълайн, точно така. Значи... сметанов барплот, казваш? Мраморът донякъде ще придава студенина, не мислиш ли?

— Да, да, да! Какво? Моля? Студенина ли? Понеже често не ме тръшват като желирана риба на барплота, студенината няма да ме обезпокои. Освен това мраморните плотове са идеални за точене на тесто.

— Недей — предупреди ме той, обръщайки се да целуне вътрешната част на глезена ми.

— Какво да не правя, Саймън? — измърках, усещайки, че леко забързва ритъм, забележимо само за онази, в която бе проникнал.

— Не ме разсейвай с разговори за тесто. Нищо няма да излезе — посъветва ме той, пусна ме да сляза от барплота, а с лявата си ръка ме погали леко по гърдите, напред-назад, от което зърната ми щръкнаха.

Ниско долу се зараждаше необузdana енергия, в ханша и бедрата ми, в корема ми и навсякъде помежду им.

— Да не разговаряме за тесто ли? Саймън не иска мръсни разговори за тесто? Не мислиш ли, че малко разсейване идва добре от време на време? Искам да кажа, не си ли представяш как съм се навела над барплота и те обработвам... — Замлъкнах, прокарах пръсти през косата му, притеглих го, за да го целуна с влажни уста, език, устни и зъби, стремящи се да го вкарат по-дълбоко в мен.

Бях кацнала на кухненския остров, гола като пушка, както и нашият господин Паркър, паркиран вътре в мен и твърдо решен да остане така колкото се може по-дълго. Искаше да провери колко време можем да водим разговор, докато... го правим. Досега бяха седемнайсет от най-вълнуващите, чувствени и фантастични минути от

живота ми, и то без да броим любовната игра. О танцуваше в периферията и се чудеше защо не му е осигурен мигновен достъп. Но сега контролирах кучия син и това сладко мъчение бе съблазнително. Заслужаваше си търпението.

Така беше, докато Саймън не ме помоли да си сложа крака на рамото му. Пресвета Дево, направо ме разбиваше. Единият крак на рамото му, другият — разкрячен на сто и осемдесет градуса, бедрата му се въртяха във влудяващи кръгове, като все повече набираха скорост. Именно той настояваше да разговаряме и всичко бе наред, допреди крака на рамото му. Изведнъж части, инертни преди, бяха стимулирани, той ставаше все по-корав и все по-трудно ми бе да се съсредоточа. Всъщност кому бе нужно съсредоточаването? Можех да съм и без мисловна. Стига да бях под Саймън, мисъл не ми трябваше.

Но вече умеех да участвам в тази игра, при това все оставаха няколко блуждаещи мисли.

— Не ме изпитвай, лошо момиче. Мога да говоря мръсотии, докато си добруваш на този остров.

— Ммм, Саймън, не ме ли виждаш? Приведена напред, с оскъдна престилчица, под която няма нищо, с точилка в ръка и купа ябълки?

— Ябълки ли? Момиченце, обичам ябълки — простена той, вдигна другия ми крак и го постави на лявото си рамо, притегли ме още по-близо до ръба, а ритъмът му още повече се ускори.

— Знаеш ли за какво служи канелата? Мога да ти опека пай, Саймън. Твой собствен пай, дори с коричка... само за теб, голямо момче. Знаеш, че единствено е нужно да ме помолиш... — Усмихнах се глуповато, стараейки се очите ми да не се прекръстосат, когато той забърза отново, а звукът от плющяща кожа изобщо не бе забавен. След което чух друго остроумие.

— Как ти се струва, Карълайн? Хубаво ли е? — попита ме той, с което ме изненада.

— Хубаво ли? Изумително.

— Изумително ли? Наистина? — Той се издърпа изцяло, преди отново да се плъзне в мен, карайки ме да почувствам всеки сантиметър от жезъла му.

Продължих да остроумнича:

— Знаеш, че е истина. Но да се върнем към ябълките. Искаш ли да ти сервирам пая с ванилов сладолед? Топъл и разтопен с — о, боже...

— Наистина ли ти се говори за подобни неща? Защото ако продължаваш на тази тема, ще съм принуден да се държа доста мръснишки.

— По-мръснишки от разговора за ябълков пай? — попитах и изпънах стъпалата си към тавана, създавайки си ново усещане.

— Как ще ти се стори това, ако не престанеш с разговора за ябълковия пай — започна той и притисна уста до ухото ми, от което ме побиха тръпки. Едната му ръка сграбчи гърдата ми и полека започна да стиска зърното. Другата се спусна надолу, докато не откри мястото, което ме накара да закрещя.

— Ако не престанеш, ще спра да се чукам с теб и ще те торозя както не си и мечтал.

Той се изпъна и се вмъкна в мен. С всичка сила.

Още остроумия ли. Чао. Чао. Не бях толкова горда, та да не се помоля.

— За бога, Саймън, предавам се. Чукай ме.

— Ще получа ли ябълков пай?

— Да, да! И още как! О, боже...

— Точно така, ябълков пай за мен, ябълков пай за... Господи, така си прекалено стегната.

Той изпъшка, изви краката ми на една страна и ги задържа, докато ме помпаше, отново и отново, неуморно, навлизайки все по-надълбоко, докато наблюдаваше как гърбът ми се извива в дъга, как кожата ми порозовява и се обливам в топлина, когато ме връхлита оргазмът и ме оставя безсловесна и победена от неговата сила.

— Обичам те, Карълайн, обичам те, обичам те, обичам те — шепнеше той, докато движенията му се забързваха все повече, устремен към собствената си кулминация. Пот се стичаше по челото му, докато стискаше бедрата ми, а аз го държах в мен, доколкото бе възможно и докато почувствах тежестта му, когато отпусна глава върху гърдите ми. Защо топлото му тяло ми беше така приятно? Очаквах да затрудни дишането ми, да смачка дробовете ми, но нищо подобно не се случи. Докато го прегръщах и приласкавах лицето му, и галех косата му, не ми се стори никак тежък.

— Ще ме убиеш. Сигурен съм, както съм сигурен, че лежа тук — простена той, целувайки ме навсякъде.

— И аз те обичам — въздъхнах, взирайки се в тавана на кухнята. Усещах усмивката му широка като залива пред мен. О щеше да остане за много дълго време.

Ще боядисам кухнята си в синьо.

9:32 вечерта:

— Не мога да повярвам, че за втори път се чистим от брашно и захар. Какво ни става?

— Захарта е могъщ ексфолиант — обясних. — Не съм сигурна за какво може да ни послужи брашното.

— Ексфолиант ли?

— Да, всеки път, когато правим секс, захарта помага да се отървем от мъртвите си кожни клетки.

— Наистина ли, Карълайн? Мъртвите клетки от кожата? Това не е особено секси.

— Преди не се оплакваше.

— И как бих могъл? Обеща ми да ми опечеш ябълков пай. Не забравяй.

— Няма да забравя, но донякъде беше под принуда.

— Беше под мен, не под принуда, под мен.

— Да, Саймън, бях под теб.

— Да ти ли изтъркам ли гърба?

— Да, ако обичаш.

Лежахме един срещу друг във ваната, почивайки си след поредния рунд кухненска сладост. В някакъв момент щях да разчистя бъркотията, но сега единственото, върху което бях способна да се съсредоточа, бе мъжът пред мен. Този мъж, потънал почти до шия в ароматни мехурчета, протягаше силните си ръце, за да ме придърпа поблизо към себе си. Заклатих се напред-назад във ваната като шамандура и се настаних пред него. С помощта на гъба той отстрани останалата лепкавост от мен. После ме притисна до гърдите си, като се облегна на ръба на ваната. Ръцете му ме прегърнаха, приласкаха ме, обгръщайки ме се топла вода и един още по-топъл Саймън. Затворих очи, наслаждавах се на усещането. Сигурността, сладостта, телата ни.

Наместих се, за да се приближа максимално, и тогава го усетих до дупето си. Нарастваше.

— Здравей, приятелю — промълвих и протегнах ръка в необуздано желание.

— Карълайн... — предупреди ме той и отпусна глава на перваза на ваната.

— Какво? — попитах невинно и го погалих, усещайки реакцията му.

— Знаеш, че не съм на седемнайсет. — Той се засмя, а гласът му стана дрезгав и изпълнен с копнеж независимо от думите му.

— Слава богу, иначе щяха да ме съдят за разврат с малолетен — прошепнах и бавно се обърнах да се потъркам в него както бях хлъзгава от сапуна и мехурчетата.

Той леко въздъхна и се усмихна.

— Направо ме разбиваш, знаеш ли? Кълна се, все пак не съм машина... Господи, не спирай — простена той и ми връчи жезъла си, без да мисли.

— Нищо ти няма. Искам да те чукам, докато ти се съберат очите — измърках и свих ръката си в юмрук, докато той разплиска водата.

— И без това са ми се кръстосали очите. Виждам те тройна — простена той, разтвори краката ми и ме нагласи над него.

— По средата съм, Саймън — насочих го и се плъзнах надолу.

Е, поне имахме вода, та да ни измие.

11:09 вечерта:

— Отивам да взема нещо за ядене. Имам нужда от калории, жено.

— Вземи и бързо се връщай при мен. Нуждая се от теб, Саймън. Защо лазиш по пода?

— Не мисля, че в този миг съм способен да остана на крака. Машината се нуждае от почивка. Дори има нужда от поправка. Машината... какво правиш, Карълайн?

— Какво, това ли?

— Често ли се пипаш така?

— Напоследък не съм, защо? Как ти се струва?

— Уф, момчето с тайландското меню... е пред вратата. Аз... и тайландецът...

— Да не съчиняваш стихове, Саймън? Ммм, така е много приятно...

— Ехо! Има ли някой вътре? Някой поръча... пич, как да ти върна рестото?

— Задръж го.

— Пич, пхна ми петдесетачка под вратата. Ясно ли ти е, че ми даваш бакшиш от трийсет долара?

— Задръж го. Зарежи ресторанта. Карълайн, отивай в леглото.

— Толкова съм близо, Саймън. Сигурна съм, че не искаш... да свърша сама. Обожавам, когато правиш така.

— Ммм, ох, ау...

— Не говори с пълна уста, Саймън, Саймън, Саймън, Саййййъмъън...

— Добре, пич, оставям ти вечерята пред вратата. И благодаря за бакшиша.

1:14 сутринта:

Лежахме в леглото, отпуснати и малко глуповати. Бедният ми Саймън. Бях го докарала до ръба на изтощението. Не беше юноша, но дори и той бе изненадан от собствената си... издръжливост. След последния умопомрачителен рунд допълзахме до коридора, прибрахме храната и я изядохме по средата на леглото. Набързо смених чаршафите, защото бяха обсипани със стафиди и брашно. На следващата сутрин в кухнята ме чакаше страховита работа, но си заслужаваше. Абсолютно си заслужаваше.

Сега се излежавашме, отпуснати, но не и спокойни. Все още бяхме прегърнати, но бях облякла розовата нощница и боксерки. Да повторя, носех розовата нощница. Лежахме един срещу друг, взрени един в друг, с преплетени крака и хванати за ръце.

— Кога трябва да се връщаш на работа?

— Казах на Джилиан, че се връщам в понеделник, въпреки че това е последното, за което мога да мисля сега.

— А за какво мислиш?

— За Испания.

— Вярно ли?

— Да, беше изумително. Толкова ти благодаря, че ме взе там, а после и ме взе. — Смушках го с лакът.

— И в двата случая удоволствието беше мое. Радвам се, че успя да... свършиш — завърши той.

Сега, след като О се бе върнал, можехме да се шегуваме за негова сметка. Помълчахме, за да се насладим на музиката. Преди малко Саймън бе докуцал, за да пусне плоча. Дори и куцайки, пак беше секси.

— Кога заминаваш за Перу? Мъничко те мразя, че заминаваш, но кога тръгваш?

— След около две седмици. Не мрази фотографа. Налага се да отпътувам, но винаги ще се връщам.

— Да сме наясно. Не те мразя, че заминаваш. Мразя те, защото искам да дойда и аз. Отплеснах се. Обичам те повече, отколкото те мразя, така че всичко е наред.

— Наред ли е?

— Да, разбира се. Работата ти изисква да пътуваш. Не че не съм го знаела.

— Да знаеш и да те изоставят са две различни неща — възрази той и погледът му помръкна. Погалих го по бузата, почувствах наболата му брада и забелязах, че се отпуска. Очите му се затвориха и той измърка доволно.

— Не ме изоставяш. И двамата сме професионалисти и ще продължим да си вършим работата. Няма да се променим само защото си ми вкарал пишката си — отговорих.

Устата му бавно се разтегли в усмивка. Очите му още бяха затворени, но усмивката му растеше.

— Понякога пишките променят хората — отбеляза ухилен той.

— Понякога пишките променят каквото трябва да се промени. Понякога пишките оправят положението.

— Понякога пишките оправят положението — каква странна мисъл.

— Навъртай се наоколо, кой знае какво още ще измърдя.

— Навъртам се.

— Лепка.

— Мисля да те целуна.

— Слава богу. — Изкикотих се, когато той ме прегърна със силните си ръце. Целунахме се мълчаливо и сериозно. Отпуснах ръка на трапчинката до рамото му, прекрасно оформена и ухаеща на амброзия и нектар.

— Обожавам тази трапчинка.

— Хубаво.

— Никой друг няма като нея.

— Твоя е.

— Истина е. Направи го достойние на всички красиви перуанки, които се опитат да съблазнат привлекателния американец.

— Ще ги осведомя, че трапчинката е заета.

Усмихнах се и широко се прозях. Последните няколко дни бяха изтощителни. Бях уморена от часовата разлика, а и ме чукаха до възбог. Как да не съм изнемоощяла. Саймън се пресегна да загаси лампата и отново ме приласка в трапчинката си.

1:23 сутринта:

— Саймън?

— Ммм?

— Спиш ли?

— Аха.

— Искях да ти кажа, че истински се радвам, че си дойде по-рано.

— Аз също.

— Освен това съм влюбена до уши в теб.

— Мmmm, аз също.

— Влюбена като загубена.

— Ммм, аз също.

— Която си е загубила ръкавиците.

— Ръкавици, виж ти.

— Саймън?

— Да?

— Спиш ли?

— Аха.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

— Карълайн?

— Ммм?

— И аз се радвам, че се върнах по-рано.

— Аха.

— И съм особено доволен, че успя да свършиш.

— Стига.

— Лека нощ, Карълайн.

— Лека нощ, Саймън.

И докато Каунт Бейси и оркестърът му ни отнасяха в страната на мечтите, се прегърнахме и заспахме.

Съобщения между Саймън и Карълайн следващия вторник:

„Говорих с един приятел. Разбрах как да сготвя онези скариди, които толкова хареса в Испания.“

„Чудесно. Ще паснат на испанското пиршество, което планирам за събота. Ще дойдат всички, дори Джилиан и Бенджамин.“

„Сигурна ли си, че не искаш да го направим у нас?“

„У дома ще е по-лесно. Имам кухненски остров, който е удобен за подготовката, но ще се възползвам от фурната ти.“

„Мога ли да се възползвам от теб на острова ти?“

„Това не е правилната употреба на израза «възползвай се».“

„Моля, моля, знаеш какво имам предвид.“

„Истина е, и да, можеш.“

„Прекрасно. Виждала ли си кецовете ми?“

„Да, в банята ми са, където ги остави. Спънах се в тях тази сутрин.“

„Да не би да чух твоето тупване?“

„Толкова ли силно беше?“

„Да, събуди ме.“

„Но не дойде да видиш дали съм пострадала?“

„Не исках да безпокоя Клайв.“

„Не мога да повярвам, че спи до теб. Предател.“

„Сега сме приятели... е, почти. Отново се изпика на пуловера ми.“

„Ха! Трябва да се връщам на работа, коткокрадецо. Ще гледаме ли филм довечера?“

„Ако така го наричаш?“

„Изглежда, наистина правим планове.“
„Имам планове, жено, наистина имам планове.“
„Аз също...“
„Седя, ям ябълковия ти пай и обмислям.“
„Само това ми идва наум... мразя те.“
„Не ме мразиш.“
„Вярно е. Върви да ми ядеш пая.“
„Забавих се...“

Съобщения между Мими и Карълайн в четвъртък:

„Сигурна ли си, че не е нужно да нося нищо в събота?“
„Не, София ще донесе напитките, а ние ще се погрижим за останалото.“
„Радвам се, че отново сте заедно.“
„Това «заедно» особено ме кефи.“
„Заедно-заедно?“
„Да не сме на седем? Та да пикаем заедно?“
„Я по-сериозно. Спа ли вече в леглото на греха?“
„Не, засега спим у нас. От онова легло ме побиват тръпки...“
„МНОГО стени са блъскани от онова легло...“
„Именно. Точно това ми беше мисълта.“
„Може би е редно да оставиш собствения си белег на леглото му, така да се каже. Нова епоха, нова приятелка, нов ебач?“
„Не зная, ще видим... Навярно в някакъв момент ще спя и там, но още не. Между другото, той страшно се забавлява от общуването си с Клайв.“
„Какво? Клайв мрази мъжете. Освен педалите.“
„Постигнали са някакво разбирателство. Не питам.“
„Прилича на нов световен ред.“
„Точно.“
„Искаш ли да дойда в събота и да ти помогна?“
„Само искаш отново да ми подреждаш чекмеджетата.“
„Трябва да се реорганизирам...“
„Ела по-рано.“
„Ура!“
„Да помогнеш...“

Четвъртък вечер беше тиха. Със Саймън седяхме на канапето и работехме. Скицирах ваканционната концепция за нечий бал. Да, бал. Гостувах в този свят. Гостувах, но не живеях в него. Още бях по екипа си за йога. Саймън сготви в кухнята ми, където се чувстваше все повече у дома си. Твърдеше, че е по-добре да се съберем в моя апартамент, но го хванах да вдига Клайв на барплота, за да „гледал“. Слагам думата в кавички, защото всъщност бе изречена от Саймън към Клайв. Цялото изречение, вярвайте, беше: „Хайде приятелче, оттук можеш да гледаш! От пода не се вижда много добре, нали така?“.

И Клайв отговори. Зная, че де факто е невъзможно, но мяукането му ми прозвуча като „Благодаря“.

Момчетата ми се сприятеляваха. Чудесно.

Та, седяхме си, аз скицирах, а Саймън си правеше плановете за Перу онлайн. Беше изминал милиарди мили и обичаше да ми ги навира в лицето.

Беше тихо, ако не броим драскането на цветните ми моливи по скицника и тракането по клавиатурата му. И чуването на ноктите на Клайв. Най-упоритите котешки нокти в свободния свят.

Саймън приключи, затвори лаптопа си и протегна ръце над главата, разкривайки любимата ми част от гърдите му. Може би бях малко излязла от очертаанията. Той отпусна глава на облегалката на канапето и затвори очи. След няколко секунди започна съвсем лекичко да похърква и аз мълчаливо се усмихнах. Продължих да скицирам.

Десет минути по-късно почувствах как ръката му се пресегна над възглавниците и хвана моята.

Все пак, за да скицирам, ми беше нужна само дясната.

— За бога, Карълайн, на тези скариди нещо им има! — изпъшка Мими така, че накара Раян да се премести от мястото, на което седеше.

Беше събота вечер и седяхме на масата ми в трапезарията, отрупана с испански ястия и испанско вино. Вложих цялото си старание да възпроизведа всичката чудесна храна, която ядохме със Саймън. Не постигнах съвършенството, но бях съвсем наблизил. Разбира се, липсваше ни крайбрежната безметежност, но бяхме

обгърнати от уютата на есенната вечер в мъгливия Сан Франсиско. Светлините на града проблясваха през прозорците, огънят пращеше в камината, една любезност от страна на Бенджамин, а апартаментът се огласяше от смях.

Седях на стола си, приласкана до Саймън, и се смеех с приятелите си. Бях леко притеснена, защото бяхме обект на шеги и закачки, понеже нашето събиране неизбежно стана тема на дълъг разговор. Но беше приятно: всички се бяха отпуснали в есенната вечер. Нямаше напрежение. Със Саймън не се отделяхме един от друг през повечето време, но бях сигурна, че няма да се превърнем в някоя от онези двойки, които непрекъснато се нуждаят от това.

Не исках да бъдем вечно зависими един от друг, вечно нуждаещи се от взаимно поощрение. Обичах Саймън, това бе от ясно, по-ясно. Един от нас пътуваше, за бога, и трябваше да се примирим с това. Мисля, че щяхме да успеем. Чувствах го до себе си и се притиснах още повече. Той плъзна ръка около кръста ми, заявявайки ясно присъствието си. Нямаше как да не го усетя. Пръстите му рисуваха малки кръгчета по лакътя ми и аз въздъхнах, когато нежно ме целуна по челото.

Нямаше нужда да ме нарича „сладурче“ или „миличка“. Имах нужда само от него и мъничките му кръгчета. Имах нужда да го чувствам до себе си, когато беше тук. Джилиан срещна погледа ми от срещнатата страна на масата и ми намигна.

— Това пък защо беше? — попитах, наливайки си втора чаша бренди. На Саймън нямаше да му е трудно да ме вкара в леглото тази нощ, не че някога е било.

— Събитията се развиха както трябва, нали? — попита тя, поглеждайки ту към него, ту към мен.

— Надали можеше да стане по-добре. Да ми дадеш под наем апартамента си бе най-правилното решение, което някога си вземала. — Усмихнах се и се облегнах на Саймън, докато той галеше рамото ми.

— Това, че Джилиан ми даде номера ти, за да ти изпратя съобщение от Ирландия, беше още по-мъдро решение — добави той и намигна на Бенджамин.

— О, не зная. Да се преструвам, че не зная кой е мистериозният ти съсед, бе също уместно решение — каза тя и палава усмивка огря

лицето ѝ, когато Саймън се задави с брендито си.

— Почакай, какво? През цялото време си знаела, че живея в съседния апартамент? — попита той, изкашля се и аз му подадох салфетка. — Но ти никога не си идвала у нас!

— Тя не е, но аз — да — намеси се Бенджамин и чукна чаша с годеницата си.

Саймън и аз стояхме с ококорени очи, докато те се смееха и се поздравяваха.

Добре изиграно...

— Е, това е последната. Няма повече чинии — каза Саймън и затвори съдомиялната машина. Когато най-накрая всички си тръгнаха, решихме да разтребим, вместо да оставяме за сутринта.

— Слава богу. Умирам от умора.

— А на мен ми се подпалиха ръцете. — Той ми намигна, показвайки ми колко са червени.

— Това е белег на добрата домакиня. — Леко погалих зачервените му пръсти.

— Наречи ме Мадж и си докарай фантастичния задник тук — изстреля в отговор той и замахна с една кърпа към мен.

— Този ли задник? Този ли задник? — попитах и се облакътх на кухненския остров.

— Играе ли ти се? Мислех, че си изморена — промърмори той, хвана дупето ми със зачервените си ръце и леко ме плесна.

— Май имам още сили. — Засмях се, докато той сръчно ме метна през рамо и ме понесе към спалнята. С главата надолу го заудрях с юмруци по задника и заритах с крака, въпреки че всъщност не исках да ме пуска. Той спря пред вратата на спалнята.

— Дали не забрави нещо днес? — попита, обръщайки ме, за да погледна вътре: на леглото нямаше чаршафи.

— По дяволите, забравих да сложа чаршафите в сушилнята. Още са мокри! — измърморих.

— Проблемът е решен. Ще спим у Саймън — заяви той и отвори чекмеджето с бельото ми. — Вземи си нощница, която и да е.

— Искаш да спя у вас тази нощ?

— Да, защо не? Спим тук, откакто сме се върнали от Испания. Леглото ми се чувства самотно. — Той разрови купчинката дантела и жарсе.

Ами да, леглото му сигурно е по-самотно отвсякога.

— Хайде, избирай си. — И още веднъж ме шляпна.

— Ти избери каквото ти харесва. Ще ти направя ревю. — Усмихнах се и влязох в ролята. Стига де. Защо да не преспя в леглото му. Сигурно щеше да бъде забавно. Забелязах нещо розово изпод мишницата му, после излязохме в коридора. По път успях да изритам вратата му, трудно начинание, ако си с главата надолу.

Още веднъж се озовах в банята. Обличах си бельо за Саймън. Той наистина харесваше всичко, което носех. Все едно дали беше бельо, или някоя от старите му ризи, не го беше грижа. Не че оставаше за дълго на мен.

Неволно се замислих за всички жени, които бяха идвали тук, всички, на които се бе наслаждавал. Но сега тук бях аз и той желаше мен. Пригладих коприната по тялото, а кожата ми гореше в очакване на ръцете му.

Чух го да се бори с грамофона си — издайническото пукане на игличката при съприкосновение с виниловата плоча.

Глен Милър. „Лунната серенада“. Въздъгнах.

Отворих вратата и го видях. Застанал до леглото на греха. Бавната му усмивка ме плени, докато ме оглеждаше от глава до пети.

— Красива си — промълви той, когато влязох.

— Ти също.

— Облечен съм със същите дрехи както преди, Карълайн.

Щастливо се усмихна, когато обвих с ръце врата му. Пръстите му се плъзнаха по ръцете ми и ме погъделичкаха по лактите.

— Зная — отговорих и го целунах под ухото. — Изглеждаше добре и преди, а сега — също.

— Нека хубаво да те огледам — прошепна той и на свой ред ми лепна мокра целувка на шията. Потреперих. А стаята изобщо не беше студена.

Завъртя ме, все едно бяхме на дансинга, и за миг ме задържа на една ръка разстояние. Розовата нощничка, любимата му. Не си даде труд да ми донесе гащичките в комплект с нея, а аз се направих на

разсеяна. Отново ме завъртя към себе си и аз веднага започнах да му разкопчавам копчетата.

— Каква вечер само — отбеляза той.

Разкопчах две копчета.

— Нямах представа колко си прав. Не мога да повярвам, че онези двамата са ни сватосвали от самото начало! Въпреки че не допускам да имат пръст и за другите две двойки. Заслугата е само наша.

— Кой да знае, че любовта витае във въздуха, когато заблъска по вратата ми?

Разкопчах още едно копче.

— За щастие, беше завладян от чара ми, което бе неизбежно.

— Заради нощничката, Карълайн. Нощничката ти ме прелъсти. Чарът ти бе допълнително възнаграждение. Представа нямах, че като гръм от ясно небе ще се сдобия с приятелка.

Ризата му е разпасана и на път да бъде съблечена.

— Наистина ли? А мислех, че само се задяваме! — изкикотих се и посегнах да му разкопча катарамата.

— Е, вече няма какво да се закачам с приятелката си! — Катарамата се разкопча, а копчетата на джинсите му хвъркнаха. Той ме вдигна, хващайки ме за голото дупе, нека добавя, и докато ме носеше към леглото, му свалих ризата, издърпвайки ръкавите.

— Това ми хареса — прошепнах в ухото му, докато ме полагаше в леглото.

Надвесен над мен, той ме целуваше по гърдите и повтаряше думата отново и отново. Приятелка, целувка. Гадже, приятелка, целувка.

— Знаеш ли, че Мими и Нийл обмислят да заживеят заедно? Не е ли малко прибързано? Надявам се да знаят в какво се въвличат? — докладвах, извивайки се в дъга, за да посрещна целувките му.

— Аз зная в какво се въвличам.

— И какво е то?

— Ти, глупаче — отвърна той и чух прекрасния звук, когато катарамата му се удари в пода. — Единствено ме интересува нашият щастлив край. Или два, а може и три. Изпих жасминовия чай, който ми остави тази сутрин, така че внимавай. — Той се засмя, вдигна краката

ми на раменете си и направи пътечка от целувки по вътрешната страна на прасеца ми.

— Щастлив край, а?

— Не мислиш ли, че го заслужаваме? — попита той, а устните му затанцуваха по бедрото ми. Вече се задъхвах.

— Да, по дяволите. — Засмях се, вдигнах ръце над главата си и се извих в дъга, за да го посрещна. Здравей, О! Радвам се да те видя отново. С устни ме доведе до първия. С език — до втория. А когато се плъзна в мен и ме избута високо към таблата на леглото, от контакта почти получих трети.

Освободени от дрехи, кожата ми долепена до потната му кожа, краката ми плътно обвили бедрата му, напираси да проникнат в мен. Очите му горяха, докато усещах всеки сантиметър от него. Вътре. Вън. Навсякъде.

— О, боже — простенах. И тогава го чух.

Туп.

— О, господи.

Туп, туп.

Звукът ме разсмя. Ние се чукахме.

Той ме погледна и вдигна вежди.

— Има ли нещо смешно? — попита и забави движенията си. Проникна в мен бавно, много бавно.

— Блъскаме по стената. — Отново се изкикотих, наблюдавайки как погледът му се променя, когато разбра защо се смее.

— Точно така — съгласи се той и също се позасмя. — Добре ли си?

Още по-плътно обвих крака около кръста му, за да бъде максимално близо до него.

— Отведи ме вкъщи, Сперминаторе. — Намигнах и той се съгласи.

Тласъците му ме отведоха до края на леглото. Той проникваше в мен с всички сили, отдавайки ми точно толкова, колкото можех да понеса, а после ме тласкаше отвъд ръба. Взираше се в мен със самодоволната си усмивка. Затворих очи, за да почувствам колко дълбоко съм развълнувана. И под дълбоко, имам предвид наистина дълбоко...

Той хвана ръцете ми и ги вдигна над главата ми до таблата на леглото.

— Ще ти се наложи да се хванеш — прошепна, прехвърли краката ми над едното си рамо и легна странично.

— Саймън! — изпищях, чувствайки как спазми обземат тялото ми. Очите му, демоничните му сини очи се впиваха в моите, докато треперех под него.

Извика името ми, не на някоя друга.

Малко по-късно, почти заспала, усетих как матракът се надигна, когато Саймън стана от леглото. Чух го как изключва плочата и по-силно гушнах възглавницата. Тялото ми бе приятно изморено, на йота от пълното изтощение. Блъскахме по стената, наистина. Сега притежавах и двете ѝ страни.

Чух го да се отдалечава по коридора и се зачудих какво е намислил. Уморена и полузаспала, реших, че отива за вода, и потънах в сън.

Няколко секунди по-късно се събудих от ръцете му, които се плъзгаха по мен и ме притискаха към топлото му тяло. Целуна ме по шията, после по бузата и по челото, преди да се настани. След което чух... мъркане?

— Какво става? — попитах и се огледах.

— Помислих, че може би е самотен — смутено отговори Саймън. Погледнах през рамо и зърнах Саймън, а после и Клайв. Саймън беше отишъл да го донесе. Клайв гръмогласно мъркаше, доволен от вниманието, с което напоследък бе обграден. Побутна ме с нос и се настани във вдлъбнатината помежду ни.

— Невероятно — промълвих и извъртях очи и към двама им.

— Толкова ли си изненадана? Знаеш колко обичам котенца — привидно сериозно отвърна Саймън. След което тихият му смях разтърси леглото.

— Извади голям късмет, че те обичам — добавих и издърпах ръката му, за да ме прегърне.

— Зная.

А след това, когато смехът стихна и сънят ни обори, се замислих какво ли ме чака с моя любим.

Знаех, че невинаги щеше да бъде толкова лесно. Но със сигурност щеше да е забавно.

Цареше тишина, когато тръгнах на обиколка, за да се уверя, че периметърът е безопасен. Поех бос из новата си територия, оглеждах се за забравени бикини. Трябваше да ги изхвърля незабавно. Ако ги оставех без надзор, щяха да се размножат. Бях виждал как става.

Натъкнах се на любопитен шкаф, пълен само със стъклени шишета. Бутнах едно и то падна на пода. Трябва да се върна на това място, но сега ми предстояха обиколки.

Взрях се в изгледа от прозореца и установих, че оттам мога да наблюдавам квартала. Огледах панорамата от друг прозорец с южно изложение и кръстосахме поглед с един бухал. Никой от двамата охотно не отклони очи и изминаха още петнайсет минути преди да проверя моя народ. Бяха се утешили след последния пристъп на мяукане.

Хранителката, както се очакваше, бе заела по-голямата част от мястото за спане. Високия, уместно кръстен така, понеже бе по-висок от нея, отново издаваше онзи звук — звук, който не понасях. Хранителката отново се мяташе и въртеше. Спеше неспокойно. Ако не се наспеше, надали щеше охотно да играе с мен. Това трябваше да се поправи. Тя наистина обичаше игрите ни, затова се налагаше да взема положението в собствените си лапи.

Скочих от пода на леглото с вродена грация — грация, която малцина ценяха — и си проправих път между колена, крака, ръце и лакти, докато не стигнах догоре и се настаних под брадичката му. Протегнах лапа, докоснах ноздрите му и звукът внезапно секна. Високия ме избута, но все пак се превъртя на една страна и шумът спря. Сви се в другия ъгъл, който му бе оставила Хранителката. Останах изправен и закрачих помежду им, като пазех съвършено равновесие. И отново останах неоценен.

Сгуших се в пролуката помежду им. Домът ни бе сигурен и след като се бях погрижил за Хранителката и Високия, можех да се отпусна и да потъна в сън.

Издание:

Автор: Алис Клейтън

Заглавие: О като оргазъм

Преводач: Лили Христова

Година на превод: 2014

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“, Хасково

Излязла от печат: 29.09.2014

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-526-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2161>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.